RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
YOUNG
12 zile
cu Dash
și Lily
DE LA AUTORII BESTSELLERULUI
NEW YORK TIMES
DASH, LILY ȘI CARTEA PROVOCĂRILOR
FICTION
CONNECTION
TREI

RACHEL COHN|&\ DAVID LEVITHAN
»gas li*
Faimoşii autori Rachel Cohn şi David Levithan ne oferă o nouă poveste de dragoste de un entuziasm molipsitor, avându-i drept protagonişti pe simpaticii Dash şi Lily.
Aţi făcut cunoştinţă cu Dash şi Lily, urmărind cum a luat naştere povestea lor, in Dash. Lily şi Cartea Provocărilor. De atunci, cei doi au avut un an destul de dificil. Adoratul bunic al lui Lily a suferit un atac de cord, iar recuperarea anevoioasă i-a provocat fetei multă îngrijorare, &ansformând-o dintr-o fiinţă energică într-una apatică. Până Într-atât încât Langston, fratele ei, a hotărât să nu-i mai poarte pică lui Dash şi să-i propună să găsească împreună o soluţie pentru a-r reda lui Lily pofta de viaţa.

Cu doar 12 zile rămase până la Crăciun – perioada preferată din an a (ui Lily – Dash, Langston şi prietenii lor iau cu asalt Manhattanul pentru a o ajuta pe fată să redescopere spiritul sărbătorilor de iarnă din New York, un timp şi un loc unice în lume. Spusă pe două voci, povestea din 12 zile cu Dash şi l£y este lectura perfectă casă-ţi încarci batenile şi să savurezi bucuria de a trăi.

tei

Rachel Cohn & David Levithan
12 zile cu Dash şi Lily
Traducere din limba engleză de Bogdan Perdivară
A
TRei

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Carmen Botoşani
Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty lmages/©AzmanJaka
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Anghel
Corectură: Irina Muşătoiu Andreea-Lavinia Dădârlat
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României COHN, RACHEL
12 zile cu Dash şl Uly / Rachel Cohn & David Levithan; trad. din lb. engleză de Bogdan PerdivarS. – Bucureşti: Editura Trei, 2021 ISBN: 97B-606-40-1056-8
I. Levithan, David
II. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.111
Titlul original: The Twelve Days of Dash and Lily Autori: Rachel Cohn & David Levithan
Copyright © 2016 by Rachel Cohn and David Levithan All rights reserved.
Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.r

o

1
DASH
O pară în pomul cu potârnichi[1]
Sâmbătă, 13 decembrie

De aproape un an eram cu Lily şi, cu toată străduania mea, nu reuşeam să-l fac pe fratele ei să mă placă, să aibă încredere în mine ori să mă considere măcar cât de cât acceptabil pentru sora lui. Aşa că m-a lăsat cu gura căscată când mi-a spus că vrea să ne vedem, să luăm prânzul împreună, doar noi doi.

Sigur n-ai greşit numărul? i-am răspuns la mesaj.

N-o face pe deşteptul! Ai grijă să vii! mi-a replicat.

Chestia care mă băga în sperieţi era, oricât aş fi încercat să neg, că ştiam de ce vrea să ne vedem şi despre ce vrea să discutăm.

Nu avea dreptate în ce mă priveşte, avea însă dreptate într-o privinţă: exista o problemă.

[1] Subtitlurile capitolelor, ca şi titlul romanului, fac trimitere la un foarte cunoscut colind de Crăciun, 12 Days of Christmas. (N.r.)

Rachel Cohn 6t David Levithan

Fusese un an dificil.

Nu de la început. începutul mă determinase să îmbrăţişez termeni plebei precum minunat şi super! Deoarece Crăciunul şi noul an îmi aduseseră altceva decât obişnuitul consumerism şi obişnuita depresie postcon- sumeristă. începutul anului mi-o adusese pe Lily — pe Lily cea voioasă şi de încredere. Şi existenţa ei se dovedise suficientă pentru mine, cât să mă facă să cred în existenţa acelui grăsan binevoitor, cu ţoale roşii şi sanie cu motor turbo. Lily izbutise chiar să mă binedispună cu ideea că Părintele Timp predase comanda anului nou-născut, spu- nându-i: Poftim, de-acum eşti la butoane. Fusese destul cât să devin întru câtva cinic în privinţa propriului meu cinism. Am început anul pupându-ne în camera cu volume rare a librăriei Ştrand, prăvălia noastră preferată de cărţi. Părea un semn bun pentru lucrurile bune ce aveau să urmeze.

Şi aşa a şi fost. Pentru un timp.

I-a cunoscut pe prietenii mei. A ieşit bine.

Am întâlnit o puzderie de membri ai familiei ei aparent infinite. A ieşit acceptabil.

Am prezentat-o părinţilor mei biologici şi celor vitregi. Nu reuşeau să priceapă cum un con de umbră, care eram eu, izbutise să atragă o asemenea rază de soare. Nu s-au plâns totuşi. Erau, de fapt, oarecum cuprinşi de adoraţie, la un nivel pe care newyorkezii îl rezervă îndeobşte chiflei perfecte, unui drum de 50 de cvartale parcurs cu taxiul fără să prinzi roşu la semafor şi câte unui film, cam unul din cinci, care-i iese bine lui Woody Allen.

L-am cunoscut pe mult iubitul ei bunic. I-a plăcut strângerea mea de mână şi a zis că de fapt asta e tot ce trebuie să ştie despre mine ca să-şi dea aprobarea. Şi îmi doream din tot sufletul aprobarea lui, fiindcă era vorba

72 zile cu Dash şi Lily
despre un tip ai cărui ochi scânteiau când îşi amintea de un meci jucat cu 50 de ani în urmă.

Pentru Langston, fratele lui Lily, era nevoie de mai multă persuasiune. Cel mai adesea ne lăsa în pace. Nu mă deranja. Doar nu-mi dădeam întâlniri cu Lily ca să-mi petrec timpul cu frate-său. Mă vedeam cu Lily ca să fiu cu Lily.

Şi fusesem cu Lily. Nu mergeam la aceeaşi şcoală şi nici nu locuiam în acelaşi cartier, prin urmare făcuserăm din Manhattan terenul nostru de joacă, luând-o la picior prin parcuri îngheţate, refugiindu-ne prin cafenele şi pe la proiecţiile de la Institutul Cultural. I-am dezvăluit ungherele mele preferate din Biblioteca Publică a New Yor- kului. Ea mi-a arătat deserturile ei preferate de la Levain... adică, practic, toate.

Manhattanul nu era câtuşi de puţin stânjenit de hoinărelile noastre.

Ianuarie s-a făcut februarie. Gerul începea să pătrundă în oasele oraşului. Zâmbetele, acum, erau mai greu de găsit. Zăpada căzând din înalt se făcea, treptat, din ce în ce mai puţin plăcută. Umblam înfofoliţi, incapabili să mai simţim ceva prin atâtea straturi de haine.

însă Lily — Lily nu se descuraja. Lily era mănuşi cu un deget, ciocolată caldă şi îngeri de zăpadă care se ridicau de la pământ şi dansau în văzduh. Declara că iubeşte iarna, făcându-mă să mă întreb dacă există vreun anotimp pe care să nu-l iubească. M-am străduit din răsputeri să-i accept entuziasmul drept autentic. Furnalul meu interior era construit pentru carbonizare, nu pentru căldură. însă fusesem cuprins de iubire până într-atât, încât decisesem să nu pun faptul la îndoială şi să trăiesc în bula entuziasmului ei.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Apoi însă...

Cu două zile înainte de ziua lui Lily, în mai, l-am rugat pe cel mai bun prieten de-ai mei, Bum, să mă ajute să împletesc un pulover roşu pentru ea. îmi dădusem seama că, oricâte filmuleţe ai vedea pe YouTube, nu e chip să dai gata un pulover într-o singură după-amiază. A sunat telefonul şi nu l-am auzit. Apoi a sunat iar, dar aveam mâinile ocupate. Doar peste două ore am văzut câte mesaje primisem.

Abia după ce am ascultat mesajele am aflat că dragul ei bunic suferise un atac de cord minor, într-un moment deosebit de nefavorabil, tocmai când urca scările spre apartament. Căzuse. Se rostogolise pe scări în jos. Şi zăcuse acolo cel puţin o jumătate de oră, aproape inconştient, până ce-l găsise Lily. Ambulanţa avusese nevoie de zeci de minute ca să ajungă. Iar el îşi pierduse cunoştinţa sub privirile ei. îl resuscitaseră sub privirile ei. Apoi ea aşteptase, incapabilă să mai privească, cât bunicul ei luptase pentru viaţă şi izbutise cu greutate să se agaţe de tărâmul celor vii.

Părinţii ei plecaseră în străinătate, Langston era la cursuri, unde nu i se permitea să se uite la telefon. Eu, prea ocupat să-i împletesc cadoul-surpriză, ca să bag de seamă că mă sunase. Era singură în sala de aşteptare a spitalului New York-Presbiterian, pe cale să rămână fără ceva ce nu socotise niciodată că ar putea să piardă într-o bună zi.

Bunicul supravieţuise, însă durase mult să se pună iarăşi pe picioare. Trăia, dar paşii de recuperare erau dureroşi. Trăia fiindcă îl ajutase ea să trăiască, iar ajutorul ăsta avea un preţ. Să-l ştie murind ar fi fost groaznic, însă aproape la fel de rău era să-l vadă suferind întruna, într-o frustrare continuă.

72 zile cu Dash şi Lily

Părinţii ei se întorseseră acasă. Langston se oferise să ia o pauză de la facultate. Am încercat să fiu şi eu prezent. Bunicul era responsabilitatea ei; Lily nu ar fi îngăduit să fie altfel. Iar el avea dureri prea mari ca să se împotrivească. Nici măcar nu-l puteam învinui — dintre noi toţi, pe ea aş vrea-o şi eu să mă ajute să merg din nou. Pe ea aş vrea-o şi eu să mă aducă înapoi la viaţă. Chiar dacă lui Lily viaţa nu i se mai părea, acum, la fel de splendidă ca înainte.

Cei încrezători în bine sunt întotdeauna mai afectaţi când lucrurile merg prost. Nu voia să vorbească despre asta, iar eu nu aveam vocabularul necesar ca să o fac să vadă situaţia altfel. Mi-a spus că vrea să fiu locul ei de evadare şi asta m-a măgulit. O sprijineam cât puteam, însă era vorba de suportul pasiv al unui scaun ori stâlp, nu de sprijinul activ al unei fiinţe umane care ţine cu capul deasupra apei un alt om. în vreme ce bunicul ei intra şi ieşea din spitale pentru operaţii şi complicaţii de la operaţii, apoi urma tratamente de refacere, petreceam tot mai puţin timp împreună — mai puţin timp de hoinărit prin oraş, mai puţin timp de hoinărit prin gândurile celuilalt. Examenele de final de an au trecut într-o clipită — apoi a venit vara. Lily s-a înscris voluntară la clinica de recuperare unde se trata bunicul ei, ca să-i fie aproape şi ca să-i ajute şi pe alţii aflaţi în nevoie. Mă simţeam vinovat fiindcă, în aceeaşi perioadă, eu îmi petreceam timpul împărţindu-mă între vacanţe cu fiecare dintre părinţii mei — tata încerca să şteargă amintirea călătoriei mele cu mama la Montréal printr-un sejur la Paris. îmi venea să urlu la tata că mă duce la Paris, dar mi-am dat seama ce plod răsfăţat aş fi fost dacă urlam la tata că mă duce la Paris. Nu voiam, în principiu, decât să mă ţin departe de el şi cât mai aproape de Lily.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Lucrurile s-au mai îmbunătăţit odată cu începerea noului an şcolar. Bunicul putea din nou să meargă singur, aşa că începea s-o mai alunge pe Lily de lângă el, spre binele ei. Aş fi crezut că o să se simtă uşurată. Se şi purta de parcă se simţea uşurată, însă o parte din ea continua să fie înfricoşată. Totuşi, în loc s-o iau la întrebări în privinţa asta, i-am făcut jocul, gândindu-mă că dacă ne prefacem că totul e bine, va veni un moment în care senzaţia că ceva nu e în regulă se va transforma în senzaţia că totul este aproape în regulă până când, în cele din urmă, totul va fi chiar în regulă.

Era uşor de crezut că reveniserăm la normal, şcoala mergându-ne din plin şi fiind înconjuraţi de prietenii noştri. Ne bucuram, eram iarăşi în stare să rătăcim prin oraş şi, în acelaşi timp, să uităm de oraş. Existau teritorii lăuntrice la care nu puteam ajunge, însă şi altele, multe, la care aveam acces. Partea din ea care se simţea amuzată de felul în care unii proprietari de câini seamănă cu dulăii lor. Partea din ea care plângea la show-uri TV unde restaurante falimentare erau salvate de la dezastru. Partea din ea care ţinea în camera ei o pungă cu bezele vegane, să fie pentru când trec eu pe acolo, doar fiindcă îi spusesem cândva că mă dau în vânt după ele.

Dar odată cu apropierea Crăciunului, începuseră să apară fisurile.

De obicei se întâmpla ca perioada Crăciunului să mă facă să-mi simt inima mică şi dură ca un tichet de cadouri. Uram felul în care străzile erau dominate de dulcegăria diabetică a turiştilor şi cum zumzetul obişnuit al oraşului era înecat în sentimente-clişeu înzorzonate. Cei mai mulţi numărau zilele până la Crăciun ca să nu piardă

şirul cumpărăturilor ce se cereau făcute; eu le număram ca să scap odată şi de Crăciunul ăla, aşteptând ivirea unor zile mai întunecate, mai autentic iernatice.

Nu avusesem loc, în inima mea de soldăţel de plumb, pentru Lily, însă ea izbutise oricum să se strecoare acolo. Şi adusese Crăciunul cu ea.

Nu aş vrea să fiu greşit înţeles — tot mi se pare o făcătură să predici generozitatea la sfârşit de an şi să devii amnezic într-ale generozităţii odată ce s-a întors fila. Lui Lily îi ieşea bine fiindcă ea era bună pe tot parcursul anului. Şi acum devenisem capabil să văd această bunătate şi la alţii — aşteptându-l pe Langston la Le Pain Quoti- dien, vedeam această perpetuă generozitate la felul în care cuplurile se sorbeau din ochi şi, şi mai mult, la felul în care mulţi părinţi (până şi cei exasperaţi) îşi priveau copiii. Zăream acum, peste tot, părţi din Lily. Doar că le văzusem mai puţin, în ultima vreme, în Lily.

în mod clar, nu eram singurul, fiindcă în momentul în care s-a aşezat la masă, Langston a zis:

— Ştii ce, ultima chestie pe care-aş ţine s-o fac ar fi să cad la pace cu tine, dar ceva trebuie făcut şi trebuie făcut de îndată.

—Dar ce s-a-ntâmplat? am vrut să aflu.

—Au mai rămas 12 zile până la Crăciun, corect?

Am dat din cap încuviinţând. într-adevăr, eram în 13 decembrie.

— Păi, înainte cu 12 zile de Crăciun, lipseşte ceva important din apartament. Ştii de ce?

— Termite?

— Ţine-ţi gura! Chestia importantă care lipseşte este pomul de Crăciun. Lily, de obicei, abia aşteaptă să terminăm ce rămâne prin frigider după Ziua Recunoştinţei

şi o şi zbugheşte afară, să ia brad — are senzaţia că în oraşul ăsta cei mai buni brazi sunt luaţi din timp şi că, dacă aştepţi prea mult, rişti să te alegi cu un pom care nu-i demn de Crăciun. Aşa că avem pom înainte de 1 decembrie, după care ea îşi petrece următoarele două săptămâni decorându-l. în a paisprezecea zi a lunii decembrie, familia noastră ţine o ceremonie solemnă de aprindere a luminiţelor din brad — Lily se poartă ca şi cum ar fi o tradiţie veche, dar adevărul e că a pornit-o chiar ea, când avea şapte ani, iar acum pare o tradiţie veche a familiei. Doar că, anul ăsta, nimic. Nici urmă de brad. Toate ornamentele au rămas în cutii. Şi aprinderea oficială a luminiţelor ar trebui să fie mâine. Doamna Basil E. a comandat deja gustările — şi nu ştiu cum să-i spun că nu avem pom pentru beculeţe.

îi înţelegeam temerile. Aştepta cu groază clipa în care strămătuşa lor — pe care o numim cu toţii doamna Basil E. — urma să deschidă uşa apartamentului lor, să adulmece pe loc lipsa pomului şi să le dea, fără s-o ascundă, întreaga măsură a dezaprobării sale.

— Atunci de ce nu cumperi un pom şi gata? l-am întrebat.

Langston s-a plesnit literalmente cu palma peste frunte, uluit de neghiobia mea.

— Fiindcă asta e treaba lui Lily! Asta adoră Lily să facă! Şi să-l luăm fără ea ar fi ca şi cum i-am scoate ochii că n-a făcut-o, am supăra-o şi mai rău.

— Corect corect corect! am zis.

S-a apropiat ospătăriţa şi am comandat câte o felie de tartă — ştiam, cred, amândoi că nu avem în noi suficientă conversaţie cât să ne ţină pentru un prânz propriu-zis.

După ce am comandat mâncarea, am continuat:

— Ai întrebat-o despre pom? Adică, dacă vrea să cumpere unul?
— Am încercat, a zis Langton. Direct, chiar: „Hei, ce-ar fi să ne luăm un pom?” Şi ştii ce mi-a răspuns? „Pur şi simplu, nu simt impulsul în clipa asta.”
—Nu pare deloc răspunsul tipic pentru Lily.
— Ştiu! Mi-am zis, aşadar, că urgenţele necesită măsuri urgente. De aceea ţi-am trimis SMS-ul.
—Dar ce pot eu să fac?
— N-a pomenit deloc de subiectul ăsta?

Chiar dacă aveam o conversaţie amicală, nu voiam să-i spun lui Langston tot adevărul — că Lily şi cu mine nu mai vorbiserăm cine ştie ce în săptămânile de după Ziua Recunoştinţei. Ne mai duceam, când şi când, pe la vreun muzeu ori să luăm cina. Ne mai sărutam, ne mai hârjoneam — dar nimic din ce le-ar fi fost interzis minorilor să vadă la televizor. Aparent, continuam să ne vedem. Dar parcă ne vedeam doar de ochii lumii.

Nu i-am spus o vorbă despre asta lui Langston, stânjenit că lăsasem să se întâmple aşa ceva. Şi nu i-am spus o vorbă lui Langston, fiindcă mă temeam că o să-l alarmeze. Când de fapt propriile mele alarme erau cele care n-ar fi trebuit să fie decuplate.

Aşa că, în loc să intru în detalii, am zis:
—Nu, n-am vorbit cu ea despre pomul de Crăciun.
—Şi nu te-a invitat la ceremonia de aprins luminiţele?

Am clătinat din cap.
—E prima oară când aud de ea.

— M-am gândit eu. Cred că singurii care au de gând să vină sunt cei din familie, care apar an de an. Lily, de obicei, trimite invitaţii. Dar cred că nici asta n-a avut chef să facă.

— E limpede, trebuie să facem ceva.
— Da, dar ce? Chiar simt că ar fi o trădare dacă aş cumpăra eu bradul.
M-ara gândit o clipă şi mi-a venit o idee.
— Dar dacă ar fi un clenci? am întrebat.
Langston a înclinat capul şi m-a fixat cu privirea.
— Te ascult!
— Ce-ar fi dacă aş lua eu pomul? Cadou. O parte din cadoul meu de Crăciun pentru Lily. Ea nu ştie că ştiu de tradiţia familiei. Aş putea s-o fac pe prostul şi să intru cu bocancii în toată istoria.
Langston nu a dat semne că i-ar plăcea ideea, fiindcă asta ar fi însemnat că mă place pe mine, fie şi pentru un minut măcar. însă imediat i-au sclipit ochii într-un fel care, pentru moment, a părut că nu lasă loc de îndoială.
— I-am putea spune că e pentru cele 12 zile ale sărbătorilor, a zis. Ca să sărbătorim zilele care mai sunt până la Crăciun.
— Dar cele 12 zile de sărbătoare nu sunt după Crăciun?
Langston a eliminat cu un gest obiecţia.
— Un amănunt irelevant.
Nu eram convins că e atât de simplu, dar merita încercat.
— Bine atunci, am zis. O să aduc pomul. Tu te prefaci surprins. Conversaţia asta nu a avut loc niciodată. în regulă?
— în regulă.
Ne-au sosit produsele de patiserie şi ne-am înfipt în ele. Cam în 70 de secunde, am şi terminat. Langston a dus mâna la portofel — ca să plătească, mi-am închipuit, însă, ce să vezi, încerca acum să împingă spre mine nişte bancnote de 20.

72 zile cu Dash şi Lily

— Nu vreau banii tai meschini! am exclamat, poate cam tare pentru restaurantul în care ne aflam.

— Poftim?

— Mă ocup eu, i-am tradus, împingând banii pe masă înapoi spre el.

— Dar pricepi, sper... trebuie să fie un pom ca lumea. Cel mai frumos!

— N-ai nicio grijă, l-am asigurat, rostind apoi o propoziţie care circula prin New York, monedă şi marfă de schimb, din vremuri imemoriale: Ştiu eu un tip.

Fiind aproape imposibil pentru newyorkezi să aibă acces la brazii de Crăciun, în fiecare decembrie brazii erau cei care veneau la newyorkezi. Prăvălii unde îndeobşte, în faţă, dădeai peste găletuşe cu flori ajungeau fără veste copleşite de dumbrăvi întregi de pini sprijiniţi de perete. Spaţiile goale erau umplute cât ai bate din palme cu molizi fără rădăcină, iar unele puncte de desfacere rămâneau deschise până târziu, în caz că te măcina, la 2 noaptea, nevoia de a-ţi găsi un simböl al Crăciunului cu care să-ţi marchezi teritoriul.

Standurile improvizate unde se comercializau brazii aveau ca lucrători comerciali nişte indivizi care arătau de parcă ar fi luat o pauză de la traficat droguri, încercând în loc o nouă afacere cu ace. La altele stăteau nişte indivizi în şube, veniţi parcă pentru întâia oară din nordul statului şi, Dumnezeule, ce mare era oraşul ăsta mare! îşi luau adesea, ca ajutoare, elevi dispuşi să ocupe posturile cele mai temporare de pe piaţa muncilor sezoniere. Anul ăsta, unul dintre elevii respectivi era bunul meu prieten Bum.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Pentru siguranţă, înainte de a primi slujba, îşi făcuse ucenicia. După ce văzuse atât de multe desene animate cu Charlie Brown şi Crăciunul, ajunsese să creadă că se căutau pomii sfrijiţi şi veştezi, fiind în spiritul Crăciunului să ai grijă de unii ca ei, decât să-ţi aduci acasă un pom puternic şi independent. De asemenea, mai credea şi că, după ce trece Crăciunul, pomul trebuie replantat. Mă păştea o discuţie dificilă cu el.

Din fericire, confuzia din capul lui Bum era compensată de sinceritate, aşa că începuse să umble vorba despre taraba de pe 22nd Street, unde lucra ca elf-şef. Cred că această recunoaştere era îndejuns să-l facă să se bucure că dăduse cu piciorul internatului, în ultimul său an de liceu, ca să rămână în Manhattan. Mă ajutase deja să găsesc pomi pentru mama şi, respectiv, pentru tata. (Mama s-a ales cu pomul care arăta cel mai bine.) Eram sigur că o să-i placă misiunea de a găsi cel mai tare pom pentru Lily. Şi totuşi, apropiindu-mă, ezitam. Nu din cauza lui Bum, ci din cauza... Sofiei.

Odată ce Bum sărise din barca liceului cu internat, noul an şcolar adusese cu el şi alte câteva surprize. Destul de surprinzător se dovedea faptul că fosta mea prietenă, Sofia, se mutase împreună cu familia înapoi în New York, asta după ce juraseră că nu o să mai părăsească în veci Barcelona. Deloc surprinzător era că, deşi mă bucuram să o văd, nu se putea vorbi despre o situaţie de genul „s-a întors fosta-n oraş şi o să intru în bucluc”. însă ÎMI CĂZUSE FAŢA de uimire când începuse să iasă cu Bum... apoi să tot iasă cu Bum... şi să iasă din ce în ce mai des cu Bum până ce, fără să apuc să mă dumiresc, se combinaseră. Lucru care, în mintea mea, însemna să iei cea mai fină şi mai scumpă brânză din lume şi s-o trânteşti

72 zile cu Dash şi Lily

în cel mai răpănos burduf de câine. Ţineam la amândoi, în feluri diferite, şi când îi vedeam împreună mă apuca durerea de cap.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să dau pe la taraba lui Bum şi să descopăr că e şi Sofia acolo exact atunci, ca să-şi emită vibraţiile amoroase pe o porţiune cât mai vastă a zonei metropolitane. Erau în perioada lunii de miere şi asta făcea chestia aiurea pentru aceia dintre noi care lăsaseră în urmă partea cu mierea şi intraseră în acea perioadă a relaţiei în care luna, după faze, creşte sau scade.

M-am simţit deci oarecum uşurat când am văzut că Bum nu era cu Sofia, ci tocmai discuta cu o familie de şapte, opt sau nouă membri — greu de spus cu atâţia plozi vânzolindu-se împrejur.

— Iată pomul care v-a fost menit, le spunea părinţilor, de parcă ar fi fost un uimitor pomicultor căruia pomul îi şoptise personal la ureche că sufrageria acelor oameni era locul unde-şi dorise dintotdeauna să ajungă.

— E prea mare, a rostit femeia, imaginându-şi probabil covorul de ace căzute pe duşumea.

— E un pom cu inimă mare, aşa este! a răspuns Bum. De aceea şi simţiţi o asemenea legătură cu el.

— Ce chestie, a zis bărbatul, mi se pare că chiar aşa este!

Vânzarea a fost finalizată. în vreme ce încasa suma de pe cârd, Bum a dat cu ochii de mine şi mi-a făcut semn să mă apropii. Am aşteptat să plece familia respectivă, mai ales fiindcă îmi era teamă să nu calc pe vreunul dintre ţânci.

— Frate, dar văd că-ţi ţii muşteriii ca pe ace, am observat când am ajuns mai aproape.

Bum a părut nedumerit.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— Asta e o referinţă la Ace Ventura? E bărbat bine, clar, dar nu cred că vreunul dintre ei îi semăna.
— Ace. Ace de brad.
— Aaa! Ace Ventura făcând-o pe bradul. Ar fi beton. Şi-aşa e genul ţeapăn! Dar nu într-un sens nasol.
Pentru Bum, toate aceste replici nu păreau deloc nişte jocuri de cuvinte. Iar ăsta era unul dintre motivele pentru care mă minunam că o persoană ca Sofia reuşea să-şi petreacă atât de mult timp cu el.
— îmi trebuie un pom pentru Lily. Unul cu adevărat special.
— îi iei un pom lui Lily?
— Mda. Cadou.
— Ce-mi place! Şi de unde-l iei?
— De aici... mă gândeam.
— Uau! Ce idee tare!
S-a apucat să se uite în jur şi, făcând asta, a bolborosit ceva ce suna periculos de asemănător cu Oscar Oscar Oscar.
— Oscar e vreun coleg? am întrebat.
— Se pun şi pomii la socoteală, îi pot considera colegii mei? Adică, dacă tot sunt cu mine cât e ziua de lungă... şi avem conversaţii aşa de interesante...
— Oscar e unul dintre pomi?
— E pomul perfect.
— Şi toţi au nume?
— Doar cei care aleg să mi le spună. Că doar nu poţi, pur şi simplu, să întrebi. Ar fi o încălcare a spaţiului privat.
A împins cel puţin o duzină de copăcei ca să ajungă la Oscar. Şi când l-a scos la iveală, mi s-a părut că arată... ei bine, părea un pom ca toţi pomii.

— Ăsta e? am zis.

— Stai, stai aşa...

Bum a scos pomul dintre ceilalţi şi l-a tras spre bordură. Pomul era pe puţin cu jumătate de metru mai înalt decât el, însă Bum îl ducea de parcă nu ar fi fost mai greu decât o baghetă magică. Cu o stranie delicateţe, l-a aşezat pe un suport şi, de îndată ce pomul şi-a lăsat crengile în voie, s-a întâmplat ceva — deschizându-şi braţele, Oscar m-a făcut să trec sub lumina becurilor stradale.

Bum avea dreptate. Ăsta era pomul!

— îl iau, am zis.

— Super, a replicat Bum. Ţi-l ambalez? Dacă tot e cadou?

L-am asigurat că o fundă va fi de ajuns.

Să opreşti în stradă un taxi când eşti adolescent nu-i treabă uşoară. Să prinzi unul când ai un pom de Crăciun în spinare frizează imposibilul. Mi-am mai rezolvat nişte treburi, aşadar, până ce şi-a terminat Bum tura, apoi, împreună, l-am dus pe Oscar cu maşina la apartamentul lui Lily din East Village.

Nu prea dădusem pe-acolo în ultimul an. Lily zicea că nu se cade să-l deranjăm pe bunicul ei, însă cred mai degrabă că aş fi adăugat un element în plus la haosul din casa lor. Părinţii ei se aflaseră prin preajmă, cum nu se mai întâmplase de ani buni — lucru care ar fi trebuit să-i fie de mare ajutor lui Lily, dar de fapt nu însemna altceva decât că Lily trebuia să aibă grijă de două persoane în plus.

Langston a fost cel care a deschis uşa, iar când ne-a văzut pe mine şi pe Bum, a început să strige „Uau! Uau! UAU!” atât de tare, încât m-am gândit că Lily e acasă

şi că aude şi ea. Langston mi-a spus apoi că era plecată cu bunicul la un consult. Ai lui nu erau prezenţi, fiind sâmbătă, şi ce să fi căutat asemenea persoane însetate de socializare pe-acasă într-o sâmbătă? Ne aflam acolo, aşadar, numai noi trei... şi Oscar.

Când l-am aşezat pe Oscar pe suportul lui din camera de zi, am încercat să nu bag de seamă ce tern şi ponosit părea apartamentul, de parcă în ultima lună, sau aşa ceva, nu făcuse altceva decât să se prăfuaiscă şi să se decoloreze. Ştiam cum merg lucrurile în familia asta: însemna că bunicul fusese scos din joc şi că Lily avusese altele pe cap. Ei doi fuseseră dintotdeauna adevăraţii stră- jeri ai fortăreţei.

în timp ce Oscar se înălţa semeţ, am băgat mâna în rucsac şi am scos piesa de rezistenţă, căreia, speram, nu avea să-i reziste nimeni.

— Ce faci? a întrebat Langston observând că pun diverse chestii pe ramurile lui Oscar.

— Aia-s curcani în miniatură? s-a băgat Bum. O să fie ca pomul ăla pe care-l aveau la Plymouth Rock?

— Sunt potârnichi, am explicat ridicând o bucăţică de lemn cioplit în formă de pasăre, cu o gaură mare pe mijloc. Mai exact, inele de şerveţele, în formă de potârniche.

Nu găsisem ornamente sub formă de potârnichi la magazinul al cărui nume nu pot să-l pronunţ. (Se chema Amintiri de Crăciun, şi denumirea asta mă făcea să am poftă de băut bomboane efervescente Pop Rock cu cola. Trebuia să-i zic, în gând, Ameţiri de Crăciun ca să pot intra.)

— Dacă facem faza cu cele 12 zile de sărbătoare, atunci să reprezentăm cele 12 zile. Lily poate împodobi restul

pomului. Dar o să fie un păr cu potârnichi. Aşa că în vârf o să punem... o pară!

Am scos din rucsac para, aşteptându-mă la admiraţia celorlalţi. însă reacţia întârzia să apară.

— Nu poţi să pui o pară în vârf, a zis Langston. O să arate aiurea. Plus că para o să se strice într-o zi, două.

— Dar trebuie să fie o pară! într-un pom cu potârnichi! m-am pus pe argumentat.

— M-am prins, a zis Langston.

Bum, între timp, a mormăit a nedumerire. Nu se prinsese.

— Ai vreo idee mai bună? l-am provocat.

Langston s-a gândit o clipă şi a zis:

— Da.

A păşit spre o fotografie mică, atârnată pe perete, şi a luat-o din cui.

— Asta!

Mi-a arătat-o. Era, poate, veche de jumătate de veac, dar l-am recunoscut instantaneu pe bunicul lor.

— E cu bunica ta?

— Dap! Iubirea vieţii lui. Iată o pereche[1], o dragoste ca para focului.

O pereche, deci, o dragoste ca para focului într-un copac cu potârnichi. Perfect!

Am încercat de mai multe ori până am reuşit să amplasăm fotografia — eu şi Langston potrivind-o pe diverse crengi, Bum rugându-l pe Oscar să nu se mişte. Am izbutit să o punem aproape de vârf, şi păsările ciugulind dedesubt.

[1] Joc de cuvinte intraductibil. în Ib. engl., pair (pereche) se pronunţă la fel ca pear (pară). (N.r.)

Cinci minute mai târziu, uşa din faţă s-a deschis şi Lily a intrat împreună cu bunicul. Apucasem să-l cunosc cu câteva luni înainte de accidentul de pe scară şi mă surprindea să văd cât de mititel era acum — de parcă, în loc să umble prin spitale şi centre de recuperare, fusese spălat şi intrase la apă.

Totuşi, avea acelaşi fel de a strânge mâna cu fermitate. în clipa în care m-a văzut, mi-a şi întins mâna:

—Merge treaba, Dash?

Şi mi-a strâns mâna, nu glumă!

Lily nu m-a întrebat ce caut acolo, însă întrebarea i se vedea limpede în ochii osteniţi.

—Cum a fost la doctor? a întrebat Langston.

—Mai bine decât pe mâna cioclilor! a replicat bunicul.

Nu era prima oară când îl auzeam făcând gluma asta, ceea ce însemna că Lily o auzise de vreo 200 de ori pe puţin.

— Cioclii au mâna rece, sau ce? a întrebat Bum dând buzna pe hol.

— Bum! a exclamat Lily, acum nedumerită de-a binelea. Ce cauţi aici?

A trebuit să intervină Langston.

— Spre surprinderea mea, Romeo al tău, aici de faţă, ne-a adus, cam devreme, un cadou de Crăciun.

— Aici! am zis luând-o pe Lily de mână. închide ochii! Hai să-ţi arăt!

Mâna lui Lily nu era fermă ca a bunicului. Cândva, când mâinile noastre se atingeau, emiteau o pulsaţie electrică. Acum era mai mult o gâdilare. Plăcută, dar prea vagă.

însă a închis ascultătoare ochii. Şi, când am ajuns în camera de zi şi i-am spus să-i deschidă, a făcut întocmai.

72 zile cu Dash şi Lily

— Fă cunoştinţă cu Oscar! am spus. E cadoul tău pentru întâia zi de sărbători.

— E şi o pereche, o dragoste ca para focului, în pomul cu potârnichi! a răcnit Bum din hol.

Lily s-a uitat cu luare-aminte. Părea surprinsă. Ori poate avea o reacţie aşa rigidă tot din cauza oboselii. Apoi s-a declanşat ceva, aducându-i un zâmbet pe faţă.

—Chiar nu trebuia să..., a dat să zică.

— Aşa am vrut! m-am grăbit să rostesc. Chiar am vrut mult, mult!

—Dar unde e para? a întrebat bunicul.

Apoi a văzut fotografia reprezentând perechea şi dragostea ca para focului. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

—Aha, am priceput. Noi suntem...

Lily a văzut şi ea poza, dar, dacă o fi lăcrimat, trebuie să o fi făcut discret. Sincer să fiu, habar nu aveam ce-i trecea prin cap în momentul ăla. Am aruncat o privire spre Langston, care o studia la fel de asiduu şi la fel de lipsit de răspunsuri.

—Sărbători fericite! am zis.

Lily a scuturat din cap.

—Prima zi de sărbătoare e Crăciunul, a şoptit.

—Anul ăsta e altfel. Pentru noi.

Langston a declarat că era timpul să aducem ornamentele. Bum s-a oferit voluntar chiar în clipa în care bunicul a dat să plece după cutii. Asta a făcut-o pe Lily să redevină atentă la noi — l-a ajutat pe bunicul ei să păşească, greoi, până la canapeaua din camera de zi şi i-a spus că anul ăsta poate s-o facă pe supraveghetorul. Mi-am dat seama că bunicului nu-i prea convenea, dar nici nu voia să o supere pe Lily protestând. Aşa că s-a aşezat pe canapea. De dragul ei.

Când au fost aduse cutiile, mi-am dat seama că era timpul să plec. Era o tradiţie de familie şi, dacă rămâneam, aş fi simţit apăsătoarea greutate a prefăcătoriei, în acelaşi fel în care o simţeam pe Lily împovărată de o bucurie falsă, pretinzând că vrea să facă ce o încurajam noi să facă. Avea să le cânte în strună lui Langston, bunicului şi părinţilor ei după ce se întorceau. Dacă rămâneam, ar fi făcut-o şi pentru mine. însă eu voiam să o facă pentru ea. Voiam să simtă magia Crăciunului cu aceeaşi intensitate ca anul trecut pe vremea asta. însă avea să fie nevoie de mai mult decât de un pom perfect. Ar fi fost nevoie de un miracol.

12 zile.

Aveam 12 zile.

îmi petrecusem toată viaţa evitând Crăciunul. Dar nu şi anul ăsta. Nu, anul ăsta îmi doream cel mai mult ca Lily să fie fericită din nou.

LILY
Două turturele (pe un pulover reciclat)
Sâmbătă, 13 decembrie

Mă scoate din minţi încălzirea globală, din toate motivele evidente, dar cel mai tare mă enervează că-mi strică sărbătoarea Crăciunului. în perioada asta din an ar trebui să ne clănţăne dinţii de frig şi să purtăm paltoane, fulare şi mănuşi. Afară, ar trebui să-ţi vezi aburul respiraţiei şi trotuarele să fie acoperite cu zăpadă, în vreme ce înăuntru membrii familiilor beau ciocolată caldă la gura sobei, strânşi laolaltă, cu animale de companie cu tot, ca să-şi ţină de cald. Nu există o pregătire mai bună pentru Crăciun decât un ger năprasnic. Contez pe voie bună, cântece voioase, prăjituri multe în cuptor, compania oamenilor preferaţi şi importantele cadouri de sezon. Zilele de dinainte de Crăciun nu ar trebui să fie ca asta de azi, adică să fie cald, oamenii să iasă la cumpărături doar în cămăşi şi să bea cafele cu gheaţă şi mentă (bleah!), jucătorii de Frisbee, doar în tricouri, să-i umple de cucuie pe cei care-şi plimbă câinii în Tompkins Square Park, aruncând

discurile de plastic nepăsători că ratează ţinta, cum ar face într-o zi de primăvară. Anul ăsta gerul nu intenţiona să apară ca să contribuie la atmosfera de Crăciun, aşa că, până o făcea, nu aveam de ce să mă agit prea tare că ar fi cea mai frumoasă perioadă a anului.

Afară nu era suficient de frig, aşa că am adus eu gerul înăuntru şi l-am îndreptat spre Dash, care nu-l merita.

— Dacă trebuie să pleci, pleacă, i-am zis cu brutalitate.

Brutalitate. Ăsta era un cuvânt de-ale lui Dash — obscur, prea puţin folosit îndeobşte, distant —, aşa că mi s-a părut ciudat până şi faptul că îmi venea în minte. împreună cu celelalte un milion de obligaţii pe care le aveam în clipa aceea pe cap, mai aveam şi de tocit pentru testul de admitere, lucru care-mi lăsa un gust sălciu. (Cum te poate pregăti pentru universitate o materie care-ţi cere să cunoşti un asemenea cuvânt? Exact... mai deloc. Risipă de cuvinte, risipă de timp, certitudinea absolută că nu o să mă ridic la înălţimea speranţelor alor mei de a intra la un colegiu bun — nu-mi folosea la nimic un cuvânt nou în vocabular: sălciu.)

— Nu vrei să rămân, nu-i aşa? a întrebat Dash, parcă rugându-mă să nu-i cer să mai petreacă timp în plus cu bunicul meu beteag şi cu frate-meu, care în zilele bune abia dacă-l tolerează pe iubitul meu, şi în cele mai rele îl tratează cu grosolănie.

M-aş simţi prost în privinţa animozităţii dintre Langston şi Dash dacă nu mi s-ar părea că pentru ei meciurile astea sunt distractive. Dacă la un concurs de cultură generală tema ar fi „Lily”, la întrebarea „Ce înseamnă pentru ea un tip interesant?” răspunsul ar fi „N-are nici cea mai vagă idee”.

— Vreau să faci doar ce vrei să faci, am răspuns.

72 zile cu Dash şi Lily

Deşi aş fi vrut să-i zic: Rămâi, Dash! Pomul de Crăciun pe care mi l-ai dăruit e aşa de drăguţ şi e exact ce nu ştiam că-mi trebuie — de la tine şi de la aceste sărbători. Şi cu toate că am o grămadă de chestii pe care trebuie să le fac acum, nimic nu mi-arplăcea mai mult decât să mă ajuti la împodobitul pomului. Ori să stai pe canapea, să te uiţi la mine cum îl decorez şi să comentezi răutăcios despre tradiţiile păgâne confiscate de creştinătate. Doar să-mi fii aproape.

— îţi place pomul? a întrebat Dash, însă deja se încheia la jachetă, prea groasă pentru o zi atât de caldă, şi se uita la telefon de parcă ar fi avut de citit mesaje care-l ademeneau către locuri mai plăcute decât aici, cu mine.

— Cum să nu-mi placă? am zis, nedorind să insist cu mulţumirile.

Nici nu apucasem să desfac globurile când Dash îşi anunţase intenţia de a pleca, apoi a făcut-o exact în momentul în care deschideam cutia-cadou de la Ştrand pe care mi-o dăruise chiar Dash pe 19 ianuarie, cu ocazia zilei de naştere a scriitoarei Patricia Highsmith. înăuntru era un glob roşu-auriu cu un desen în peniţă înfaţişându-l pe Matt Damon în rolul din Talentatul domn Ripley. Cine altul decât Dash s-ar fi simţit încântat până într-atât de o asemenea decoraţiune, cu mutra unui celebru criminal în serie al literaturii, încât să i-o dea în dar iubitei lui? Darul acesta mă făcuse să-l ador încă şi mai mult pe Dash. (Mă gândeam la personajul literar, nu la criminalul în serie.) Pusesem la păstrare cutia, în februarie, cu un oftat de speranţă — că vom mai fi împreună când va sosi iarăşi vremea împodobitului. Şi uite că eram împreună. Relaţia noastră era totuşi cumva efemeră (în sfârşit, un cuvânt din programă care părea să se aplice vieţii mele). Nu-mi mai lăsa impresia că era reală. Părea mai mult o obligaţie

care persistase cumva până acum, aşa că am fi făcut bine s-o mai ducem până la sărbători, fiindcă de sărbători începuse. Puteam apoi să nu ne mai prefacem că ceea ce era iniţial bun şi adevărat mai exista acum... poate că încă era adevărat, dar cu siguranţă nu era tocmai în regulă.

— Să te porţi frumos cu Oscar, a zis Bum şi a salutat milităreşte pomul.

—Cine-i Oscar? am întrebat.

— Pomul! a exclamat Bum de parcă ar fi ţinut de domeniul evidenţei şi, cine ştie, îl jignisem pe Oscar neştiindu-i numele. Haide, Dash, nu vrem să pierdem începutul!

— Dar unde vă duceţi, băieţi? E mult de mers? i-a întrebat bunicul cu o notă de disperare în glas.

Fusese nevoit să stea mai mult în casă, de când cu atacul de cord şi căzătura pe scări. Nu prea îl mai ţineau picioarele să se plimbe pe stradă, aşa că, practic, îşi interoga vizitatorii în privinţa activităţilor exterioare. Bunicul nu e genul de tip obişnuit să i se reteze aripile.

Ce-ar fi trebuit bunicul să-i întrebe, de fapt, ar fi fost ceva de genul: Cum puteţi să fip aşa de nepoliticoşi, încât să aduceţi pomul ăsta frumos şi să plecaţi înainte ca pomul — Oscar, adică — să fie împodobit cum se cade? Ce indivizi fără maniere aţi ajuns să fiţi voi, copiii din ziua de azi?

— Ne ducem la film, începe în 20 de minute, a zis Dash, a cărui faţă nu părea nici pe departe chinuită de vinovăţie, în ciuda faptului că nu mă invitase şi pe mine.

—Ce film? am întrebat.

Dacă Dash mergea să vadă fără mine singurul film pe care ardeam să-l văd, atunci ăsta era semnul clar că nu mai eram conectaţi şi că, posibil, ne trebuia o pauză oficială. Numărasem zilele până la vacanţa de iarnă ca să pot

merge la Corgi&Bess, şi probabil că urma să-l mai văd de cel puţin cinci ori, la cinema, dacă-mi puteam face timp. Helen Mirren o joacă pe regina Elisabeta, bătrână, cu un câine corgi — care, din ce-am aflat, e o animaţie fantastic de bine realizată — nedezlipit de ea până ce, din cauza unor păcătoase de artificii, căţelul fuge. Bătrâna şi fragila Bess şi infirmiera ei trebuie acum să-l găsească undeva pe domeniul magicului castel Balmoral, ceea ce prilejuieşte nenumărate aventuri pentru regină şi căţeluş. Da, vă rog! Vă puteţi baza pe mine pentru vizionări repetate, IMAX şi 3D. Văzusem de destule ori trailerul ca să ştiu că e filmul meu preferat pe anul ăsta, dar nutrisem speranţa că Dash o să-mi ofere, pe post de cadou, o seară la cinema. Nu doar filmul, ci şi timpul petrecut cu el.

— Ne ducem la Cursa de şoareci! l-a înştiinţat Bum pe bunicul, în felul în care o face de obicei, lăsând senzaţia că pune, la orice fleac, semn de exclamare.

în acelaşi timp, Dash mi-a răspuns:

— N-am crezut că ai vrea să vii, aşa că nu te-am întrebat dacă vrei şi tu bilet.

Dash avea dreptate. Nu voiam să văd filmul ăsta, fiindcă îl văzusem deja. Mie mi se părea o peliculă minoră, însă Edgar Thibaud adora filmul Pixar despre năstruşnicul şoricel din pod, pasionat de curse, care se plimbă în maşinuţe de jucărie după ce locatarii casei au adormit.

Nu i-am spus lui Dash că văzusem deja Cursa de şoareci, fiindcă mă dusesem la film cu Edgar Thibaud. Nu era niciun secret că mă vedeam uneori cu Edgar — Dash ştia că Edgar face şi el voluntariat (fiindcă-l obligase instanţa) la centrul de recuperare unde se ducea bunicul —, neglijasem să-i spun însă că se mai întâmpla

să ne petrecem timpul împreună şi după program. De obicei era vorba doar de o cafea, însă de data asta, pentru întâia oară, făcuserăm şi altceva. Nu ştiu de ce m-am dus la film cu el. Nici măcar nu-mi plăcea aşa de mult de Edgar Thibaud. îmi plăcea, adică, suficient pentru un tip responsabil de moartea gerbilului meu pe când eram în clasa întâi. Dar, pur şi simplu, nu aveam încredere în el. Poate că Edgar era proiectul meu secret şi secundar de reabilitare, bunicul fiind cel principal şi cu adevărat important. Voiam să-l ajut pe Edgar să devină un tip de treabă, deşi erau şanse slabe, şi dacă să vadă un film, însoţit de o fată, ştiind prea bine că interesul ei pentru el e absolut platonic, îl putea face să progreseze, puteam şi eu să fac efortul ăsta. Mi-am spus că în ultimele luni fusesem extrem de ocupată şi că aveam nevoie de atmosfera întunecată a unei săli de cinema, chiar dacă era un film de care nu-mi păsa, în compania unei persoane care nu mă interesa. Dacă aş fi văzut filmul cu Dash, aş fi stat mereu ca pe ace, întrebându-mă: O să mă sărute acum? Dacă nu, atunci când? Cu Edgar nu m-am putut întreba decât: O să-mi ceară să-i plătesc floricelele?

— Distracţie plăcută, am zis, reuşind să par voioasă, încercând să fiu o prietenă bună.

Nu puteam niciodată să fiu rece mult timp cu Dash. Acum, plecarea lui mă durea, ca şi cum mi-ar fi făcut un dar fabulos doar pentru a mi-l lua apoi din mână.

— O să ne distrăm, sigur că da! a promis Bum, atât de nerăbdător să plece odată, încât a pornit spre uşă cu spatele, a dat peste o măsuţă şi a izbutit să trântească pe podea o veioză.

72 zile cu Dash şi Lily

Veioza nu a avut de suferit cine ştie ce — s-a stricat doar becul — însă zgomotul a fost de ajuns să trezească fiara care moţăise, în tot acest timp, la mine în dormitor. Boris, câinele meu, a sosit în goană în camera de zi şi l-a pironit îndată pe Bum la podea.

— Jos! i-am comandat lui Boris.

Ca rasă, bullmastiffii sunt nişte rezidenţi în apartamente surprinzător de adecvaţi pentru dimensiunea lor, nefiind extrem de activi. însă, în principiu, sunt câini de pază, chiar dacă înţelegători din fire — au tendinţa să-i blocheze pe intruşi cu greutatea în loc să le facă rău. Bum, probabil, nu ştia asta. Şi eu aş fi făcut mutra înfricoşată a lui Bum dacă aş fi avut peste mine un câine de 65 de kilograme.

— Jos! am repetat.

Boris s-a dat jos de pe Bum şi s-a oprit la picioarele mele, mulţumit că fusesem salvată. însă agitaţia asta îl stârnise şi pe membrul cel mai mic şi mai blănos al familiei, trezindu-l din somn, aşa că, leneş cum era de felul lui, a sosit agale în camera de zi pentru a evalua situaţia şi a securiza perimetrul. Bunicul stă cu noi, acum, că nu mai poate locui singur. Motanul lui, Mâr, îl însoţeşte. Demn de numele purtat, motanul s-a stropşit la Boris, care, dacă se ridică pe două labe, e înalt cât o femeie adultă, şi totuşi se lasă terorizat într-un fel abject de pisica de cinci kilograme a bunicului. Bietul Boris a sărit ca ars şi şi-a pus labele din faţă pe umerii mei, scâncind, cu figura lui încreţită, simpatică, privindu-mă şi transmiţându-mi parcă: Apără-mă, mami! L-am pupat pe botul umed.

— Dă-te jos, băiete! N-ai nimic, i-am zis.

Apartamentul nostru e prea mic pentru atâţia oameni şi animale. Casa mea a juns să fie o afurisită de

grădină zoologică. Dar altfel nici n-aş fi vrut. Adică da, poate că mi-ar plăcea ca bunicul, cândva robust şi sociabil, să nu mai fie limitat la spaţiul apartamentului nostru de la etajul trei, fiindcă nu poate urca scările decât o dată pe zi, iar în unele zile, deloc. însă dacă puhoiul de rubedenii şi cadre medicale, care vin să-l viziteze şi să-l ajute, îi alungă cea mai mare temere — aceea de a ajunge într-un cămin de bătrâni —, atunci grădina zoologică îmi convine. Scenariul alternativ e întunecat. Bunicul proclamă adesea că din casă nu pleacă decât în sicriu.

Langston a apărut din bucătărie, întrebând:

— Ce s-a întâmplat aici?

Iar asta l-a făcut pe Dash să se urnească, în cele din urmă.

I-a zis lui Langston:

— Mersi pentru ceaiul şi biscuiţii pe care nu mi i-ai oferit.

La care fratele meu:

— Cu plăcere. Dar ce, pleci deja? Minunat!

Apoi s-a îndreptat spre uşa casei şi a deschis-o. Bum, uluit, s-a ridicat gata să iasă, în vreme ce Dash a mai ezitat un moment. Arăta de parcă ar fi avut de gând să-mi dea un pupic de rămas-bun, apoi, răzgândindu-se, s-a mulţumit să-l mângâie pe cap pe Boris. Iar Boris, trădătorul, i-a lins mâna lui Dash.

Eram eu amărâtă, însă asta nu înseamnă că nu sunt în stare să mă topesc atunci când un tip incredibil de chipeş, cu jachetă de lână căptuşită, e drăguţ cu câinele meu.

— O să aprindem luminiţele mâine-seară, i-am zis lui Dash. Vrei să vii?

32

72 zile cu Dash şi Lily

Mâine este 14 decembrie! Ziua în care de regulă aprindeam luminiţele! Cum reuşisem să ignor cu totul data asta atât de importantă, până ce Dash, literalmente, îmi plantase un pom în sufragerie? Cum se făcea că anul ăsta ceremonia mi se părea mai degrabă o corvoadă decât un motiv de bucurie?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume, a zis Dash.

Lui Mâr nu-i păsa nici cât negru sub gheruţe că Dash acceptase invitaţia. S-a apucat să-l hăituiască iar pe Boris, făcându-l s-o rupă la fugă — direct într-un teanc înalt de cărţi sprijinit de perete în camera de zi. Bunicul a ţipat:

— Mâr, vino aici imediat!

Iar Boris s-a pus pe lătrat, în vreme ce Langston tocmai îi şuiera lui Dash:

— Hai, şterge-o odată!

Bum şi Dash au ieşit din casă.

Ştiam că Dash se simte uşurat să plece.

în casa mea e întotdeauna forfotă. Gălăgie. Agitaţie. Păr de animale. Mulţi oameni. Lui Dash îi plac liniştea şi ordinea, şi ar prefera să fie lăsat în pace cu cărţile lui decât să-şi petreacă timpul cu familia. La pisici are alergie. Mă întreb câteodată dacă nu are şi la mine.

Duminică, 14 decembrie

Acum un an, viaţa mea arăta cu totul altfel. Bunicul era într-o formă senzaţională, se tot plimba prin Florida, unde-şi găsise o iubită în complexul imobiliar pentru seniori. Eu nu aveam pe atunci nici animale de companie, şi nici iubit. Şi nici măcar nu înţelegeam tristeţea.

Iubita bunicului a murit de cancer în primăvara asta şi, curând, i-a cedat şi lui inima. Ştiam că bunicul căzuse

rău de tot, însă în panica momentului n-am conştientizat asta pe deplin, fiind preocupată de aşteptarea interminabilă a ambulanţei, apoi de drumul la spital, după care de anunţatul familiei. Abia în următoarea zi, după ce a fost stabilizat, am înţeles cât de gravă îi fusese starea. Mă dusesem la bufetul spitalului să-mi iau ceva de mâncare şi, când m-am întors, am văzut pe geamul camerei lui că, între timp, doamna Basil E., sora bunicului şi mătuşa mea preferată, sosise. E o doamnă înaltă, o prezenţă impunătoare, poartă costume croite perfect, bijuterii scumpe şi e machiată impecabil. însă în clipa aceea, înainte să dea ochii cu mine, am văzut-o pe marginea patului în care dormea bunicul, ţinându-l de mână, vărsând lacrimi grele care-i făceau rimelul să alunece peste buzele date cu ruj.

Nu o mai văzusem niciodată plângând pe doamna Basil E. Acum, părea incredibil de măruntă. Am simţit junghiuri puternice în stomac şi că mi se strânge inima. Sunt genul de tipă care vede jumătatea plină a paharului — mereu încerc să am o atitudine optimistă şi aşa mai departe —, dar nu puteam să ignor valul de tristeţe care-mi invada corpul şi sufletul la vederea îngrijorării şi întristării ei. Eventualitatea ca bunicul să moară devenise, deodată, excesiv de reală, iar felul în care aveam să mă simt când urma în cele din urmă să se stingă părea o imagine mai posibilă ca niciodată.

Doamna Basil E. şi-a lipit obrazul de chipul bunicului şi a suspinat puternic. M-am temut, o clipă, ca bunicul să nu fi murit. Apoi mâna lui s-a întors la viaţă şi bunicul i-a dat uşor o palmă, făcând-o să râdă. Am ştiut în clipa aceea că totul va fi bine, deocamdată — dar că niciodată nu va mai fi la fel ca înainte.

34

72 zile cu Dash şi Lily

Şi asta a fost prima fază a tristeţii mele.

Faza a doua a venit în următoarea zi şi a fost cu mult mai neplăcută.

Cum poate un simplu gest de afecţiune să schimbe lotul?

Dash a venit să mă viziteze la spital. Cumpărasem de mâncare de la bufet, dar nu mă atinsesem de ea — prea mă apăsa situaţia asta, ca să-mi fie poftă de sendvişuri cu brânză veche ori cu salata veştedă oferită în loc de cartofi prăjiţi, într-o încercare ratată de a-şi arăta preocuparea pentru sănătatea consumatorului. Dash îşi dăduse probabil seama la telefon că eram extenuată — şi că-mi era foame —, fiindcă apăruse cu o pizza de la restaurantul meu preferat, John's. (Cel din Village, nu din centru. Păi, se poate?) Pizza de la John's e pentru mine mâncarea numărul unu care mă alină, şi chiar dacă blatul se răcise pe drumul de la restaurant la spital, inima mea nu ar fi putut fi mai fierbinte la vederea ei, dar şi a lui Dash, care mi-o adusese.

Mi-a scăpat, prin urmare, un:

— Te iubesc mult de tot...

L-am îmbrăţişat, mi-am lăsat capul pe umărul lui şi l-am acoperit cu sărutări. A râs, zicând:

— Dacă ştiam că o pizza stârneşte asemenea reacţii, îţi aduceam mai demult.

Nu mi-a zis că mă iubeşte şi el.

Nu-mi dădusem seama ce simţeam până nu rostisem vorbele. Şi nu fusese vorba doar că-mi adusese pizza.

Spunându-i lui Dash te iubesc mult de tot, voiam să-i transmit următoarele: Te iubesc pentru că eşti bun la suflet şi pentru felul în care-ţi sare ţandăra. Te iubesc pentru bacşişurile exagerate pe care le dai chelnerilor când foloseşti

Rachel Cohn 6t David Levithan
cârdul tatălui tău, ca să „redistribui averile”. Ador felul în care arăti când citeşti — concentrat şi visător, pierdut în altă lume. îmi place că mi-ai sugerat să nu deschid niciodată o carte de Nicholas Spark şi că, atunci când de curiozitate am citit una, apoi mai multe, ai fost aşa de uluit şi de jignit, ba chiar furios. Nu că le citisem, ci că le adoram. îmi place la nebunie să dezbat cu tine tema snobismului literar şi-mi place că recunoşti că, deşi ţie nu-ti plac „gunoaiele ipocrite şi romanţioase”, multe alte persoane — inclusiv iubita ta — le apreciază. îmi place cât de luminoasă, dulce şi interesantă a devenit viaţa mea de când faci şi tu parte din ea. Te iubesc pentru că ai răspuns, odată ca niciodată, chemării unui jurnal roşu.

Bunicul a supravieţuit, însă o bucăţică din mine a murit parcă în acea zi, fiindcă bucuria de a-mi da seama că iubesc pe cineva cu adevărat s-a dezumflat pe loc, înţepată de boldul senzaţiei de însingurare.

Dash tot nu mi-a spus că mă iubeşte şi el.

Nici eu nu i-am mai spus-o de atunci.

Nu-l învinuiesc — serios, nici gând. E drăguţ şi atent cu mine, ştiu că mă place. Mult. Uneori mi-aş dori să nu mai pară atât de surprins de chestia asta.

I-am spus te iubesc mult de tot şi, în clipa aceea, am simţit-o până în ultima fibră, însă, de când momentul a trecut fără reciprocitate, am încercat să mă distanţez un pic de Dash. Nu-l pot face să simtă ceva ce nu simte şi nu vreau să sufăr încercând, aşa că am decis să-mi las iubirea pentru el în adâncul inimii, la foc mocnit, să mă port mai degajat şi să fiu mai puţin solicitantă.

Faptul că am avut multe pe cap m-a ajutat. Am petrecut atât de puţin timp cu Dash în vremea din urmă, încât aproape că nu mă mai doare. Nu am încercat cu

lot dinadinsul să uit de iubire; pur şi simplu, s-a întâmplat. Când nu sunt la şcoală, am de făcut teme sau teste pentru examenul de facultate, antrenament la fotbal şi meciuri, mai trebuie să-l duc pe bunicul la fizioterapie, la doctori şi în vizite la amicii lui. Ar mai fi cumpărăturile şi gătitul, de care mama şi tata nu se prea mai ţin în ultimul timp, pe motiv că au slujbe noi în domeniul educaţiei. Nu mai lucrează prin alte ţări, dar e ca şi cum ar face-o; slujba cea mai apropiată de casă pe care mama a izbutit să o găsească într-un timp atât de scurt, a fost aceea de profesoară de engleză cu jumătate de normă la o şcoală postliceală tocmai în Long Island, în vreme ce tati face naveta la un liceu cu internat de la dracu-n praznic, în Connecticut, unde ocupă postul de director. Langston se ocupă şi el de bunicul, însă când vine vorba de treburi domestice ajută doar în stilul ăla de rahat, cum fac băieţii. (Asta mă seacă, evident, dacă simt nevoia să recurg la cuvinte urâte.) Apoi mai am de plimbat câinii. Serviciile mele au atâta căutare, că doamna Basil E. îmi spune acum Lily Mogulul în loc de Lily Ursuleţul. Cu toate sarcinile astea în spinare, să încerc să-mi fac timp pentru Dash pare mai mult o obligaţie decât o bucurie.

Sunt copleşită.

Lily Ursuleţul cea copilăroasă e o amintire vagă acum. Mi se pare că, într-un an, am ajuns, dintr-o foarte tânără fată de 16 ani, una foarte bătrână de 17.

Aşa de ocupată am fost, că am dat-o în bară urât de tot cu cadoul pe care intenţionasem să i-l dau lui Dash la mica mea petrecere de aprindere a luminiţelor din pom! Lucram la el de la începutul anului, dar îl lăsasem deoparte când începuseră dificultăţile cu bunicul. Acum

oftam uitându-mă cu jale la resuscitarea sa, după atâtea luni trecute. Fratele meu a izbucnit în râs.

— Nu-i aşa de naşpa, nu, Langston? am zis.

— Este... simpatic, a zis după o lungă ezitare.

Langston şi-a tras peste cap puloverul verde-smarald, apoi l-a aranjat pe el, dar era prea larg.

— Numai că Dash poartă cam aceleaşi măsuri ca mine şi puloverul ăsta i-ar fi prea larg. Să presupun că te-apuci iar de făcut prăjituri, ca să-l mai îngraşi un pic?

Puloverul fusese un cadou de Crăciun pentru tata, acum câţiva ani, cumpărat în urma unei erori, de la raionul cu măsuri excepţionale. Nepurtat, încă în cutie. Mă apucasem să-i dau altă destinaţie puloverului, iar pânza roşie cu fulgi de zăpadă pe care o prinsesem în piept era o lucrare de artă originală. Erau cusute pe ea două turturele cocoţate una lângă alta pe o crenguţă. Clopoţelul turturelei din stânga avea brodat pe el DASH, iar pe cel din dreapta cususem LILY.

Nu am putut să mă prefac că nu văd, după ce fratele meu a îmbrăcat puloverul. Trebuia să scot peticul cu turturele şi să-l aplic pe altceva, o căciulă ori un fular. Turturelele chiar nu merg pe pulover, nici dacă te străduieşti să le consideri adorabile. Aflasem cu o uriaşă dezamăgire că turturelele nu sunt, în principiu, decât nişte porumbei care uguie blând. Vreau să-mi zic că-s drăgălaşe, fiindcă iubesc toate animalele, dar sunt din New York şi ştiu: porumbeii nu sunt drăgălaşi defel. Te scot din sărite.

Şi chiar nu pot să simt Crăciunul dacă mă iau de păsări gureşe care simbolizează anotimpul hibernal. I-am spus deci lui Langston:

— Ai dreptate, arată mizerabil. Nu pot să i-l dăruiesc lui Dash.

— Te rog să i-l dăruieşti, a replicat Langston.

S-a auzit soneria, aşa că am zis:

— Dă jos puloverul, Langston. Ne sosesc musafirii.

M-am cercetat în oglinda din hol şi mi-am netezit părul, sperând că arăt prezentabil. Purtam îmbrăcămintea mea favorită de Crăciun, o fustă de pâslă verde cu reni cusuţi pe poale şi un tricou roşu cu inscripţia CONTINUĂ SĂ CREZI înconjurând o imagine a lui Moş Crăciun. Mâncarea era la locul ei, beculeţele fuseseră aşezate pe amplele ramuri ale lui Oscar, animalele fuseseră închise la mine în dormitor ca gest de amabilitate faţă de oaspeţii noştri. Crăciunul putea să înceapă. Magia putea să se întâmple.

M-am întrebat dacă la uşă avea să fie tatăl lui Dash. Chibzuisem eu că, dacă Dash şi tatăl lui petrec mai mult timp împreună, o să se placă mai mult, iar o petrecere mică şi modestă cu ocazia Crăciunului putea fi tocmai şansa de a le da o mână de ajutor. îi trimisesem aseară o invitaţie mamei lui mai întâi, dar o refuzase pretextând că la aceeaşi oră are o întâlnire cu un client. Aşa că trebuise, de dimineaţă, să-l invit în locul ei pe tatăl lui Dash.

A fost o surpriză, aşadar, când, deschizând uşa, l-am văzut pe Dash încadrat de mama şi tatăl lui.

— Ghici peste cine am dat? a zis.

Cred că părinţii lui nu s-au mai aflat în aceeaşi încăpere din copilăria lui Dash, când fuseseră nevoiţi să se înfăţişeze la procesul de divorţ.

Pe chipul lui Dash nu se citea deloc cheful de petrecere. Nici pe al părinţilor lui.

în sfârşit, de Crăciun era frig.

3
DASH
Găini înfoiate
Duminică, 14 decembrie

Ştiam eu că, dacă o pui pe Lily în cea mai sofisticată maşinărie cu raze X concepută vreodată, şi dacă te uiţi la rezultat cu cel mai sofisticat microscop disponibil în galaxie, nu o să găseşti în celulele ei niciun firicel de rea intenţie. Ştiam eu că cele întâmplate erau o greşeală izvorâtă din necunoaştere, nu din răutate ori cruzime. Ştiam eu că ea nu avea cum să priceapă ce greşeală cosmică făcuse.

Dar, drăcie cu pălărie, ce mă scotea din sărite!

Destul de rău fusese că, pe când ieşeam din apartamentul ei, mama se apucase să strige: — Unde te duci? Vin cu tine!

Aşa deci, mi-am spus. Maică-mea s-a înţeles dintot- deauna bine cu Lily. Şi asta m-a bucurat mereu. Şi o să mă bucure mereu. E super că Lily vrea să împărtăşească cu mai multă lume sărbătoarea luminiţelor din pomul de Crăciun. Fă-i pe plac!

72 zile cu Dash şi Lily

Ba chiar am decis să nu mă supăr când mama a trântit un:

— Chiar ai de gând să te îmbraci aşa?

Şi m-a obligat să-mi pun o cravată. Era probabil prima vizită mamă-fiu într-o casă de om de când ivirea pubertăţii scosese de pe lista mea de priorităţi asemenea evenimente sociale. Am încercat totuşi să mă ridic la înălţimea ocaziei. Am trăncănit în metrou despre ce alesese pentru citit, luna asta, clubul ei de lectură. După ce mi-am exprimat deplina ignoranţă cu privire la operele lui Ann Patchett, am trecut la alte subiecte, precum faptul că urma să rămân în oraş de Anul Nou, în vreme ce ea şi tatăl meu vitreg aveau să plece în vacanţă. Nu mă deranja câtuşi de puţin.

Apoi am ajuns la staţia de metrou unde trebuia să coborâm ca să ajungem la Lily şi, urcând scările spre suprafaţă, mama s-a agăţat de braţul meu, zicând:

— Nu. Aşa ceva... nu se poate... nu.

Mi-am zis mai întâi: Ce coincidenţă! Din toate locurile unde putea să fie tata în după-amiaza asta, uite că s-a nimerit aici, în drumul nostru.

Am văzut apoi că are un pachet în braţe... şi mi-am dat seama că după-amiaza era compromisă într-un mare fel.

A înţeles asta şi mama.

— Nu cumva Lily...? m-a întrebat.

Problema era că nici nu trebuia să răspund măcar. Ştiam amândoi că era posibil.

— O, nu! a exclamat mama, oftând adânc. Nu. Nu!

Cunosc o mulţime de copii care, când părinţii divorţează, se simt trişti din pricina evenimentelor care le-au făcut praf familia. Dar nu m-am numărat niciodată

printre ei. Chiar şi un observator aflat în trecere ar putea vedea limpede că părinţii mei scot unul din celălalt ce au mai rău în ei — iar eu nu eram tocmai un trecător. Când lucrurile s-au dus pe copcă — aveam nouă ani —, mi se părea un post cu normă întreagă să observ cum se poartă unul cu altul. Credeau amândoi că se înarmează cu ce au mai puternic, însă de fapt erau versiuni amplificate ale slăbiciunilor lor. La mama era o pendulare între panică şi furie oarbă. La tata, un vârtej de aroganţă şi indignare îndreptăţită. încercasem să nu iau partea niciunuia, însă până la urmă veninul lui tata s-a dovedit mult mai rău decât neputinţa mamei. Tata nu a făcut nimic, de atunci, să iasă din acel tipar.

Lily ştia cum mă simt în privinţa asta. Ştia că menţin o vastă zonă demilitarizată între părinţii mei. Era singura cale de a preveni eterna stare războinică a tatălui meu şi durerea perpetuă a mamei.

Iar acum, mama era lovită în plin. Doar văzându-l pe tata.

— Habar n-am avut, i-am zis.

— Ştiu, mi-a răspuns, apoi, după un moment în care a părut să ia o decizie, a mers înainte, urmându-l pe tata.

— Nu trebuie să faci asta. Pe bune! O să-i explic eu lui Lily. O să înţeleagă.

Mama mi-a zâmbit.

— Nu putem lăsa teroriştii să învingă, Dash. Mă duc la sărbătoarea luminiţelor din pomul de Crăciun indiferent dacă vine sau nu vine şi taică-tău.

Ba chiar a grăbit pasul, aşa că până să ajungem la blocul lui Lily ne aflam la doar un metru de tata. Care, în felu-i caracteristic, nu se uita în urmă.

72 zile cu Dash şi Lily

— Tată! l-am strigat în cele din urmă, fiindcă ajunseserăm în acelaşi timp la treptele din faţă.

S-a întors, m-a văzut mai întâi pe mine. Şi-a pus Masca Paternă. (Nu i s-a potrivit niciodată cine ştie ce.) S-a uitat apoi la persoana de lângă mine şi a tresărit de uluire, fără să se prefacă.

— Aaa! a făcut el.

— Mda, a replicat mama. Aaa!

Au stat acolo cloncănind vreun minut, schimbând amabilităţi care nu lăsau deloc impresia că erau amabilităţi. Mama l-a întrebat de sănătatea soţiei-noi-dar-nu-tocmai a tatei. Tata a întrebat de sănătatea soţului-nou-dar-nu-tocmai al mamei. Mi se părea o scenă suprarealistă — numele nu se potriveau cu vocile care le rosteau de obicei. Eram în ceaţă — aşa şi crescusem: pierdut în ceaţă. Nu-mi doream să mai trec prin asta.

Cadoul pe care-l ţinea tata în braţe era ambalat — poate de nevastă-sa, poate de cei de la magazin. Oricum ar fi fost, arăta mai multă grijă decât cea cu care fusesem onorat eu în ultimii ani. Eu mă alegeam cu cecuri… dacă mă alegeam cu ceva. Şi mereu felicitările de ziua mea le semna ea în locul lui.

Până să răspundă Lily la uşă, mama şi tata se şi apucaseră să se înfoaie — tata zicând „N-am ştiut că o să vii şi tu”, mama, „De ce ce n-aş fi venit?”, până ce m-am înfoiat eu la amândoi, să tacă odată. Ştiam că avea să fie acolo întreaga familie a lui Lily şi ultima chestie pe care mi-o doream era să vadă cu toţii ce moştenire genetică aveam.

Lily ne-a deschis, moment în care a trebuit să-mi repet în cap, ca să nu uit cumva: habar n-a avut habar n-a

avut habar n-a avut. Aşa că m-am abţinut să ţip la ea. I-am aruncat doar un:
—Ghici peste cine am dat!
Dacă aş fi avut o altă iubită, ar fi răspuns la sarcasmul meu tot cu sarcasm. Peste Moşul cel Rău? ar fi putut spune Lily. Sau peste Scrooge? Ori peste Muma lui Moş Crăciun? Dar Lily nu era genul care să răspundă aşa. A întrebat:
—Vă iau paltoanele?
Numai că nu purtam niciunul palton.
în loc să răspundă, tata i-a întins cadoul.
—Pentru tine, dragă, i-a zis lui Lily.
— Aduceam şi eu ceva, s-a băgat la repezeală mama, numai că Dash mi-a zis că nu e genul ăla de petrecere.
Tata s-a pus pe râs.
— Tipic! a zis în direcţia lui Lily, de parcă ar fi ştiut şi ea, ca şi el, cât de nepriceput eram când venea vorba să-mi dau seama ce fel de petrecere era.
— Chiar nu e genul ăla de petrecere, a răspuns Lily. Dar mulţumesc oricum.
La care tata, netulburat:
— Păi, dacă nu-i genul ăla de petrecere, pot oricând să-l iau înapoi, a zis şi a întins mâna să i-l ia, după care, iarăşi râzând, şi-a retras braţul. Doamne, am glumit, oameni buni! a spus îndată ce şi-a dat seama că doar el râde.
— O să-l duc la mine în cameră, a zis Lily, şi din felul în care a zis-o am înţeles că trebuia s-o urmez.
Numai că nu aveam cum să o las pe mama singură.
—Noi o să intrăm, să-i salutăm pe toţi, am zis.
—A, bine. Vin şi eu imediat.

în majoritatea situaţiilor care implică stres şi discordie, ultima persoană de care ai chef în ciorba asta e o fostă

relaţie. însă, în cazul de faţă, când am intrat în camera de zi şi am văzu t-o pe Sofia, n-am simţit decât recunoştinţă. Ea şi cu mama se înţeleseseră mereu de minune.
— Hai să vorbeşti cu Sofia, i-am spus conducând-o spre ea. Ţi-am spus, nu?, că s-a întors din Barcelona? Ce-ar fi s-o întrebi dacă au terminat, până la urmă, catedrala aia?
—Ce bine-mi pare să vă văd!
Zâmbetul Sofiei era larg. Ochii ei mi-au decriptat imediat transmisiunea de urgenţă.
— Chiar nu mai ştiu pe nimeni de aici — Bum întârzie şi Lily umblă de colo-colo cu pregătirile. E super să vezi un chip cunoscut.
Mama i-a răspuns la zâmbet.
— Nici nu ştii câtă dreptate ai.
— Revin imediat, am zis, fiindcă aveam încă pe cap greaua misiune de a-l opri pe tata să-şi dea în petic.
Se apucase să vorbească cu Langston şi nici nu trebuia să aud ce spune ca să ştiu că orice cuvinţel pe care-l scotea îi confirma lui Langston părerea execrabilă despre obârşia mea.
— ... n-ai de ce să faci mutra asta ofensată. Am tot dreptul să fiu aici. Am fost invitat, pentru numele lui Dumnezeu!
— Sunt sigur că Lily v-a invitat, domnule, a venit replica lui Langston. Dar nu cred s-o fi făcut pentru numele lui Dumnezeu.
Asta l-a ofilit pe tata un moment, iar Langston s-a folosit de pauză ca să adauge:
— Trebuie să mă văd cu un tip în legătură cu un ren!
Şi a şters-o în altă cameră. Tata a pornit îndată să

scaneze încăperea, în căutarea următorului ostatic conversaţional.

Rachel Cohn 6t David Levithan

— Tată! l-am strigat. Vino încoace!

Ştiam că, dacă era cineva în stare să-l strunească pe nesimţitul de taică-meu, atunci aceea era doamna Basil E. Nici măcar n-aveam să fiu nevoit să-i explic — de pe canapea, cu ochiul său de vultur şi o înţelepciune vizând omniscienţa, probabil că evaluase deja situaţia. Ştiam că nu suportă bucuroasă ticăloşi în jurul ei, dar că s-ar fi bucurat să-l facă să sufere pe un asemenea ticălos.

— Vreau să-ţi prezint pe cineva, i-am spus tatei. Dumneaei este mătuşa lui Lily.

Tata i-a aruncat o privire, dându-i mai puţină atenţie decât ar fi dat unei bătrânici care încearcă să traverseze strada. Era gata să-i întoarcă spatele într-o clipită.

— Aşadar, a rostit doamna Basil E., gratulându-l cu o uitătură curioasă şi totodată ucigătoare, dumneata eşti tatăl acestui năzdrăvan?

Tata s-a îndreptat un pic de spinare.

— Vinovat, recunosc. Sau cel puţin asta-i povestea pe care mi-a spus-o maică-sa.

— O, şi mai eşti şi rău de gură. Mereu mi s-a părut de ajutor să ţii la îndemână o greblă când ai de-a face cu bălăriile.

— Nu cred că înţeleg ce...

— Iar eu, domnule, sunt sigură că nu înţelegi. Dar nu are a face. Ce-ar fi să iei loc frumuşel, aici, lângă mine? Oricât de puţin m-aş aştepta să mă bucur de compania dumitale, mă voi simţi nespus de mulţumită ştiind că nu stai în drum. Lily ia sărbătorile foarte în serios şi, după estimările mele, dumneata eşti, în camera asta, persoana cu cele mai mari şanse să-i strici petrecerea. Să ne asigurăm, deci, că aşa ceva n-o să se întâmple.

72 zile cu Dash şi Lily

Doamna Basil E. nu a bătut cu palma, propriu-zis, pe locul de alături. Mai degrabă a părut să arunce o vrajă asupra canapelei, să nu fie întinată de tata când se va aşeza.

—Nu eram obligat să vin, ştiţi, a bolborosit taică-meu.

Aproape că-mi părea rău pentru el. Dar nu tocmai.

— Ai câştigat, cu asta, un punct! a admis doamna Basil E. Nu-l pierde deschizând iarăşi gura. Să stăm aici frumuşel şi să ne uităm la ceilalţi.

Neputincios, tata i-a făcut pe plac.

— Adu-i nişte cidru tatălui tău, mi-a poruncit doamna Basil E.

—Porţie dublă, a zis tata.

—Cidrul e fără alcool, l-a informat doamna Basil E.

— Dar oricum... e cidru, a replicat tata izbutind, în cele din urmă, să-i câştige o fărâmă de respect.

M-am grăbit să-i aduc tatei două căni — pe niciuna nu scria PENTRU CEL MAI GROZAV TATĂ DIN LUME. Am pornit apoi în căutarea lui Lily, care încă nu se întorsese.

Am verificat mai întâi în bucătărie, unde nu l-am găsit decât pe tatăl ei, arătând de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte care dintre dispozitivele de uz casnic de acolo e maşina de gătit. M-am aventurat apoi pe hol, să văd dacă e închisă uşa la baie. Nu era.

Din camera ei nu se auzea niciun zgomot — era atât de linişte, încât am presupus că Lily nu era acolo. însă, când am băgat capul pe uşă am văzut-o, singură-singu- rică. Nu căuta nimic. Nu se uita pe telefon. Nu făcea o schimbare de ultim moment în lista cu piese sărbătoreşti. Stătea pe marginea patului şi privea în zare, spre linia orizontului. Era pierdută în gânduri sau se gândea la

lucruri care aveau să se piardă în clipa în care-i rosteam numele şi, tresărind, şi-ar fi îndreptat atenţia spre mine, ieşind din starea de apatie. Mă tulbura s-o văd aşa, însă nu eram sigur că ar fi trebuit s-o tulbur. Există un soi de solitudine care cere să fii salvat — dar nu era cazul de faţă, dimpotrivă, Lily părea că vrea să fie lăsată în pace.

Tocmai voiam să mă întorc tiptil la petrecere, însă când am dat să fac primul pas, Lily şi-a revenit şi, întorcând capul, m-a văzut în pragul uşii. Poate ştiuse că stau acolo de ceva timp. Poate că habar nu aveam ce gândeşte.

— Dash, a zis de parcă amândurora ar fi fi trebuit să ni se reamintească cine eram.

—Petrecerea? am zis. Pot să te ajut cu ceva?

Lily a clătinat din cap.

— Cred că totul e pregătit. Nu-i chiar o petrecere. Nu facem altceva decât să aprindem luminiţele în pomul de Crăciun.

Am văzut, nedeschis pe biroul ei, cadoul de la tata. L-am luat şi l-am scuturat. Ceva a zornăit înăuntru.

— Ei, bine măcar că nu-i un cec. A fost nevoit să acorde un pic de atenţie. El sau altcineva, am zis scuturând pachetul cu şi mai multă putere. Sper că nu e ceva fragil.

—Opreşte-te! a zis Lily.

M-am oprit.

— Am ceva pentru tine. Nu trebuie să-l deschizi acum. Şi, dacă nu vrei, nu trebuie să-l porţi. Niciodată. Eu doar... e ceva ce m-am gândit să-ţi dăruiesc. Dar nu ai nicio obligaţie.

— E o fustă mini de piele? am întrebat. Ai ucis o vacă şi-ai făcut din ea o fustă mini pentru mine!

După groaza de pe chipul ei, ai fi zis că ghicisem corect. Faza asta, sunt sigur, a făcut ca şi pe faţa mea să

se întipărească oroarea. Care a mai înveselit-o pe Lily un pic.

— Nicio vacă nu a avut de suferit ca să fie confecţionat acest pulover, m-a asigurat ea.

Iar eu m-am gândit: Aoleu! Un pulover!

Şi nu că n-aş fi crezut-o pe Lily în stare să-mi împletească un pulover. O credeam în stare să facă orice îşi punea în minte, un tort cu cinci etaje ori un macrameu cu Madonna. Dar puloverele astea... locuind în New York, aveam o relaţie complicată cu puloverele. Pe-afară erau în regulă, ba chiar confortabile dacă ţineau la distanţă gerul. Dar înăuntru? Când temperatura urca deodată la 25 de grade? Puloverele iadului!

Lily a luat de pe etajera cu cărţi un pachet învelit în hârtie groasă.

— Uite, a zis şi mi l-a întins.

M-am oprit o clipă să mă gândesc ce risipă de hârtie! Apoi am rupt ambalajul şi am desfăcut puloverul dinăuntru.

Primul lucru pe care l-am observat a fost cât era de imens — cel puţin doi X peste XL, ar mai fi fost loc pentru un ren rătăcit, dacă se nimerea să aibă nevoie de adăpost. Apoi am băgat de seamă modelul de Crăciun — cu toate că Lily îmi dăruia un pulover de Crăciun, nu mă gândisem totuşi că o să fie un pulover cu o temă de Crăciun. Fulgul din faţă arăta ca şi cum l-ar fi ţesut un păianjen care exagerase un pic cu uciderea muştelor în seara de dinainte. Şi mai erau şi păsările. Porumbei, aşa mi s-a părut. Cu numele noastre pe ei. Al lui Lily avea o ramură de măslin în cioc. Al meu stătea pur şi simplu acolo.

— Ah, Lily, am zis. Adică... uau!

Rachel Cohn 6t David Levithan

Bănuiam că îi luase mult să facă puloverul, aşa că am spus:

— Probabil că ţi-a luat mult timp să-l faci!

Vedeam că se asortează cu propriile-i veşminte de adoratoare a Moşului. Aşa că am zis:

— Ne asortăm!

Ştiam că fusese un an greu pentru ea, aşa că am reuşit să-mi adun toată bunăvoinţa de care eram în stare ca să-i declar:

— O să mă îmbrac cu el chiar acum!

A dat să-mi spună că nu-i nevoie, dar i-am respins toate protestele, băgând capul în toţi acei kilometri de împletitură, sacrificându-mă. Când am găsit gaura pentru cap, am ieşit la suprafaţă şi am tras o gură bună de aer. Probabil că arătam, de departe, ca o mănuşă aiuristică cu un deget.

— îl ador! am pufnit în veme ce suflecam mânecile ca să-mi scot la aer încheieturile.

— Ba nu-l adori. Ţi-am spus să nu te îmbraci cu el. Gestul contează!

— Nu, e mult mai mult decât un gest. Nimeni, niciodată, nu mi-a mai împletit până acum un pulover. Nici părinţii, nici bunicii. Nici străbătuşile din Florida, care, apropo, au o grămadă de timp la dispoziţie. Şi cu siguranţă niciunul dintre prietenii mei. Pentru mine, e ceva special.

— Nici nu l-am împletit eu. Doar l-am... refolosit.

— Şi mai bine! Mai puţină poluare a mediului! E genial!

Eram în pericol să o dau pe declamare în loc de exclamare — lucru care era departe de a fi de bun-gust —, aşa că am coborât tonul.

— Pe bune, am continuat, încercând să-i iau mâna şi s-o fac să-mi vadă sinceritatea din ochi. E una dintre cele mai

12 zile cu Dash şi Lily

faine chestii pe care le-am primit vreodată. O să-l port cu mândrie. Mândrie Dash-şi-Lily.

Cândva, cuvintele astea ar fi făcut-o să zâmbească. Cândva, ar fi făcut-o fericită.

Voiam să ne întoarcem acolo, în acel „cândva”.

—Chiar nu-i nevoie să-l porţi, a repetat ea.

— Ştiu.

înainte să mai adauge şi altceva, înainte să înot în pulover, m-am îndreptat spre uşă. Răsucindu-mă spre ea, am întrebat-o:

—Vii şi tu?

Apoi am adăugat:

— Sunt sigur că mamei i-ar plăcea mult să stea de vorbă cu tine. Şi tatăl tău pare cam pierdut prin bucătărie.

Lily părea să-şi fi revenit.

— Tata? în bucătărie? Asta nu e... adică, nu se duce pe acolo decât când are chef de o gustare.

S-a ridicat, a făcut un pas înainte.

— Dacă încearcă să ajute cumva, trebuie să-l oprim. Era şi mama prin zonă? Cu ea e şi mai grav.

—Pe mama ta n-am văzut-o, am asigurat-o.

Am pornit pe culoar. Am ajuns în bucătărie, dar nu era nimeni înăuntru.

— Nu cred că a făcut pagube, a concluzionat Lily după o scanare rapidă, uitându-se apoi la mine. Şi, apropo de pagube... îmi pare rău pentru părinţii tăi. Am exagerat când am făcut invitaţiile, cred. Nici nu ştiu ce-a fost în capul meu, sincer. Mă încurc între ce aş vrea să se întâmple şi ce-ar fi trebuit să ştiu că se va întâmpla. în ultimul timp, mi s-a întâmplat des. Ştiu că nu compensează...

— E-n regulă, am liniştit-o, dar n-am reuşit, fiindcă ştiam amândoi că nu era tocmai adevărat.

Aşa că am reformulat: — Sunt sigur că o să fie în regulă, acum, că şocul iniţial s-a diminuat. O să stea în grupuri diferite. Doamna Basil E. o să-l ţină din scurt pe tata. Dacă cineva poate s-o facă, atunci ea e acea persoană.

Aşa păreau să stea lucrurile când ne-am întors în camera de zi. Venise şi Bum între timp şi discuta animat cu Sofia şi mama. îşi ţinea o mână pe spatele ei (al Sofiei, nu al mamei) în felul acela care vrea să spună că trebuie-să-le-arătăm-tuturor-legătura-noastră-adevărată, lucru pe care vor să-l dovedească cuplurile proaspete. Dacă i-aş fi făcut asta Sofiei când eram împreună, probabil că m-ar fi plesnit peste mână, ar fi numit gestul condescendent. însă cu Bum părea să-i placă. Ori, cel puţin, să nu-şi bată capul cu asta. Atingerea lui, cumva, devenise pentru ea naturală.

Mama a observat. Am văzut-o că a observat. Şi-ar fi dorit, neîndoielnic, să-l aibă lângă ea pe tatăl meu vitreg, să o cuprindă în acelaşi fel protector, în loc să fie plecat în nu ştiu ce călătorie de afaceri.

între timp, doamna Basil E. îl ţinea sub control pe tata, scoţând diverse exclamaţii dezaprobatoare. Uram faptul că totuşi lui părea să-i placă compania ei.

Am devenit conştient de felul în care atmosfera din încăpere s-a modificat când am apărut eu, cu puloverul meu. Privirile lungi, fireşte, nu lipseau. însă, dacă pe câte unul îl buşea râsul, se stăpânea imediat — era limpede că, Lily fiind alături de mine, puloverul trebuie să fi fost făcut de ea. De-asta — şi numai de-asta — râsul se stingea înainte să ajungă la urechile ei. Nimeni dintre cei prezenţi nu voia ca Lily să se simtă altfel decât în regulă, altfel decât iubită. Deşi, sincer să fiu, îmi dădeam seama

după ochii bunicului că întreaga tărăşenie i se părea de un comic nespus.

Nu cred ca Lily să fi observat ceva, fiindcă se uita cu atenţie la pomul de Crăciun, potrivind un suport de lumânare pe care-l pusese pe o ramură din mijloc.

— Presupun că a sosit timpul! a zis, mai mult pentru sine decât mie.

L-a căutat din ochi pe Langston în mulţime, şi, fără cuvinte, au stabilit „să-i dea drumul”. Benny, iubitul lui Langston, l-a strâns uşor de braţ şi Langston a păşit înainte.

— îmi acordaţi atenţia voastră? a strigat, făcând să amuţească toate animalele din menajerie.

Erau, acum, pe puţin 20 de oameni în cameră — veri, veri de departe, prieteni de familie care fuseseră promovaţi la statutul de veri —, un soi de nobilime a clasei de mijloc. Doar cei pe care-i adusesem eu în viaţa lui Lily — părinţii mei, Bum, Sofia — erau novici în acest ritual. Ceilalţi făceau parte din familie. Noi eram musafiri.

Langston a continuat:

— După cum ştiţi, anul ăsta a fost un an mai greu.

— Poate pentru tine! a strigat bunicul.

Langston a zâmbit.

— Dar suntem aici cu toţii. Lucrul cel mai important la care putem spera an de an. Aşadar, fără să mai lungesc vorba, îi dau cuvântul lui Lily.

Mă aşteptam ca Lily să simtă căldura din odaie, puterea familiei adunate laolaltă. în schimb, părea aproape pierdută.

— Nu trebuia să spui toate astea, Langston, i-a zis ea. Despre anul în curs. Nu de aceea ne-am adunat aici.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Apoi Bum a urlat:

— Suntem aici SĂ APRINDEM LUMINIŢELE în pom!

Asta a stârnit chicoteli. Sofia s-a plecat la urechea lui, încercând să-i explice ideea aprinderii pomului.

— Dacă sunteţi buni să faceţi cerc în jur, putem începe, a zis Lily. Pentru cei care n-au mai participat la aşa ceva, o să luăm fiecare câte o lumânare şi o aprindem de la persoana de alături. Când ajunge la bunicul, el o să aprindă lumânarea din pom, iar eu o să pornesc instalaţia electrică. A, şi le mulţumesc lui Dash şi Bum pentru pom.

— Hai, Oscar! a chiuit unul dintre cei menţionaţi.

Lumea şi-a pironit privirile asupra lui Oscar. Pomul a refuzat să facă o plecăciune.

M-am uitat la mama, care-şi lipise pe figură cel mai bun zâmbet fals al ei.

M-am uitat la tata, care nu părea decât uşor jenat.

— Haideţi, toată lumea! a strigat Langston. Domnişoara vrea un cerc, o să facem un cerc.

Lumea s-a adunat în jurul pomului de Crăciun. Am nimerit din întâmplare între Sofia şi mama. Bum s-a postat de cealaltă parte a mamei. Apoi, ca să fenteze un văr neobişnuit de gălăgios, tata s-a oprit lângă Bum. Lily a împărţit tuturor lumânările roşii, verzi şi albe. Apoi s-a dus să stingă lumina şi să pună piesa „White Christmas” pe calculator. în vreme ce motorul de căutare se ambala, Lily a aprins lumânarea ei, apoi a atins-o de a mamei până ce flăcăruia s-a înălţat. Mama, apoi, a făcut la fel cu tatăl lui Lily. Lumina a început să circule în cerc. Nimeni nu scotea un cuvânt. Urmăream doar cum lumina trece de la unul la altul, aşteptându-ne fiecare rândul. Bunicul a avut nevoie de un minut în plus ca să se ridice de pe scaun, însă, când i-a venit rândul, a transmis mai departe

lumina, cu o mână sigură, lui Langston. Langston a lipit fitilul lumânării sale de al lui Benny, care a făcut o piruetă, ajungând faţă în faţă cu Sofia. Sofia a zâmbit şi a cuprins între palme flăcăruia, întorcându-se să mi-o treacă mie.

Bum, care nu mai avusese înainte de Sofia nicio iubită, simţea că era de datoria lui de iubit să fie cel care primeşte flacăra de la Sofia. A sărit deci de la locul lui şi a păşit între mine şi Sofia. Sofia, nedorind să întrerupă circuitul, şi-a atins îndatoritoare lumânarea de a lui. Am stat să mă uit un pic, cât Bum a avansat spre mine în paşi ca de dans, gângurind deasupra flăcării ca să o convingă să rămână vie îndeajuns cât să facă cunoştinţă cu mine. Bum mi-a aprins lumânarea, după care m-am întors la rându-mi şi am dat de chipul ca lovit de trăsnet al mamei mele. Saltul lui Bum o poziţionase direct lângă tata. Şi era prea târziu să putem repara asta fără să facem mare caz.

Nu-i nimic, m-am încurajat. Părinţii mei sunt adulţi. Se pot comporta ca adulpi.

Mâna mamei tremura atât de tare, că m-am temut să nu-i cadă lumânarea. I-au trebuit trei încercări până ce a reuşit să transfere flacăra.
— E bine, i-am şoptit. Te descurci foarte bine.

A răspuns cu o înclinare a capului atât de uşoară, încât am fost convins că doar eu recunoscusem ca atare gestul. S-a întors apoi spre fostul ei soţ, cu lumânarea întinsă.

Preţ de o clipă, m-am gândit că o să scap basma curată. Preţ de o clipă, lumânările li s-au atins precum celelalte de dinaintea lor. Preţ de o clipă, mama s-a uitat la lumânare, iar tata s-a uitat la mama.

Apoi, tata a deschis gura.

Mama, fiindcă îşi coborâse privirea, n-a văzut provocarea pornind. Şi tata a rostit:

— Ia te uită, şi eu care credeam că n-o să-mi mai aprinzi niciodată focul!

Iar mama nu era pregătită pentru asta. Şocul a fost real şi puternic. Ea s-a clătinat, izbită în plin de vorbele lui. Şi, când a făcut asta, a scăpat lumânarea. în vreme ce-i spunea lui tata că-i o jigodie, flacăra a atins o foaie din ziarul de duminică, pe care îl lăsase cineva sub pom. în vreme ce el îi răspundea, învinuind-o că niciodată n-a ţinut la glume, duşumeaua a fost cuprinsă de flăcări.

M-am gândit că o să reacţioneze cu toţii, şi poate că aşa ar fi făcut, însă eram cel mai aproape de incendiu dintre cei care nu se certau cu alţi membri ai fostei mele familii, aşa că am ajuns primul acolo. Astupă flacăra, mi-am zis. Acoper-o! Şi am sărit cu burta pe hârtia şi pe lumânarea de la care începuse dezastrul. Am sufocat flăcările. Exact când am făcut asta, mi-am dat seama că reacţia mea fusese stupidă. Mai că mă aşteptam să iau foc şi eu. însă sufocarea flăcărilor a funcţionat. Am eliminat oxigenul. Am stins focul pornit de taică-meu.

Am auzit-o pe Lily ţipând. Pe Langston urlând. Apoi l-am văzut pe Bum în plin avânt, gata să sară pe mine.

— închide ochii! a strigat cineva.

Am făcut-o şi, chiar când Bum a aterizat peste mine, am fost împroşcat cu o substanţă chimică spumoasă.

Toată lumea a tăcut un moment. Apoi:

— Poţi să deschizi ochii.

Am făcut întocmai şi am descoperit-o pe doamna Basil E. aplecată deasupra mea şi a lui Bum, ţinând

în mână un uriaş stingător de incendii. Eram plini de spumă.
Mama a îngenuncheat alături.
—Eşti bine?
Am făcut semn din cap că da, frecându-mi bărbia de mochetă.
— Bum, a zis cu blândeţe mama, cred că îl cam striveşti.
Câtă dreptate avea!
Benny şi Langston l-au ajutat pe Bum să se ridice. Apoi Langston a întins braţul spre mine. M-a ridicat în picioare spunând:
—Ah, nu-i bine deloc.
Eram rănit? Vreo arsură atât de gravă, încât nici n-o simţeam?
Nu. Nu aveam nimic.
însă ucisesem puloverul.
M-am uitat în jos şi am văzut un amestec cleios de ceară şi arsură. Turturica mea aducea cu o bezea bine prăjită. A lui Lily arăta de parcă ar fi zburat prea aproape de soare. Iar fulgul de zăpadă suferise o grabnică topire.
Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Lily. Tot ce trebuia să ştiu îi era întipărit în privire. îi venea să plângă, dar nu-şi putea îngădui să o facă. Ceea ce era mai rău decât plânsul propriu-zis.
—îmi pare rău, i-am spus.
—Nu... chiar nu contează.
Brusc, toată lumea s-a pus pe sporovăială. Luminile au fost iarăşi aprinse. Mama trăgea aer adânc în piept. Cât despre tata...
Tata se făcuse nevăzut.

Doamna Basil E. a insistat să mă cerceteze de „arsuri ascunse”. Benny s-a pus pe umplut cu cidru cănile

invitaţilor. Lumea a suflat în lumânările din mâini, pu- nându-le apoi pe jos, unde fusese ziarul. Lily a pornit instalaţia electrică din pom. Nu s-a auzit niciun 000/7/ sau aaah!

Habar nu aveam cum să dreg situaţia.

Ne-am mobilizat cu toţii — am încercat să umplem cu zgomote voioase apartamentul. însă era, mai degrabă, ca şi cum am fi încercat să acoperim un alt zgomot, o nesiguranţă care se furişase în petrecerea noastră şi nu voia să se lase dusă oricât de nedorită am fi făcut-o să se simtă.

Plănuisem să stau până târziu — s-o ajut pe Lily să facă curat, să vorbim despre cele întâmplate, să încerc să dau o faţă hazlie situaţiei, ca să nu ne rămână întipărită în amintire ca o tragedie. însă, după ce verişorii au început să o apuce spre casele lor, iar Sofia şi Bum au plecat la o întâlnire de seară, Lily m-a concediat scurt, spunându-mi că ar fi fost mai bine, probabil, să mă duc acasă cu mama. Ştiam că are dreptate, dar totodată mă îngrijora că Lily ar fi putut avea, mai mult decât mama, nevoie de atenţia mea.

Mai ales după ce am plecat amândoi şi a devenit clar că maică-mea Nu Voia Să Vorbească Despre Asta. Când ieşeam din staţia de metrou, aproape de acasă, am primit un SMS.

îmi pare rău că a trebuit să pleci. Mi s-a părut cel mai bine aşa.

Am refuzat să-i răspund.

Mi s-a părut cel mai bine aşa.

72 zile cu Dash şi Lily
Luni, 15 decembrie

I-am dat un mesaj lui Lily, târziu în noapte, să verific dacă era în regulă.

Niciun răspuns.

în următoarea zi, cât am avut ore, i-am trimis mai multe mesaje. Mai întâi ca să văd ce-i cu ea. Apoi ca să văd dacă-şi citise mesajele.

Nu-i stătea în fire să nu răspundă.

Am întrebat-o dacă vrea să ne vedem după şcoală. Am sunat-o şi i-am lăsat un mesaj vocal punându-i aceeaşi întrebare.

Nimic.

Până la lăsarea serii, linişte.

4
LILY
Revolta vrăbiuţei alintate
Marţi, 16 decembrie

Mai era o săptămână până la Crăciun, dar sărbătoarea era deja compromisă. Urăsc să folosesc cuvinte atât de dure, dar totul se dusese dracului... pe apa sâmbetei.

M-am trezit în zgomotul făcut de părinţii mei care se certau. Boris era întins la piciorul patului meu, acoperindu-şi ochii cu labele şi scâncind din pricina strigătelor furioase care se auzeau din camera învecinată.

Mama:
—N-o să mă mut în Connecticut!

Tata:
— Dar vrei să rămân şomer? Am renunţat la o poziţie excelentă în Fiji din cauza lui taică-tău.

Mama:
—Detestai slujba aia! Urai Fiji!

Tata:
— Ba iu urai Fiji. Eu nu plecam de-acolo dacă nu insistai tu.

Mama:
— Tata a avut un atac de cord! Nu puteam rămâne atât de departe de el!
Tata:
— Are patru fraţi, îl are şi pe fratele tău, plus o liotă de nepoţi şi rubedenii care s-ar fi putut ocupa foarte bine de el. Până şi frate-tău a zis că o să ajute, dar nu se poate niciodată deranja să se clintească din cabana de vacanţă din Malibu, când avem nevoie de el.
Mama:
— îi urăşti pe-ai mei!
Tata:
— Ba deloc. Cum îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva? Doar că nu ştiu cum se face că, în 28 de ani de căsnicie, n-am putut şi noi să trăim la o distanţă mai mare de 10 kilometri de ei. Dacă nu punem la socoteală câteva luni în Fiji, fu...! (Aici mi-am acoperit urechile ca să nu aud înjurătura.)
Mama (acum ţipând ascuţit):
— NU MĂ MUT ÎN NICIUN CONNECTICUT!
(Cuvântul cu f a apărut şi-n ţipătul ăsta, dar urechile mele l-au redactat.)
Chiar atunci mi-a bâzâit telefonul, un mesaj de la Dash. îmi pare tare rău pentru pulover! Eşti în regulă?

Cu siguranţă, nu eram în regulă. Connecticut?!?! Cum de putea fi acel loc depărtat considerat o opţiune? Ştiam că directorii locuiesc de obicei aproape de internatul şcolii, însă şcoala care-l angajase pe tata fusese de acord ca el să rămână în metropolă şi să facă naveta, chiar dacă naveta asta dura o oră dus şi o oră întors. Putea să lucreze în tren. (Sau aşa ni se spusese mie şi bunicului la puţină vreme de la revenirea alor mei din Fiji. Poate

că nu era chiar adevărat, poate că era doar o minciună nevinovată, care să ne ajute să trecem de primele zile ale recuperării bunicului.)

îi mai auzisem pe părinţii mei certându-se, firește, însă „certurile” lor erau mai mult nişte ciorovăieli, ca de oameni bătrâni, şi de obicei se abţineau dacă ne nimeream prin preajmă eu ori Langston. însă acum? Era o ceartă gălăgioasă, un scandal de zile mari care mă înfricoşa.

Cearta nu ar fi avut loc dacă nu ar fi fost ziua de ieri. Părinţii lui Dash îi infectaseră cumva pe ai mei cu disfuncţionalitatea şi crunta nepăsare pe care şi-o arătau unul altuia. Pe de altă parte, s-ar putea crede că eu fusesem cea care îi invitasem pe părinţii lui Dash, însă, în realitate, era doar vina lor. O invitasem pe mama lui, care refuzase invitaţia, aşa că mă gândisem că era în regulă să-l invit pe tatăl lui, ca un gest de bunăvoinţă, cum se presupune că trebuie să ne purtăm de sărbători. Era vina mamei lui Dash că spusese că nu o să poată veni şi apoi venise, vina lui Dash că o adusese şi vina tatălui lui Dash pentru că fusese de acord să vină doar ca să-şi arate şi el o dată sprijinul părintesc. Era vina lui Dash că, în timp ce era cu maică-sa, dăduse de taică-său pe drum, şi totuşi nu renunţase să vină la petrecere. Ar fi trebuit să ştie că nu putea să iasă nimic bun din asta. Oamenii ăştia doi, dacă-i pui împreună, devin toxici. Nu-i de mirare că Dash e atât de ţepos.

însă acum eu eram cea ţepoasă.

— GURA! am strigat şi-am aruncat cu telefonul în peretele care mă despărţea de mama şi de tata.

SMS-uri prosteşti despre pulovere. Certuri tâmpite.

• fiction connectien

12 zile cu Dash ;/' Lily

Puloverul ăla stupid, ars, distrus. Nici măcar idiotul de motan nu voia să doarmă pe el. Puloverul era un mare simbol a tot ce mergea prost între mine şi Dash. încercările din răsputeri şi intenţiile bune nu au neapărat drept rezultat basme cu final fericit.

Basmele nici măcar nu sunt adevărate. Sunt tâmpenii, ca tot restul. Rahat. STRES!

După ce am aruncat telefonul mobil în perete, vocile părinţilor mei s-au domolit, însă cearta a continuat. Mai auzeam câte un cuvânt rostit răspicat: „Vina ta!" ori „Câţi oameni există în căsnicia asta, apropo?"

Nu-mi venea să mă dau jos din pat, dar nici să stau în casă şi să ascult mai departe aiurelile astea supărătoare. Connecticut?!? Ce avea remarcabil locul ăla, în afară de pizza de la New Haven?

Uşa dormitorului meu s-a deschis.

— Pot să intru? a şoptit Langston.

— Dar poţi să baţi la uşă mai întâi? am zis, cu capsa pusă.

Fratele meu face ca trenul dacă nu bat la uşă înainte să intru la el în cameră, în caz că e acolo şi prietenul lui şi vor un moment de intimitate, însă el nu bate niciodată la mine, fiindcă e întotdeauna în regulă să presupună că în camera mea nu se petrece nimic intim. Şi presupunerea asta, deşi corectă, tot enervantă e. Familia mea acceptă greu că am un iubit, şi asta fiindcă, deşi o face pe seriosul, e un şoarece de bibliotecă inofensiv, nu ne vedem foarte des, nu are voie la mine în cameră cu uşa închisă, ca să nu mai spun că eu încă am oră fixă la care trebuie să fiu acasă.

Langston aproape că zâmbeşte.

— Ha-ha, a făcut, a închis uşa şi a sărit pe pat.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Era încă în pijama, cu toate că la ora asta, deşi era devreme, ar fi trebuit să fie la curs. Era aproape la fel ca în dimineţile de Crăciun din copilăria noastră, amândoi ghemuiţi la mine în pat, în pijamale, aşteptând să vină părinţii şi să ne cheme, ca să ne ofere cadouri. Din patul meu, Langston şi cu mine trăgeam pe-atunci cu urechea la ciorovăiala părinţilor din camera alăturată, însă ciorovăiala lor era mai degrabă legată de tot felul de fleacuri, unul dintre ei zicea că terminase de împachetat cadourile fără s-o fi făcut sau altul pretindea că da, cumpărase cafea, dar la micul dejun se dovedea că minţise. Ah, vremurile bune de altădată! înainte de momentul în care „Connecticut” devenise un cuvânt rău, plin de ură, mesager al unor vremuri de restrişte. Când viaţa era atât de inocentă.

Doamne, ce-mi plac cadourile! Mai ales când sunt însoţite de fursecuri de Crăciun proaspăt scoase din cuptor, stropite cu glazură roşie şi albă. Nu mă deranjează dacă nu avem cafea. Uneori e imposibil să nu-mi amintesc ce mult iubesc Crăciunul, şi-atunci inima mi se strânge şi mai mult când mă gândesc ce rahat cu fistic a ieşit anul ăsta. Pur şi simplu nu pot intra în dispoziţia de sărbători, oricât ar încerca toată lumea să mă ajute.

Poate că tocmai ajutorul lor mă împiedică. Asemenea lucruri trebuie să se petreacă organic. Veselia în silă e demnă de milă. Am nevoie de sinceritate ca să simt pulsul acestei perioade.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Langston.

— Cred că auzi şi tu ce se-ntâmplă! a zis, dar fără să glumească.

Prea arăta serios.

12 zile cu Dash ;/' Lily

—Au de gând să divorţeze? am întrebat.

Presupuneam că asta se alege de părinţii care fac atâta scandal în casă. M-am întrebat dacă era cazul să-i sugerez lui Dash să-şi facă un control auditiv, să verifice dacă are leziuni la timpane provocate, pe când era puşti, de certurile nebuneşti ale părinţilor. Cel mai probabil, nu are. Ştiindu-l pe Dash, sunt şanse imense ca de mic să-şi fi pus căştile pe urechi, pierdut în vreo carte, când îi auzea luându-se la harţă.

— Nicidecum, a răspuns Langston. E doar o ceartă mai mare.

—Cum vă certaţi tu şi Benny?

Fratele meu şi iubitul lui se despart cam la două luni o dată, apoi urmează un vârtej de cinci mii de mesaje, bocete, emoticoane cu inimioare, melodii melancolice, după care iarăşi nu mai pot trăi unul fără celălalt.

—Am să-ţi spun ceva, m-a anunţat Langston.

—Chiar au de gând să divorţeze! mi-a scăpat un ţipăt.

— Taci, nu aşa tare! Sigur că nu. Se ceartă fiindcă le-am spus aseară ce am de gând să-ţi spun şi ţie şi cred că le-am declanşat nişte reacţii alergice.

Am suspinat tare.

—Ai cancer? Şi poţi fi tratat doar în Connecticut?

Crud univers, de ce, de ce? Fratele meu nici măcar nu a terminat facultatea. Nu-l lua atât de curând dintre noi!

— Nu vrei să taci odată şi să mă laşi să termin? Nu, nu am cancer, şi chiar de-aş avea... de ce să mă tratez în Connecticut când locuiesc aici, în oraş?

—Exact!

— Uite, Lily... am vrut să auzi de la mine, nu de la mama şi tata. Mă mut de aici. Mi-am luat un apartament cu Benny.

M-a umflat râsul.

— Nu e momentul pentru glume acum, Langston.

— Nu glumesc, a zis fratele meu.

Un trădător, exact ca Dash. Se face că totul e în regulă şi că nu s-a schimbat nimic, când, de fapt, nu-i deloc aşa.

îmi dau seama că pe lume se întâmplă lucruri cu mult mai rele, dar apartamentul meu din East Village e singurul loc în care am trăit vreodată. Spaţiul ăsta şi oamenii de aici sunt lumea mea or, acum, aveam senzaţia că lumea mea se sfârşeşte. Fratele meu se muta. Nu-mi spuseseră încă, dar probabil că doamna Basil E. se oferise să-l ia la ea pe bunicul. Asta le permitea părinţilor mei să părăsească oraşul — dacă reuşeau să găsească o soluţie pentru mine, în aşa fel încât să nu-mi provoace o criză. (Ciudat cum toată lumea se îngrijora în privinţa acestei dileme, fără să mă întrebe nimic şi pe mine. Ciudat şi enervant.)

Lumea aşa cum o ştiusem şi o iubisem se dezintegra, şi poate că la fel se întâmpla şi cu mine şi cu Dash. Vedeam cât de mult se străduieşte Dash, dar asta nu mă făcea decât să mă îndepărtez şi mai mult. N-ar fi trebuit să încerce atâta. Ar fi trebuit pur şi simplu să fim împreună sau să nu fim. De parcă ar fi ştiut deja aceste adevăruri, Boris terminase de făcut bucăţele resturile carbonizate ale puloverului, dar nu-mi păsa. Aproape că mă bucuram. Părea modul potrivit de a scăpa, o dată pentru totdeauna, de pulover.

Certându-se, părinţii mei întârziaseră la lucru, aşa că nu s-au oprit să-mi spună la revedere sau să-şi ceară scuze că-mi stricaseră ziua. Langston a plecat să bântuie după

12 zile cu Dash ;/' Lily

chilipiruri, să-şi mobileze noul apartament, în loc să-mi aline durerea după anunţul că dezertase ca să stea cu prietenul lui. Bunicul încă dormea şi probabil că nu avea să se trezească până ce nu venea infirmiera să-l verifice, peste ceva timp.

Supărată, m-am îmbrăcat cu uniforma şi m-am pregătit să plec la şcoală, deşi întârziasem şi mama nu-mi lăsase un bilet care să explice întârzierea. L-am pupat pe Boris, l-am povăţuit să moţăie toată ziua până mă întorceam şi i-am reamintit să nu încerce să sară pe infirmiera bunicului, fiindcă avea un spray paralizant în buzunar şi nu-i plăceau mişcările bruşte. Eram gata să ies, când numărul lui Edgar Thibaud a apărut pe ecranul telefonului, apelându-mă pe FaceTime.

—Da? am răspuns aşezându-mă pe pat.

Faţa lui Edgar a apărut pe ecranul telefonului, asudată şi obosită. în ultima perioadă, începuse să bată cluburile şi probabil că acum mă suna după o noapte de chefuit, în vreme ce ziua mea deja distrusă abia începea.

—Lily! Fata mea! Urgent, o supă!

—Poftim?

Vedeam, în spatele lui, un grup de puşti de la club hlizindu-se şi mergând împleticit pe stradă.

— Vrem nişte supă, să ne hidratăm după atâta băutură. Dar nicăieri pe unde-am fost prin Koreatown, după kara- oke, nu deschide aşa de devreme.

Nu merita ajutorul meu, dar parcă nici nu aveam chef să mă duc la şcoală, aşa că nu i-am închis.

—Unde eşti acum?

—Doar nu te-aştepţi să ştiu aşa ceva?

— Pune camera pe cel mai apropiat indicator stradal, nu pe faţa ta.

Faţa lui... Tuleie pe obraz, ochi de chihlimbar şi buze pline. Şi, fireşte, stupidă.

Imaginea s-a clătinat întâi pe la picioarele lui, încălţate cu ciocate alb-negre, arătând şi un petic de pantaloni cu romburi negru-roz. („Luxoturbo Urban”, aşa îşi descrie Edgar Thibaud stilul personal.) Apoi camera a fost scăpată pe jos şi ridicată iar, pentru a dezvălui un hidrant care părea proaspăt stropit cu pipi, iar de acolo către un semn stradal. Bowery and Canal.

Mi-am scanat harta mentală a localurilor şi am zis:

— Great N.Y. Noodletown, Bowery and Pell. Deschid devreme.

Cunoşteam acest pont de beţivani fiindcă era locul preferat după o noapte de dans al fratelui meu şi-al lui Benny — asta dacă nu erau despărţiţi.

— N-o să-l găsesc în veci, a scâncit Edgar Thibaud. Vino să mă ajuţi!

— îţi trimit un link. Trebuie să mă duc la şcoală, am oftat. Chiar dacă n-am chef să mă duc.

— Atunci n-o face! a zis Edgar şi mi-a închis.

Avea şi Edgar, o dată în viaţă, dreptate. Eram cuminţenia pământului. Note bune, încercam să am grijă de toată lumea şi nu lipseam niciodată de la şcoală, de la antrenamentele la fotbal, de la plimbatul câinilor, de la meditaţii ori de la voluntariat. Mâneam o groază de carbohidraţi de genul pizza şi chifle, dar şi legume, dacă-mi aminteam şi dacă aveam şi suficientă brânză. Nu fumam, nu beam alcool, nu consumam droguri şi nici nu făceam cu Dash lucruri prea deocheate. Nici măcar nu rosteam vreodată cuvântul cu f.

— FUTU-I! am ţipat.

Uau, ce bine era să înjuri! Aşa că am făcut-o din nou:

12 zile cu Dash ;/' Lily

— Futu-i, futu-i, futu-i!

Boris şi-a pus labele peste urechi, refuzând să se uite la mine.

Am trimis la repezeală o notificare clienţilor cărora trebuia să le plimb în acea după-amiază câinii, infor- mându-i că eram bolnavă şi că nu mă puteam ocupa azi de animalele lor, împreună cu datele de contact ale unor suplinitori de-ai mei. Mi-am aruncat apoi telefonul pe pat, aşa încât să nu mai poată să mă sune nimeni, să mă mai bombardeze cu mesaje, să mă apeleze pe FaceTime, să mă notifice, şi să pot fi azi cine vreau, fără distrageri şi fără intervenţii electronice. Am părăsit în grabă apartamentul, înainte să-mi pierd curajul de a hoinări prin oraş fără să am la mine mobilul, ca în vremurile bune.

Nu aveam nicio direcţie anume în plan, aşa că am mers pur şi simplu. Plimbarea pe jos prin Manhattan a fost mereu una din modalităţile favorite de a-mi găsi inspiraţia. Sunt atâtea de văzut şi de mirosit (nu toate plăcute, cu excepţia acestei perioade din an, în care miroase a caju prăjit, aer rece şi cafele cu lapte şi scorţişoară). E imposibil să nu-ţi simţi inima crescând într-o zi precum cea de azi, însorită şi caldă, şi, deşi nu era o zi normală de decembrie, era totuşi plăcută, pentru că mă plimbam, pentru că magazinele erau decorate de sărbătoare, şi pentru că oamenii din jur erau pur şi simplu veseli.

Un adevăr: oamenii din jurul meu nu erau chiar veseli, dar am decis să pretind că ar fi, sperând ca bucuria sărbătorilor să fie un pansament pentru sufletul meu rănit.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— Nu mai fi aşa o vrăbiuţă alintată! mi-a spus Langston de dimineaţă, după ce am izbucnit în lacrimi când mi-a zis că se mută, iar eu i-am răspuns că nu eram pregătită să-l ştiu plecat, mai ales dacă asta însemna că părinţii noştri considerau că, dacă cel mai mare copil al lor părăsea cuibul, asta le crea oportunitatea de a-şi răpi copilul mai mic în Connecticut.

Ha! Vrăbiuţă alintată, auzi! Aşa îmi mai spunea uneori Langston, ca să mă necăjească, din pricina fotografiei înrămate puse pe poliţa şemineului din camera de zi care-l înfăţişează pe bunicul ţinându-mă în braţe pe mine, la cinci ani, în faţa pomului de Crăciun, alături de sora lui, doamna Basil E., şi de fraţii lui gemeni, străunchii Sal şi Carmine. în poză, fraţii ţin în mână câte o bere şi stau cu gurile deschise, dar nu ca să bea, ci fiindcă îi cântă fetiţei un colind. Ori de câte ori Langston se simte sâcâit de felul excesiv în care mă dădăcesc rudele noastre (fiindcă sunt cea mai mică dintre nepoţi şi, din ce mi s-a spus, cea mai delicioasă), aruncă o privire la fotografia asta, în care copilei i se cântă colindul „12 zile de Crăciun”, zicând patru vrăbii alintate în loc de patru vrăbii adunate. Cine ştie — dracu' ştie, adică! — ce-o fi şi cu vrăbiile astea adunate.

Ştiu că sunt o vrăbiuţă alintată, hiperprotejată, dar mi-ar plăcea să trec mai departe. Nu chiar până într-acolo încât să nu mai primesc sume generoase de ziua mea, dar un pic de independenţă nu mi-ar strica.

Mă îndreptam spre vest şi eram atât de departe de East Village, încât ajunsesem la intersecţia dintre Seventh Avenue şi Fourteenth. Universul mă purtase spre o staţie de tren cu un scop. Ştiam exact unde vreau să mă duc. Am sărit în trenul care ducea spre centru şi am mers cu el

12 zile cu Dash ;/' Lily

până la capăt, la South Ferry, unde am urcat pe feribotul de Staten Island.

Bunicul nu e unul dintre patru fraţi-vrăbii. Mai au un frate, un rebel în toată legea: străunchiul Rocco, cu care nu vorbeşte nimeni decât de nevoie, fiindcă nu e foarte amabil şi locuieşte departe, în Staten Island. După cât este de departe Staten Island, ar putea la fel de bine să stea şi în Connecticut. Nimeni nu-l place pe străunchiul Rocco şi sentimentul e reciproc. Mi-am făcut mereu o misiune din a-l plăcea, fiindcă cineva trebuie să-i placă şi pe cei pe care nu-i suportă nimeni altcineva, altfel lumea ar fi un loc lipsit de speranţă. Şi cel mai bun mod de a găsi bucuria sărbătorilor, am descoperit, e să petreci un timp cu persoana cea mai posacă pe care o cunoşti, iar morocăneala ei nu poate decât să te facă să te simţi bine, fiincă îţi oferă perspectivă şi echilibru. Probabil, de aceea îl iubesc — îl plac foarte mult, vreau să spun — pe Dash.

Poate că ar fi trebuit să-l invit şi pe Dash la Ziua Liberă a lui Lily, numai că tot ce-am făcut împreună, în ultimul timp, pare să fi dus la dezastru. O expediţie singuratică, pe furiş, în Staten Island era probabil mai sigură.

Mama numeşte feribotul de Staten Island „iahtul săracului”. Acum îmi dădeam seama de ce. Cu doar costul unei călătorii cu metroul puteai avea parte de un tur grandios. M-am minunat, în vreme ce vasul înainta, de întâlnirea dintre râuri şi orizontul oraşului şi am simţit îndată că dispoziţia mea e mai bună. Am fluturat din mână spre Statuia Libertăţii şi, ca întotdeauna, am simţit un fior de îngrijorare pentru doamna Libertate. Probabil că mâinile îi sunt teribil de obosite. Aş vrea uneori să-şi

poată folosi pe rând braţele, pentru ca cel cu torţa să se poată odihni un pic. Probabil că braţul care poartă torţa a făcut, între timp, super-muşchi. Nu vă puneţi cu ea, băieţi răi!

Mă surprindea cât de bine îmi făcea solitudinea zilei. Rareori apucam să-mi petrec timpul doar cu mine însămi. Păsările alintate care mă alintau şi pe mine aveau, probabil, dreptate. Eram delicioasă, cel puţin într-o asemenea zi, fără telefoane care să mă deranjeze, fără responsabilităţi, doar eu, gândurile mele şi unduirile minunate ale apei. Aproape că venise Crăciunul! Am simţit tresărirea interioară a încântării la amintirea unui poem pe care mama obişnuia să ni-l citească la vremea asta din an, scris de Henry Wadsworth Longfellow: Sunt sfinte sărbători acelea care vin Din adâncimea unei linişti trainice Serbări ale inimii, tandre şi tainice Când se revars-al dragostei preaplin; Zile de bucurie se dezvăluie iară Şi fericirea se iveşte-n gânduri Se iscă, înălţat în suflet ca de vânturi Un foc ce din tăciunii stinşi se-aprinde pară. Albe ca norii ce se lungesc pe cer Albe ca nuferii cei sărutaţi de ape Albe ca pânza ce se pierde-n larg Dragi amintiri, le ai, le simţi aproape Meleaguri de poveste şi mister De dincolo de valurile ce se sparg.

Odată ce feribotul a andocat pe Staten Island, am luat autobuzul spre destinaţia cea mai importantă de pe insulă, Joe & Pat's, pentru o felie perfectă de pizza, exact cum mă învăţase bunicul. Apoi m-am îndreptat

12 zile cu Dash ;/' Lily

spre benzinăria de la răscruce, care e totodată şi atelier auto. Unchiul Rocco e proprietarul. I-am surprins odată pe bunicul şi pe doamna Basil E. citind recenziile de pe Yelp ale atelierului unchiului Rocco şi prăpădindu-se de râs. „Jaf la drumul mare” este expresia cel mai des întrebuinţată în comentariile cu pricina, însă clienţii mai declară totodată şi că nu s-ar duce nicăieri altundeva, fiindcă niciun alt atelier nu face o treabă atât de bună, chiar dacă preţurile pentru servicii la unchiul Rocco urcă până la cer.

Unchiul Rocco era aşezat pe un scaun afară, în faţa atelierului, îmbrăcat în salopetă şi pufăind dintr-un trabuc, în ciuda semnelor de avertizare de pe pompele de combustibil care insistau că fumatul era interzis în perimetrul proprietăţii.

— Bună, unchiule Rocco, am zis.

S-a strâmbat, încercând să mă recunoască.

Deşi era cald, nu rezistasem tentaţiei de a-mi pune pe cap căciula mea roşie preferată, cu ciucuri roşii atârnând la urechi. Cred că aşa a izbutit unchiul Rocco să mă recunoască până la urmă, fiindcă port mereu căciula asta în unica zi din an când se întâlneşte cu familia, 29 noiembrie, când bunicul şi fraţii lui se duc să viziteze mormântul mamei lor din Staten Island. Ziua Recunoştinţei, urmată de vizita anuală la cimitir, dau de obicei startul sezonului de Crăciun, însă anul ăsta nu făcuserăm această vizită. Nici măcar nu-şi amintise nimeni.

Unchiul Rocco s-a încruntat.

— A murit cineva? m-a interogat.

— Nu, dar bunicul a avut un an dificil.

— Hmm. Alt motiv pentru care ai venit încoace?

— Nu.

— Atunci, vezi-ţi de drum! Nu fac reduceri, în caz că ai nevoie de-un plin de benzină.
— N-am nevoie, am zis cuprinsă de-o veselie nebună. Crăciun fericit!
în sfârşit! Perioada sărbătorilor începea.

Am pornit înapoi spre staţia de autobuz de unde urma să mă întorc la feribot, însă mă copleşea mirosul de ghimbir, scorţişoară şi zaharicale venind de la o prăvălie din colţ. Vitrinele erau acoperite cu hârtie şi pe uşă se vedea un anunţ: DE ÎNCHIRIAT. Nu era o patiserie de fapt, însă am găsit uşa deschisă şi nu am putut rezista să nu intru. Mirosul mă îmbia.

înăuntru, am dat peste o duzină de mese lungi de metal, pe fiecare aflându-se căsuţe de turtă dulce în diverse stadii de fabricaţie. Biserici clădite pe jumătate. Castele aşteptându-şi acoperişurile. Case de zâne cărora le erau necesare nişte pereţi de susţinere. Pe masa cu ingrediente se vedeau o sumedenie de pungi cu bomboane, acadele, praline şi dropsuri, sticle de coloranţi alimentari, cutii cu biscuiţi, boluri cu glazură şi unelte necesare arhitecturii pe care degetele mele tânjeau să le folosească: pensule, cleştişori, forme din carton. Era paradisul. Nu am idee ce vreau să fac cu viaţa mea, însă ştiu sigur că nu m-ar deranja o carieră în construirea competitivă de căsuţe din turtă dulce. (Consilierul vocaţional de la liceu m-a informat că aceasta nu este o opţiune viabilă. Ucigaş de vise! O să-i dovedesc eu că se înşală!)

O tânără cu şorţ alb de brutar era aplecată peste o masă cu turtiţe, având în mână o pungă cu vârf ţuguiat pentru aplicat glazura. M-a văzut şi a scos un oftat de uşurare.

12 zile cu Dash şi Lily

— în sfârşit! Cei de la forţele de muncă au zis că o să-mi trimită pe cineva ieri, dar nu a apărut nimeni, apoi au jurat că o să vină cineva azi. Eşti de la colegiul Pratt?

— Mda, am zis.

Sigur, de ce nu?

Mi-a întins un şorţ.

— Cum te cheamă?

Am zis, nu ştiu de ce, „Jana”, apoi mi-am dat seama cum mi-aş fi putut îmbunătăţi falsa identitate cu o modificare simplă.

— Cu h, am adăugat.

— Ok, Jahna-cu-/j, a zis. Eu sunt Missoula. Dar toţi îmi spun Miss.

— Da, doamnă, am zis.

— Miss, a repetat în vreme ce măsura din priviri mesele. Nu ştiu unde să te pun să începi, am spaţiul ăsta doar până mâine şi trebuie să mă ocup de toate comenzile până atunci. Am lucrat toată săptămâna fără oprire, am şi dormit aici.

A arătat spre o saltea subţire din colţul încăperii. N-aş fi ghicit că cei care fac căsuţe de turtă dulce sunt atât de obsedaţi de muncă. Am început să am dubii că ar fi cariera potrivită pentru mine şi, în loc s-o mai socotesc scopul vieţii, am degradat-o pe loc la categoria de îndeletniciri pentru timpul liber.

— Ce să fac?

îmi puteam trece experienţa asta în dosarul pentru facultate?

— în ce-ţi dai licenţa?

— Pictură culinară, am zis.

Ce deliciu era Jahna!

— Fantastic! Poţi să te ocupi de biserică mai întâi? Este pe masa de-acolo, are nevoie să i se picteze nişte vitralii. Am trasat deja contururile, trebuie doar să umpli spaţiile.
— Da! am chiţăit, după care mi-am dat seama că Jahna nu ar chiţăi niciodată. Adică da, normal. Cum zici.
—S-ar putea să dureze până noaptea târziu, a zis Miss.
—Nicio problemă.

Jahna era o studentă săracă şi i-ar fi prins bine banii pe o zi de muncă, să-i aibă de bilet ca să se întoarcă acasă, în Vermont, de sărbători. Jahna, clar, era de fel din Vermont. însă nu se excludea posibilitatea să fi studiat şi un an în Franţa, motiv pentru care putea fi atât de relaxată şi sofisticată, asta dacă nu scâncea ca o adolescentă idioată dusă la Disneyland pentru prima oară în viaţă. (Lily aşa făcea, aşa face şi acum de câte ori revede filmarea cu primii ei paşi în împărăţia Fermecată.) Lily nu trebuia să-şi facă griji că stătea până târziu, cum promisese Jahna, fiindcă nu peste mult timp, adevărata studentă la Arte avea să sosească şi s-o scape pe Jahna de povară, după care aveau să râdă toate de neajunsurile comunicării şi, Doamne-Dumnezeule, nu mi-am dat seama că tu erai cea care a vrut acest job. Bun, poţi să termini în locul meu, eu o să pornesc spre casă.

Miss a rostit:
—îmi place cum eşti îmbrăcată, apropo.

Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama ce spune.
—E vintage?

Mi-am coborât ochii asupra uniformei mele de şcoală. Ridicol!
—Mersi, a zis Jahna. Şi da. Da, e vintage!

Am descoperit, după aceea, că lui Miss nu-i plăcea trăncăneala, ci munca. Era un robot de glazurat, decorat şi confecţionat căsuţe de turtă dulce. N-am scos de la ea

12 zile cu Dash ;/' Lily

decât că e o brutăreasă liber-profesionistă pe care, anul ăsta, o copleşiseră comenzile. în regulă! Mă simţeam ca Dash citind, lucru care-mi permitea să mă bucur de solitudine şi totodată să fac ceva ce-mi plăcea mult. O după-amiază de decorat case de turtă dulce reprezenta o zi perfectă.

La ora cinei, adevărata studentă la Pratt încă nu-şi făcuse apariţia. îmi era foame. Am cerut o pauză ca să mă duc până la Joe & Pat's şi mi-a trecut prin minte să chiulesc de la restul treburilor fiindcă familia mea începea, probabil, să se întrebe pe unde umblu. Mi-am terminat pizza şi am cumpărat şi câteva felii pentru Miss. Mâncarea urma să atenueze lovitura grea pe care Jahna avea să i-o dea anunţând-o că trebuia să plece.

Când m-am întors, am găsit-o pe Miss lungită pe podea, extenuată. I-am întins cutia cu pizza.

— Eşti un înger, Jahna, a zis. Literalmente, m-ai salvat azi.

A luat o felie de pizza şi a continuat:

— Vrei să vezi camera din spate? Acolo îmi trebuie cu adevărat un ajutor. De-acolo ies banii.

— Oui\ a zis Jahna. Ador banii!

Lily chiar trebuia să plece acasă, dar Jahna era foarte curioasă să vadă camera din spate. Poate că Jahna ar fi trebuit să studieze franceza. Ar fi avut mai multe oportunităţi pentru cariera ei după ce termina şcoala de artă. Ar fi putut să studieze la Cordon Bleu. Oui, oui, oui!

— Ai decorat foarte frumos bisericile de turtă dulce! Nu eşti religioasă, sper. Fiindcă n-aş vrea să te simţi jignită de ce e acolo. Turta dulce din spate e, cum să-ţi spun, din filme pentru adulţi. Bărbaţi în toată splendoarea, dacă mă înţelegi.

Rachel Cohn & David Levithan

— Nu-i nicio problemă, am zis. Doar nu-s virgină, haha!

Lily era virgina. Jahna avusese o poveste de amor cu proful ei de literatură franceză medievală în anul petrecut în străinătate. Rămăsese un secret doar al lor şi Jahna regreta acum cele petrecute, fiindcă el avea cu două decenii mai mult, dar uau, sexul fusese uluitor. La fel, şampania şi căpşunile trase în ciocolată, après l'amour.

Jahna, probabil, era în stare să trateze cu un aer nepăsător chestiile din spate, Lily însă a rămas şocată, cu ochii holbaţi. Expresia „filme pentru adulţi" nu era o exagerare. Ochii mei nu mai voiau niciodată, în veci, să vadă femei şi bărbaţi de turtă dulce angrenaţi în asemenea acte variate...

— Sunt prăjituri Kama Sutra, a lămurit Miss. Toate poziţiile principale.

—Ştiam, a zis, parcă prea repede, Jahna.

— Au până şi un bârlog de orgii! a râs Miss.

A arătat spre o casă de turtă dulce decorată în aşa fel încât să arate ca un club deşucheat pentru domni, cu un acoperiş pe care scria cu glazură FETE GOALE şi cu lumânările înşirate pe laturi ca să arate ca felinarele roşii de bordel.

Lily a înghiţit în sec, Jahna însă a zis:

—Super! Contururile arată fantastic.

Nu o să vă mint. Cuplurile de turtă dulce păreau foarte îndrăgostite şi mă făceau să-mi doresc genul de plăcere pasională care era întipărită pe figurile lor. într-o bună zi.

Abia aşteptam să mă întorc acasă, să pun mâna pe telefon, să-l sun pe Dash şi să uităm de toate tensiunile din ultima vreme. Să-l văd. Să-l ating. Să-l presar cu ghimbir, scorţişoară şi zahăr, să-l adulmec, să-l sărut.

12 zile cu Dash şi Lily
— Nu-i aşa? s-a bucurat Miss. Mi-a luat săptămâni întregi să combin aluatul ca să-mi iasă poziţiile astea.
— Faci ca totul să pară aşa de uşor! a zis Jahna.
— Mulţumesc! Ai muncit din greu toată ziua. Meriţi, acum, să faci ceva cu adevărat distractiv, a spus şi mi-a întins o pungă cu glazură albastră, arătându-mi apoi câteva tăvi cu fete de turtă dulce încă nedecorate.
— Sunt fetele care lucrează la club, nu? a întrebat-o Jahna cea experimentată pe Miss.
— Nici pe departe! Domnişoarele astea sunt de viţă regală.
A ridicat o coală de hârtie care acoperea un desen ce fusese prins pe perete, în spatele tăvilor, înfăţişând fete voluptuoase, cu păr lung împletit în cozi, făcând lucruri de nedescris.
— Fă-le să arate aşa! a zis. Prinţese.
— Nu Elsa şi Anna! i-a scăpat un geamăt lui Lily.
Lily voia din tot sufletul, acum, să se ducă acasă şi să nu se mai uite niciodată la Regatul de gheaţă, până ce schiţele acelea nu i se ştergeau definitiv din memorie.
— Nu-i aşa? a spus iarăşi Miss. Ştiu, sunt bestselleruri!
Se făcuse, evident, timpul ca Lily s-o şteargă. Evident, îmi lipsea mult telefonul. Şi casa. Şi mama. însă Miss a continuat:
— Vrei să guşti din Mike cel Magic?
— Mmm... da, a răspuns Jahna.
Miss mi-a făcut cu ochiul.
— Ăsta e dintr-o serie specială.
Am muşcat din Mike cel Magic şi, oho, ce delicios era! Gustul era un pic altfel decât mă aşteptasem.
— Care-i ingredientul special? am întrebat.
— Nu-i aşa? a zis iarăşi Miss.

Jahna ştia probabil care era ingredientul special, însă nu şi Lily. Jahna a dat din cap ştiutoare şi a mai rostit un „fantastic!”

Am mâncat fursecul, şi atât de bun era, că a trebuit să mai iau unul, şi încă unul.

După care m-am simţit aşa de relaxată şi de bucuroasă, încât am uitat de plecare. M-a apucat deodată o foame de lup, aş mai fi mâncat nişte pizza şi poate şi câteva negrese, şi a început să mi se pară că Elsa şi Anna îşi atingeau potenţialul artistic în desenele-model ale lui Missy, şi până la urmă cine era Jahna să le dispreţuiască, doar pentru că Lily se dovedea o virgină încuiată, iubitoare de filme Disney?

Jahna s-a pus pe treabă.

Miercuri, 17 decembrie

Jahna s-a trezit pe saltea, gâdilată de o rază de soare care trecea printr-o gaură din hârtia lipită pe geam, însă Lily, aruncând o privire la ceasul de pe perete şi constatând că era 11:15 dimineaţa, a intrat în panică. RAHAT, RAHAT, RAHAT!

Miss adormise pe duşumea.

Nu ţineam minte când picasem de oboseală, şi nici timp nu aveam să-mi dau seama de ce nu reuşisem să ajung acasă.

Am ieşit valvârtej pe uşă şi am fugit până la feribot. Dându-mi seama cât de gravă era situaţia, nu m-am oprit nici măcar să-mi iau un covrig. Nu ştiam de ce mi-era mai frică — de beleaua în care aveam să mă aflu curând sau de faptul că familia mea era în scenariul Singur acasă şi nici măcar nu observase că lipseam.

12 zile cu Dash ;/' Lily

Răspunsul la ambele întrebări se găsea pe un monitor tv din zona de aşteptare de la feribot. Televizorul era dat pe un canal local, NY1. Sunetul era oprit, însă pe ecran mi-am văzut poza, în care purtam căciula cu ciucuri roşii, urmată de o filmare făcută cu telefonul a unui incident produs anul trecut. Textul care se derula pe ecran era: „Adolescentă dată dispărută”.

5
DASH
Pune-i un inel de aur
Miercuri, 17 decembrie

Era aproape 8 seara, marţi, când am primit un SMS de la Langston.

Lily e cu tine?

Nu, am răspuns.

Apoi:

Ştii undee?

Nu, am răspuns.

După care i-am dat un mesaj lui Lily:

Unde eşti?

Şi am primit răspunsul:

Dacă nu-şi lăsa telefonul acasă, chiar crezi că-ti dădeam mesaj ţie?

Aşa mi-am dat seama că Lily dispăruse.

Nu ar fi fost mare chestie, în mod obişnuit, ca o adolescentă să nu ajungă acasă la ora stabilită de părinţi. E, practic, un ritual de iniţiere. însă până acum Lily nu dăduse niciun semn de adolescentă rebelă, mai ales fiindcă

12 zile cu Dash şi Lily

ştia cât de îngrijorat ar fi fost bunicul ei dacă lipsea o noapte de-acasă.

Eram, deci, îngrijoraţi.

Am sunat la toţi amicii noştri, dar nu o văzuse nimeni. Langston mi-a oferit actualizări periodice şi m-a informat că reţeaua familială de informaţii fusese activată.

11 noaptea, şi nicio vorbă de la ea.

Miezul nopţii, şi nimic.

Cine e Edgar Thibaud? m-a întrebat Langston.

O pramatie, am răspuns, adăugând: De ce?

Mă întrebam dacă nu ştie el pe unde-o fi Lily.

De ce?

Aşa, fără motiv.

Mi se părea cam dubios. Nu ştiam că Lily şi Edgar Thibaud încă ţineau legătura — dar asta însemna întrebarea lui Langston, cu siguranţă.

Am notat.

Ora 12:30, nicio veste.

Ora 1, nicio veste.

Nu reuşeam să adorm. Am aţipit cu intermitenţe, tre- zindu-mă din oră în oră ca să primesc veşti de la Langston.

Ora 2, nicio veste.

Ora 3, a fost anunţată poliţia.

Ora 4, am sunat la toate spitalele.

Ora 5, nicio veste.

Ora 6, fusese văzută! în Staten Island.

Ora 6:01, SMS trimis lui Langston: Deci pornim spre Staten Island, da?

Ora 6:01:30, Da!

Cât m-am îmbrăcat — cât i-am explicat mamei, care era somnoroasă, că trebuia să chiulesc de la şcoală azi,

cât am ieşit din apartament şi am pornit spre centru să iau feribotul — nu mi-a dat prin minte decât că Trebuie să fie din vina mea. Un tip de nădejde ar fi făcut ceva ca să prevină dispariţia iubitei lui. Un tip mai de nădejde nu i-ar fi dat iubitei lui motive să dispară. Nu ar fi dat foc petrecerii ei de Crăciun. Ar fi înţeles-o chiar dacă se purta într-un fel de neînţeles.

Unde eşti, Lily? mă tot gândeam.

— E numai vina mea.

Langston nu părea să-mi spună asta cu inima uşoară. Dar arăta de parcă trebuia să mi-o spună.

— De ce zici asta? l-am întrebat.

Stăteam pe cheiul din Staten Island, chiar dacă era prea frig şi prea devreme să stăm pe chei. Vasul se îndepărta de mal şi bateriile noastre abia începuseră să se încarce. în timp ce o mulţime de oameni se îndreptau spre Manhattan, la slujbele lor din zgârie-nori, spre Staten Island nu mergeau prea mulţi. Totul era de-a-ndoaselea.

Nu m-am gândit, iniţial, că Langston o să-mi răspundă — trecuse deja destul timp cât să mă facă să mă întreb dacă-l întrebasem ceva sau dacă delirul stârnit de dispariţia lui Lily îmi inducea conversaţii imaginare. însă după un timp, Langston a ridicat mâna dreaptă şi mi-a arătat un inel de aur pe care-l purta pe degetul mic.

— Eu şi Benny am decis să ne luăm în serios relaţia. Ceea ce înseamnă să ne mutăm împreună. Şi dacă ne mutăm împreună, înseamnă că nu o să mai locuiesc în apartamentul în care am trăit mare parte din viaţă. I-am spus lui Lily ieri şi n-a primit bine vestea. Mă aşteptam

la asta... dar cred că speram să mă înşel. Speram că o să înţeleagă. Dar de ce să înţeleagă?
— Vrei să spui că n-a putut pricepe fiindcă nu e implicată într-o relaţie serioasă, cum e relaţia ta cu Benny?
Langston a clătinat din cap.
— Nu tot ce spun are legătură cu tine, să ştii.
— Nu. Poate că nu e un reproş. Dar dacă, după 20 de minute, o spui din nou, atunci poate că devine un reproş.
Langston a şuierat printre dinţi şi a privit apa, ca şi cum Statuia Libertăţii l-ar fi putut compătimi fiindcă se alesese cu mine pe cap.
— Ce caraghios, a zis continuând să se uite spre golf, că Lily e singura persoană căreia-i merge mintea la turaţie maximă, la fel ca şi ţie. Să te gândeşti e preocuparea ta preferată, nu? Uneori e înduioşător, alteori e pur şi simplu epuizant.
Nu-i stătea în fire lui Langston să recunoască faptul că eu şi Lily aveam ceva în comun. Am decis, aşadar, să consider asta un compliment. Şi, totodată, am decis să nu insist.
M-am uitat în direcţia în care se uita Langston. La Ellis Island. La giganţii rămaşi tot mai în urmă pe ţărmul din Manhattan. Oricine a locuit întreaga viaţă aici se simte sfâşiat ori de câte ori pleacă. Există, un timp, satisfacţia eliberării. însă e greu s-o pui în balanţă cu sentimentul că-ţi laşi toată viaţa în urmă şi că o priveşti de departe.

Voiam să o ştiu pe Lily alături de mine. Ştiam că nu are sens ce simt, de vreme ce, dacă mi-ar fi fost alături, n-aş fi căutat-o — însă, în acelaşi timp, mi se părea că are o logică perfectă. Ea era persoana cu care-mi doream cel

mai mult să-mi împart viaţa şi, în asemenea momente, în care-mi dădeam seama de asta, sentimentul se acutiza.

N-aş fi putut spune dacă Langston se gândea la Benny, la sora lui ori la nimeni. Nu împărtăşeam asta cu Lily, însă o împărtăşeam cu el. Sau ştiam, cel puţin, că aş fi putut-o împărtăşi dacă vorbeam mai departe, dacă ne unea această experienţă.

— Vrei să-ţi zic o chestie ciudată? am spus ridicând vocea ca să mă audă, căci bătea vântul. E prima oară când merg cu feribotul de Staten Island. Mereu am vrut, dar niciodată n-a fost o prioritate. Am luat un feribot ca să văd Statuia Libertăţii, odată, când eram într-a cincea — dar în afară de asta, m-am ţinut departe de apă.

— într-un timp, mă întâlneam cu un tip din Staten Island, mi-a răspuns Langston. La prima întâlnire, i-am cunoscut pe părinţii lui. I-am văzut şi la a doua. Şi la a treia întâlnire. Aşa că tind să asociez districtul cu tipi care nu vor în mod deosebit să ia distanţă de familie. Din păcate, la a patra întâlnire, eu voiam să iau distanţă de familia lui.

— Când te-ai despărţit de el, ai făcut ceva notabil? Cum ar fi... de pildă... să-i dai foc la pomul de Crăciun?

Langston nu a zâmbit.

—Ce nebun ar face aşa ceva?

—Un nebun îndrăgostit?

De data asta, a zâmbit... vag.

— Aceasta, domnul meu, e o perspectivă foarte interesantă.

— întotdeauna îi facem să sufere pe cei pe care-i iubim...

— ... tocmai pe ei, pe care n-ar trebui să-i facem să sufere.

—Exact!

12 zile cu Dash ;/' Lily

Motoarele s-au oprit. Vântul bate mai tare. Ne trezim mai bine. Statuia Libertăţii, rămasă acum în spatele nostru, nu ne mai salută, în schimb arată de parcă am fi lăsat-o să se descurce singură, aşteptându-l pe tipul cunoscut pe internet ale cărui prime cuvinte aveau să fie „păreai mai mică în poza de profil”.

Langston s-a întors ca să se uite la insula de care ne apropiam.

— Răspunsul este: nu i-am dat foc la pomul de Crăciun. Nici la casă. Nu i-am rănit nici inima. Doar că n-am mai vorbit cu el. Am dispărut în Manhattan. îmi închipui că şi-a găsit un băiat drăguţ prin vecini şi că familiile lor iau cina împreună în fiecare duminică, la ora 5.

Nu m-am putut abţine, a trebuit să-l întreb:

—E o trăsătură de familie? Să dispari?

S-a întors iarăşi spre mine.

— Da. Numai că trebuie să înţelegi… Lily nu e ca noi, ceilalţi. Lily e tot ce avem mai bun.

— Sper că nu te deranjează dacă sunt de acord cu tine. Deşi chiar pare să fi dispărut.

Staten Island se vedea limpede acum, cu casele şi dealurile contrastând cu teritoriul de pe care plecaserăm. Crezusem că o să dureze mai mult să ajungem acolo. A trebuit să-mi amintesc că ne aflam încă în acelaşi oraş. Dacă informaţiile noastre erau corecte, Lily nu ajunsese departe. Dar încă era dată dispărută.

—E doar vina mea, m-am trezit că-i spun lui Langston.

S-a rezemat de balustradă, a băgat mâinile în buzunarele de la pardesiu.

—De ce spui asta?

— N-am fost în stare să ajung la ea. Şi dacă nu pot ajunge la ea, n-am cum s-o ajut să nu se rătăcească.

Rachel Cohn & David Levithan

Vuietul sirenei vasului a înecat orice răspuns posibil. Feribotul a pufnit de parcă ar fi avut dubii. Apoi a tras la doc.

—Haide! a zis Langston.

L-am urmat pe punte în jos, spre terminal. Când am ajuns la uşa care dădea spre stradă, l-am întrebat:

—Şi-acum ce facem?

—N-am idee, sincer să fiu.

Nu asta voiam să aud. îmi imaginasem că avea un plan serios, implicând descoperirea de coordonate, trecerea prin sită a cartierelor, interogarea samaritenilor.

—Păi... unde a fost văzută ultima oară? am întrebat.

— Unchiul meu a intrat în contact cu ea la garajul lui. Dar asta cu multe ore în urmă. Şi Staten Island e mult mai mare decât crezi. Majoritatea oamenilor de aici au maşini.

—Maşini?

—Serios! Maşini.

— Atunci ce să facem? Să mergem cu taxiul? Să ne uităm după ea?

— Nu cred. Altceva ar fi, evident, dacă am putea verifica prin locurile preferate ori dacă am afla de ce a venit aici. Şi nu mi se pare de ajutor să ne despărţim şi să ne punem pe hoinărit fără ţintă. N-am face decât să ne rătăcim şi noi.

—Atunci, cum să facem?

—încercăm să fim mai siguri pe noi. Ca nişte bărbaţi.

Am oftat. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai

aiurea mi se părea să umblăm prin Staten Island după o fată. Nu era doar proverbialul ac la mijloc — nici măcar nu puteam găsi carul cu fân în care să-l căutăm.

12 zile cu Dash ;/' Lily
— Se-ntoarce ea până la urmă, a continuat Langston. Şi când se întoarce, o s-o facă cu feribotul. Aşa că poate ar trebui să ne tot plimbăm cu feribotul, până ce Lily urcă la bord. Şi atunci o găsim.
— Dar dacă a fost răpită? Dacă are nevoie de ajutorul nostru?
— Când ţi-ai înnoit ultima oară permisul de detectiv, Sherlock? Nu cred că suntem cei mai buni copoi care să adulmece urmele prin acest Baskerville. Şi instinctele mele frăţeşti îmi spun limpede că Lily n-a fost răpită. Cred că a ieşit să se plimbe. Nu ştiu dacă vrea să fie găsită, dar cred că ar însemna ceva pentru ea să ştie că am încercat s-o găsim. Să continuăm, aşadar.
Am auzit un anunţ în difuzoare: feribotul se pregătea să pornească iar.
— Toată lumea la bord, am zis.

încă trei ture, peste golf şi înapoi, n-am vorbit. La a patra, noutatea punţii bătute de vânt se cam tocise, aşa că ne-am adăpostit înăuntru, pe o bancă. Mi-am trecut vremea, iniţial, uitându-mă la tovarăşii noştri de călătorie. Când se îndrepta spre Manhattan, vasul era plin de lume absorbită de propria rutină, oameni care citeau ziarul sau mâncau gogoşi glazurate exact atât cât dura călătoria, luând ultimul dumicat fix când trebuia să se ridice de pe banchetă şi să coboare de pe feribot. Era acolo un bărbat trecut de 50 de ani care făcuse drumul dus-întors cu noi, citind în acest timp un roman de Johnathan Franzen în ritmul lent specific gheţarilor şi copiilor beţi. A ridicat la un moment dat ochii tocmai când mă uitam la el, şi mi-am mutat privirea cât de repede am putut... dar tot a

fost prea târziu. După aceea am evitat să mă mai holbez agresiv la călători.

Am ajuns, în schimb, să mă uit insistent la inelul pe care-l purta Langston. M-am gândit la el şi la Benny locuind împreună, făcând acest pas. Langston mi-a interceptat privirea şi a ridicat din sprâncene.

— Cum ai ştiut? l-am întrebat. Adică... de unde ai ştiut că eşti pregătit pentru acest pas?

Mă aşteptam să-mi spună că nu era treaba mea, sau că nu aveam cum să înţeleg. însă m-a privit grav, zicând:

— Nu cred că se pune problema să fii gata — nu într-un sens definitiv, în orice caz. Niciodată nu eşti cu totul pregătit, ci doar ajungi într-un punct în care eşti suficient de pregătit. Noi, de pildă, n-am decis din senin să locuim împreună — dar am dormit de-atâtea ori unul la celălalt, încât era ca şi cum locuiam împreună, după care ne-am dat seama că ar fi mult mai practic să facem asta cu adevărat.

— Dar îl iubeşti? Adică... inele.

Langston a zâmbit şi a început să se joace cu inelul, învârtindu-l pe degetul mic, parcă pentru a dovedi că nu poate să-l scoată.

— Sigur că-l iubesc. Ba chiar s-ar putea să-l iubesc suficient cât să nu-mi mai fie frică de ce simt. Asta trebuie să descoperim. Şi ăsta e modul în care aflăm — ne trezim împreună de dimineaţă şi ne începem împreună ziua, să fim un factor de continuitate unul pentru altul chiar şi când orice în jurul nostru e discontinuu, sau crud, sau nestatornic. Ştiu în adâncul inimii mele că aş putea trăi fără el, dar ştiu că nu vreau asta... poate fi un punct de plecare, nu-i aşa?

12 zile cu Dash şi Lily
Am încuviinţat... cu dorinţa de a afla mai multe.
— Dar cum ajungi aici? Cum ajungi în punctul ăsta?
Langston a lăsat inelul pe deget, rezemându-se de
speteaza banchetei.
— Despre tine şi Lily vorbeşti?
— Presupun.
— Presupui?
— Adică... da. Vreau să spun... simt că am putea avea şi noi parte de aşa ceva, ştii? Cumva. La un moment dat. Dar de fiecare dată când ne apropiem de acest moment, suntem timizi. Nu unul cu celălalt. Mai degrabă cu noi înşine — încep să mă întreb dacă sunt suficient de bun pentru Lily. încerc să fiu un punct luminos pentru ea. Şi uneori, între noi, chiar este lumină. însă, de multe alte ori, eu sunt doar un punctuleţ. Totul mi se pare copleşitor, iar eu nu sunt decât un punctuleţ.
— Luminos doar cu intermitenţe...
— Mda, mersi.
— Nu... e fain ce spui. Prea multă lumină e al naibii de greu de privit.
Nu mă liniştea deloc. Nu mă ajuta cu nimic. Nici nu mai ştiam ce bâigui. Nu mai aveam stare. Să vorbesc despre Lily mă făcea de obicei să mă simt ca şi cum, într-un fel, ar fi fost de faţă, în acelaşi fel în care să mă gândesc la ea mă făcea s-o simt mai aproape. Doar că acum nu era aşa.
— N-are sens, am zis.
— Ce?
Era frustrant că trebuia să-i explic — nu simţea şi el la fel?
— Că aştept aici. Vorbind. Gândind. Pare fără noimă. Ea o să facă ce vrea să facă, o să se întoarcă acasă când o

fi să se întoarcă şi, până la urmă, o să fie cu mine dacă vrea să fie cu mine.
—Dar tu vrei să fii cu ea?
— Da.
—Şi ea ştie?
—Tu ce crezi?
—Habar nu am.
Of, minunat, mi-am zis. Nu e tocmai liniştitor. După care m-am simţit ca un idiot fiindcă voisem încurajări când nu simţeam că le merit.
Langston a continuat:
— E paradoxal, nu? Cei pe care îi cunoşti cel mai bine, pe care îi iubeşti cel mai mult... sunt cei în care descoperi lucruri pe care nu le înţelegi deloc. Pot să-ţi spun ce fel de cereale cu lapte mănâncă Benny, ce şosete îi plac, ce parte dintr-un film — orice film — o să-l facă să plângă. Cum îşi face nod la cravată. Ce porecle le-a dat tuturor verişorilor săi. Despărţirile de iubiţii lui... a treia ca intensitate a durerii. Şi a şaptea. Ba chiar şi a zecea, care nici n-ar trebui să se pună. Sunt însă momente când nu-l înţeleg absolut deloc, când îi place ceva, are nevoie de ceva sau nu are nevoie de ceva, şi atunci nu-mi vine să cred că-i place acel ceva sau că are sau nu are nevoie de acel ceva şi mă apucă groaza că poate mă înşel în privinţa lui, inclusiv în ceea ce priveşte relaţia noastră.
— Şi atunci ce faci? am întrebat dorindu-mi cu ardoare să ştiu soluţia.
Nimeni altcineva nu putea să-mi răspundă. Niciunul dintre prietenii mei nu avea experienţa asta. Iar părinţii mei ajunseseră în acest punct, dar de-aici se prăbuşiseră foarte urât.

12 zile cu Dash ;/' Lily

— Aştept, a zis Langston. îmi spun că nu trebuie să ştiu neapărat totul, că mereu vor exista în noi lucruri esenţiale care vor rămâne necunoscute. încerc să mă detaşez de momentele astea, şi atunci îl recunosc din nou.

— Problema mea nu e că Lily ar fi de nerecunoscut. E că... parcă nu mai e atât de prezentă.

Langston a oftat.

—Mda, păi, s-au întâmplat multe.

—Ştiu, crede-mă!

— N-am spus-o ca să te simţi prost. Am zis-o, de fapt, ca să te fac să te simţi mai bine.

—Nu cred că ai reuşit nici una, nici alta.

— Să ştii că şi eu sunt îngrijorat. Când Benny şi cu mine am luat decizia să ne mutăm împreună, partea cea mai grea a fost să o abandonez pe Lily. Aproape că era să spun nu — fiindcă nu eram, sincer vorbind, sigur că o voi putea face. Numai că Benny... Benny mi-a pus o întrebare foarte bună: Pe cine ajuţi, mai exact? Ceea ce înseamnă: Lily trebuie să-şi găsească singură calea şi va trebui, crescând, să plece din apartamentul şi familia noastră. N-o să-mi placă s-o ştiu singură, cum nici ei nu-i place că am pornit pe drumul meu. Dar, dacă nu facem asta, o să rămânem toată viaţa priponiţi în acelaşi loc.

în conversaţia noastră, eram destul de detaşat încât să-mi dau seama că dacă Lily pornea pe propriu-i drum nu însemna că nu putea să rămână cu mine. Ştiam că Langston vorbeşte despre relaţia dintre ei, nu dintre mine şi oricine altcineva.

— Aş face bine să mă duc la şcoală, i-am spus lui Langston.

Voiam şi nu voiam să mă contrazică.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— Probabil că e o idee bună, a zis. Pentru treaba asta nu e nevoie de două perechi de ochi. Şi, după ce-o găsesc pe Lily, o să mă asigur că află de eforturile tale.

Culmea, situaţia se schimbase: aş fi crezut, înainte de discuţia noastră, că-mi vorbeşte sarcastic. Acum ştiam că era sincer.

N-ar fi fost o nebunie să-l câştig de partea mea pe fratele lui Lily, dar s-o pierd pe Lily?

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Nu am avut prea mare succes.

La următoarea andocare în Battery Park, am debarcat. în vreme ce feribotul pornea iar, am ridicat ochii spre Langston, pe punte.

I-am făcut un semn aprobator din cap.

Mi-a răspuns la fel.

Apoi feribotul a dispărut, lăsând în urmă doar valurile.

Altul, în locul meu, ar fi lipsit de la şcoală. Şi-ar fi luat liber, s-ar fi întors acasă, în pat. însă voiam să-mi abat gândul ascultându-i pe alţii cum vorbesc despre planurile pentru vacanţa de iarnă. Voiam ultimele zile de şcoală, ultimul interval de omorât timpul.

Sau asta, cel puţin, mi-am spus că vreau. însă, odată ajuns acolo, n-am izbutit să ating starea dorită. Mă tot uitam pe telefon. Vestea despre dispariţia lui Lily ajunsese la posturile de ştiri, aşa că mulţi începuseră să mă abordeze şi să-şi exprime îngrijorarea. Prieteni întrebându-mă dacă pot ajuta cu ceva. Prieteni întrebându-mă dacă vreau să vorbesc despre asta. Prieteni întrebându-se unde plecase Lily, dacă ţineam informaţia secretă şi dacă n-aş fi vrut totuşi să le spun lor, doar lor şi nimănui altcuiva.

12 zile cu Dash şi Lily

M-a sunat tata.

E ciudată îngrijorarea lui, mi-am spus.

Dar când am răspuns — fraierul de mine! —, am descoperit că apelul lui tata nu avea nimic de-a face cu Lily.

— Leeza a vrut s-o asigur că o să petreci Crăciunul cu noi, mi-a zis. Trebuie să confirme rezervările şi mă tot toacă la cap cu numărul de invitaţi.

Era pentru prima oară când auzeam de rezervări ori de planuri.

— Tată, habar n-am ce zici acolo. Şi n-ai putea şi tu să-mi trimiţi un SMS, cum fac părinţii ceilalţi?

—Sunt sigur că ţi-am spus. Ori nu?

— Poate ai avut de gând... înainte s-o ştergi de la petrecerea lui Lily.

Ştiam că sar calul, dar nu-mi păsa. Voiam şi eu, o dată, să dau startul galopului.

—Nu-mi place tonul tău, Dash.

—De la tine l-am moştenit, tată, am răspuns.

Apoi am închis.

Ar fi trebuit să mă simt bine, dar nu mă simţeam. Nu puteam câştiga cursa. Nu făceam decât să-l irit şi mai tare.

Prietena mea a dispărut, ar fi trebuit să fiu în stare să-i spun.

Cu ce te pot ajuta? ar fi trebuit el să fie în stare să întrebe.

Eram însă, amândoi, de o fundamentală incapacitate de comunicare.

învăţasem, măcar, lecţia că prietenii pot compensa lipsurile familiale. între a treia şi a patra oră, Sofia şi Bum m-au oprit pe culoar şi m-am simţit recunoscător.

—Am aflat vestea, a zis Sofia. Putem ajuta cu ceva?

— Dacă vrei, s-a oferit Bum, pot vorbi cu o tipă, Amber, de la mine din clasă, să vedem dacă nu poate anunţa la radioul liceului.
— Nu cred că aşa funcţionează, a zis Sofia. Dar e drăguţ că te-ai gândit.
— Cu plăcere, a zis Bum, apoi s-a uitat la mine şi i-a căzut faţa. Să nu crezi că îmi face vreo plăcere faza asta. Nu-i aşa, pe cuvântul meu!
— Sunt sigur că o să revină curând, l-am asigurat. Cred că îi trebuia un pic de spaţiu, atât.
—Atunci poate s-a dus la planetariu!
— îţi înţeleg logica, prietene! O să-i dau fratelui ei un mesaj, să verifice.

Asta l-a bucurat pe Bum. Apoi, temător că arată prea binedispus, a încercat iarăşi să adopte o mutră gravă. Nu-i prea ieşea. A zis, în cele din urmă:
— Am engleză, aş face bine s-o iau din loc! şi s-a depărtat pe culoar.

Sofia s-a întors să-l privească plecând. Am admis în sine, morocănos, că felul în care o făcea era drăgălaş.

M-am întrebat dacă procedam la fel cu Lily. Apoi m-am întrebat dacă măcar era genul de chestie pe care te vezi făcând-o, ori dacă e unul dintre lucrurile pe care le faci automat, fără să-ţi dai seama, ca de exemplu faptul că respiri.
— S-a dus pe Staten Island, i-am zis Sofiei. Am încercat s-o găsesc, dar n-am ajuns mai departe de feribot.
— Aşa li se întâmplă majorităţii oamenilor, m-a consolat Sofia. Doar dacă nu cumva chiar locuiesc în Staten Island.

Am fost, cândva, cuplat cu Sofia. Voiam s-o întreb, acum, dacă mă descurcasem decent, dacă, deşi nu ieşise

12 zile cu Dash ;/' Lily
nimic între noi, credea că aş fi putut-o scoate la capăt cu altcineva. Doar că nu găseam o cale să-mi formulez întrebarea.

însă Sofia îşi dăduse, probabil, seama, fiindcă s-a uitat la mine şi a zis:

— Pe oriunde ar fi, orice ar face... nu are legătură cu tine. Are legătură cu ea. Şi trebuie să-i permiţi asta. Câteodată, nu vrem să fim găsiţi imediat. Luăm distanţă ca să fim găsiţi în condiţiile stabilite de noi.

— Tu n-ai dispărut, am subliniat.

—Poate că am făcut-o. Poate o fac şi acum.

S-a auzit soneria.

— Nu te părăseşte, mi-a spus Sofia înainte să intre în clasă. Dacă te părăsea, ai fi ştiut.

Nu eram atât de sigur că aş fi ştiut. Ori că aş fi observat.

într-un târziu, cu puţin înainte de amiază, Langston mi-a dat un mesaj.

Am găsit-o. E teafără, n-a păţit nimic.

Ştiam că ea nu avea telefon încă, doar dacă nu cumva adusese Langston. (Nu-mi trecuse prin cap să-l întreb.) însă tot i-am trimis instantaneu un mesaj, gândindu-mă că-l va citi la un moment dat, când se va întoarce acasă.

Bun venit înapoi, i-am scris. Mi-a fost dor de tine.

După care am aşteptat să-mi răspundă.

6
LILY
Gâşte legănându-se
Miercuri, 17 decembrie

Nu ştiu de ce, dar nu am fost deloc surprinsă când, păşind pe puntea vasului, mi-am văzut fratele deja la bord, aşteptându-mă.

Langston m-a tras spre el să mă îmbrăţişeze, dar şi să mă sufoce.

— Niciodată să nu ne mai sperii în halul ăsta! a zis.

în vreme ce feribotul se întorcea spre Manhattan, fratele meu i-a apelat pe ai mei pentru o videoconferinţă pe FaceTime.

— Unde-ai fost? a rostit mama cu voce aspră, de parcă nu dormise deloc.

— Aveam nevoie de o pauză, am răspuns.

Raportez, fără pic de mândrie, că am luat-o apoi pe panta abruptă a minciunii. Nu ştiu ce presupune existenţa de adolescentă, însă minciunile par să vină odată cu asaltul hormonilor. Toţi oamenii din viaţa ta se

aşteaptă să te porţi ca un adult, dar o iau razna dacă vrei să fii independent.
— Am fost în camera secretă a unchiului Rocco. Am adormit şi, fiindcă era aşa de întuneric, nu m-am trezit decât acum jumătate de oră. îmi pare rău că v-aţi făcut
griji-

Exista, pentru minciuna mea, un precedent. La multe dintre vizitele anuale la mormintele familiei, luam pauze de la certurile familiale cu unchiul Rocco şi mă piteam în buncărul din Războiul Rece construit într-un subsol secret al atelierului său auto, la două intersecţii de cimitir.

Ce era să spun? Mă simt rătăcită şi confuză, n-am avut chef să mă duc la şcoală, aşa că am ajuns în Staten Island şi mi-am luat o nouă identitate. Mă urmăriţi? Jahna — v-ar plăcea de ea, e mult mai mişto decât mine — a fost momită să ia parte la o operaţiune de fabricare a unor căsuţe fermecate de turtă dulce, apoi după câteva prăjiturele Mike cel Magic, a devenit cam ciudăţică. în continuare, Jahna s-a transformat într-o maşină infernală de decorat turtă dulce având ca tematică Regatul de gheaţă, sfârşind prin a cădea lată din pricina ingredientului secret care-l făcea atât de magic pe Mike-prăjiturica şi trezindu-se în vechea şi plictisitoarea piele a lui Lily, în urmă cu mai putin de un ceas.

Minciuna nu ar fi făcut decât să mă transporte din nou pe teritoriul lui „Lily se poartă dubios, ar trebui s-o băgăm iarăşi în terapie?” Adevărul, în schimb, m-ar fi trimis probabil, valvârtej, la un centru de dezintoxicare.
— Să nu mai faci asta în viaţa ta! a zis tata. Cred că am îmbătrânit cu 10 ani azi-noapte.

M-am uitat la mama, am văzut-o enervată şi obosită, dar am mai perceput ceva: calm.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— Mi-am făcut griji, a zis ea. Dar, cumva, am avut încredere că eşti bine. Am simţit asta. Când a murit mama şi când vărul Lawrence a păţit accidentul ăla oribil de maşină, ori când a căzut bunicul tău pe scări, am ştiut înainte să fiu anunţată că se petrecuse ceva groaznic. Noaptea trecută nu am avut senzaţia asta. Mi-a fost frică, da, dar în acelaşi timp am fost sigură că n-ai păţit nimic.
Nu era probabil momentul să-i iau la trei păzeşte, totuşi am făcut-o.
— Dar nu v-aţi gândit că e cam exagerat să anunţaţi la televiziunea locală? am zis.
— Au o slăbiciune pentru tine, m-a lămurit tati. Le-a crescut audienţa atunci, când ai prins copilul.
— Asta nu înseamnă că au o slăbiciune, am pus lucrurile la punct. E oportunism.
— Am aşteptat până dimineaţă, a reluat mama, dar fiindcă tot nu ştiam nimic de tine, ne-am gândit că, dacă-i alertăm pe ei, asta o să te scoată la lumină. Şi am avut dreptate. Unchiul Rocco a văzut ştirea şi a sunat să ne spună că te-a văzut ieri pe insulă.
—Prea de tot, am spus.
—Nu prea cred că ai dreptul să critici, a zis mama.
— Vorbim despre asta când ajungi acasă, a spus tata. Reuniune de familie.
—îmi pare rău, am spus eu. Sincer!
Au dispărut de pe ecranul telefonului lui Langston. Iar el a încheiat apelul zicând:
— De cinci ori m-am plimbat cu feribotul, dus-întors, aşteptându-te.
îşi dorea, parcă, un „mulţumesc” de la mine. Nu i l-am spus. Eram neagră de supărare pe el fiindcă voia să
hcl

se mute de-acasă. Voiam să mă bucur de fericirea lui cu Benny, însă mă copleşea tristeţea. Ei erau gata. Eu, nu.

Când a văzut că nu spun nimic, Langston a adăugat:

—A fost şi Dash cu mine. Era şi el foarte îngrijorat.

—Ah! am izbutit să îngaim.

Aşa-zisa îngrijorare a lui Dash părea aidoma pomului de Crăciun pe care mi-l dăruise. Se purta ca şi cum ar fi vrut să-mi fie aproape, după care, prematur, abandona corabia. Rece, impasibil. De ce trebuia să fie aşa de chipeş şi de atent, dar nu îndrăgostit?

Dash îmi complica teribil viaţa. Aveam alte griji, mai presante. Ca, de pildă, unde urma să fiu trimisă dacă se ducea de râpă căminul familiei mele.

— E un tip decent, a zis Langston făcându-mă să mă ia ameţeala de uimire.

— Deci acum îţi place de Dash? am întrebat, neîncrezătoare.

—Acum îl tolerez.

Tot ce ştiam despre lume sărise de pe şine, eram nedumerită şi speriată, însă, recunosc, şi intrigată de misterul şi aventura noilor direcţii în care putea să o ia viaţa mea.

— Tolerez şi eu că ai putea fi fericit cu Benny în noul vostru apartament, i-am zis. Idee cu care nu sunt de acord, dar, oricum, o să-ţi ofer sprijinul meu.

—Aşa simt şi eu în privinţa relaţiei tale cu Dash.

Pauză.

—îi pasă cu adevărat de tine.

Păi, asta-i problema, mi-am zis. Eu îl iubesc. Lui Dash doar îi pasă de mine. Simţeam că mă doare.

— Atunci de ce nu-i aici?

— A trebuit să se ducă la şcoală. Dash, se pare, ia şcoala mult mai în serios decât ai luat-o tu în ultimele două zile.

Fratele meu m-a privit pieziş şi apoi m-a întrebat:

— Pe unde-ai umblat, de fapt?

— Am fost la un atelier orgiastic de făcut căsuţe din turtă dulce.

— Sarcasmul nu te prinde bine, Lily. Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune şi gata!

Ne-am întors acasă, unde mama şi tata se pregăteau frenetic să plece într-o călătorie de o săptămână în Conneticut, la petrecerea de final de an a şcolii tatei şi ca să încheie semestrul academic la serviciu. Se mai duceau şi pentru ca mama să inspecteze locuinţa directorială, în eventualitatea că de la anul s-ar fi putut muta acolo, în campus.

întrunirea de familie s-a terminat într-un minut newyorkez.

Sancţiune şcolară: fiindcă trăsesem chiulul, regula şcolii mele era să nu mi se mai permită să recuperez cele două zile pierdute, aşa încât consecinţele să se reflecte în note. Mai eram şi suspendată ultimele două zile până la vacanţă, chestie pe care nu o pricepeam deloc, de vreme ce „sancţiunea” părea mai degrabă un cadou. Două zile libere în plus! Şi ce dacă nu recuperam temele? în intervalul ăsta de timp, puteam să coc fursecuri, să plimb câinii, să ofer cadouri de Crăciun şi să fac lucruri mult mai interesante decât să merg la şcoală.

Sancţiune parentală: în afara obligaţiilor ţinând de plimbatul câinilor, nu aveam voie să ies din casă până la Crăciun.

Nu mai fusesem, până atunci, pedepsită. Nici nu ştiam, tehnic vorbind, ce înseamnă. Nici ai mei nu cred

că ştiau, fiindcă şi-au emis proclamaţia chiar înainte să plece din oraş, transformând propriu-zis pedeapsa în ceva de neaplicat. (Nu am adus acest aspect minor în discuţie.)

Sincer, nu mă simţeam tocmai prost că-i ţinusem pe ai mei treji o noapte. Eram o fată de Manhattan. Cei ce luau în calcul să se mute în Connecticut meritau să fie îngrijoraţi.

Bunicul, în schimb, nu merita.

— O să stau un timp la sora mea, a zis el. Pe aici e prea multă agitaţie. Nu mai trebuie să te deranjezi să mă duci la doctor.

—Dar îmi place să te însoţesc, bunicule! am zis.

Şi-a ridicat cu bastonul tivul unui crac al pantalonilor, dezvăluind o vânătaie pe gambă.

—O vezi? a întrebat cu bastonul aţintit asupra vânătăii.

—Ce s-a întâmplat?

— N-ai venit să-ţi faci orele de voluntariat la centru, asta s-a întâmplat! Sadie, din camera 506, s-a înfuriat aşa de tare că n-ai fost acolo să-i citeşti, încât mi-a ars un şut în tibie.

—îmi pare rău, bunicule.

— Şi am pierdut o grămadă ghicind la Roata Norocului fiindcă nu am avut talismanul alături de mine.

—îmi pare rău, bunicule!

— Urăsc Roata Norocului! Suport s-o urmăresc cu hodorogii ăia numai fiindcă eşti şi tu acolo, să te uiţi cu noi.

—îmi pare rău, bunicule!

Ce monstru eram!

Bunicul şi-a ferit privirea.

—Eşti pedepsită! a zis el.

După care s-a ridicat, sprijinindu-se în baston, şi a plecat, şontâc, de lângă mine.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Să-l văd că îmi întoarce spatele aşa era cea mai grea pedeapsă pe care mi-aş fi putut-o imagina. îmi sfâşia inima.

După ce mi-am luat telefonul înapoi, în noua şi temporara închisoare care era acum dormitorul meu, am văzut mesajul de la Dash. Bun venit înapoi! Mi-a fost dor de tine.

Şi mie mi-a fost dor de tine! i-am răspuns.

Am adormit cu telefonul în mână, cu motanul bunicului şi câinele meu ţinându-mi de cald. Mi-aş fi dorit ca Dash să fie cel care mă încălzea, cuprinzându-mă în braţe, şi nu să-mi trimită mesaje fără să vorbească cu mine.

foi, 18 decembrie

Edgar Thibaud stătea la masa lui obişnuită din Tompkins Square Park când am trecut pe acolo cu câinii pe care trebuia să-i plimb în acea zi. Juca şah cu campionul parcului, un domn mai în vârstă pe nume Cyril, cu dreaduri rastafariene amestecate printre şuviţe cărunte şi purtând o beretă câştigată de la Edgar cu ocazia unui turneu din primăvară.

— Care-i faza, Lily? m-a întrebat Edgar. Pe unde-ai umblat? Nu te-am văzut săptămâna asta la centrul pentru seniori.

— Parcul nu e la fel fără tine şi câinii tăi, a spus şi Cyril, contemplând poziţia turei pe tablă.

— Miroase mai bine totuşi, fără automatele alea de caca, a zis Edgar măsurându-l acuzator pe Boris. Da, la tine mă uit, amice!

Nu ştiu niciodată, cu Edgar, dacă îmi vine să-l strâng de gât sau să-l las în viaţă.

12 zile cu Dash ;/' Lily
— Nu vorbi urât cu câinele meu, te rog! i-am zis.
Boris a lătrat aprobator.
— Vii la petrecere diseară? a întrebat Edgar.
— Ce petrecere?
— Cheful puloverelor de Crăciun, îl organizez an de an.
— Dai în fiecare an o petrecere pentru... puloverele de Crăciun ?
— Da. Acum părinţii sunt la Hong Kong, casa e toată a mea, colecţia de pulovere de Crăciun abia s-a întors de la curăţătorie. Merge un chef!
— Pot să vin cu Dash?
— Trebuie neapărat?
— Cam da.
Edgar a oftat.
— Fie... vino cu cine vrei. Vino cu remorcă!
— Ce vrei să spui?
— Adică să vii cu iubitul! a hohotit de râs Cyril.
— Crede-mă, aşa o să facă, a zis Edgar. Numele remorcii e Dash. Dar anunţă-l să-şi cumpere singur berea.
— Nu cred că Dash bea bere.
— Evident că nu. Doamne fereşte să se distreze şi el vreodată!
— Era o fată tare bună înainte să te cunoască, i-a spus Langston lui Dash, care venise la noi să mă ia la petrecere.

Nu aveam de fapt voie, dar Langston rămăsese responsabil cu casa în timpul absenţei părinţilor. Nu doar că exista o solidă tradiţie ca totul s-o ia razna când responsabilul era Langston, dar fratele meu îmi mai era şi dator vândut pentru anii de liceu. îl acoperisem mereu când nu respectase ora de ajuns acasă ori când îşi strecurase înăuntru vreun iubit, peste noapte.

Rachel Cohn & David Levithan

— Zise omul care a venit cu ideea jurnalului roşu, Crăciunul trecut, deschizându-i lui Lily calea spre pierzanie.

Langston s-a uitat la mine şi a arătat cu degetul spre Dash.

— Ăsta e sarcasm de calitate.

Apoi, întorcându-şi privirea spre Dash:

— S-o aduci înapoi până la miezul nopţii şi, dacă vrei, poţi să dormi la noi.

Ne-am îmbujorat amândoi şi ne-am grăbit să ieşim.

—Să ai grijă de Boris! i-am spus fratelui meu.

Odată ajunşi în stradă, Dash m-a luat de mână şi am pornit la drum.

—Edgar Thibaud, deci? a zis. Serios?

Nu a spus: Fiindcă aveam planuri mai bune. Fiindcă în noaptea asta voiam, în sfârşit, să-ti fac o surpriză invi- tându-te să vedem Corgi&Bess. Am închiriat toată sala, scaunele noastre sunt acoperite cu petale de trandafiri şi mai avem un tort etajat de gogoşi cu glazură de ciocolată, pe care l-am comandat doar pentru noi. Doar noi doi! Un tort URIAŞ!

— Edgar trebuie să lucreze la centrul de recuperare pentru seniori unde se duce bunicul. îl şi văd mereu prin parc atunci când ies să plimb câinii. Locuieşte, practic, acolo.

—Sunteţi prieteni?

—Presupun...

— Nu prea înţeleg de ce n-ai adus niciodată vorba despre el.

Nu a spus: Sunt groaznic de indignat că nu mi-ai zis niciodată nimic de prietenia ta cu Edgar! ÎNNEBUNESC la gândul că-ţi petreci timpul cu el. Toată lumea ştie că Edgar Thibaud e un meseriaş de talie mondială când vine vorba de

haine de firmă şi s-ar putea să-l provoc la un duel ca să-ţi câştig afecţiunea!

— Contează? am zis.

Te rog! Te rog să conteze!

Dash a ridicat din umeri.

—Presupun că nu.

Băieţii nu spun niciodată ce vrei tu să auzi. E, probabil, singura lecţie pe care am învăţat-o în viaţă.

— Dar am putea merge, în schimb, la mătuşa ta. Doamna Basil E. mi-a trimis un mesaj în care ne invită să venim la cină şi după aceea să jucăm Cărţi împotriva Umanităţii, cu ea, bunicul şi...

— Tu şi strămătuşa mea vă trimiteţi SMS-uri?

—Da. Contează?

Am dat din umeri.

— Presupun că nu. Apoi: Cărţi împotriva Umanităţii e un joc grobian.

Doamna Basil E. nu mă mai invitase până atunci să-l jucăm.

—Ştiu. De aceea îmi şi place aşa de mult.

în sfârşit! Lily cea Cuminte era de domeniul trecutului.

Bun venit, Lily cea Obraznică! Eşti amuzantă!

Lily cea Obraznică purta o fustă neagră, scurtă, colanţi negri, cizme lungi până peste genunchi şi un pulover decoltat — chiar aşa, decoltat — de Crăciun, roşu cu auriu şi verde, cu două ornamente sclipicioase agăţate strategic de materialul foarte strâns pe piept.

— Te-a văzut Langston îmbrăcată aşa? a întrebat Dash când mi-am scos pardesiul, după ce a sunat la uşa casei lui Edgar Thibaud.

— îţi place? am întrebat încercând un ton incitant, dar reuşind să am o voce exasperant de piţigăiată.

(Lily cea Obraznică avea nevoie de mai mult exerciţiu pentru a avea o voce sexy. Vocea ei piţigăiată refuza să piară.)

— Mă bucur, cred, că simţi până la urmă spiritul Crăciunului, a zis Dash.

— Tu ce pulover porţi? l-am întrebat.

Şi-a desfăcut jacheta, arătându-mi... un pulover verde, simplu, cu cămaşă albă pe dedesubt.

—Nu-i un pulover de Crăciun, am zis.

—Nu te uiţi destul de atent...

Şi-a scos gulerul cămăşii peste pulover. M-am uitat mai îndeaproape şi am văzut un citat din Poveste de Crăciun scris cu roşu-auriu, de mâna lui Dash. Să începem cu începutul: Marley murise.

Uşa s-a deschis, surprinzându-mă cu faţa aproape lipită de gâtul lui Dash. De dincolo de prag, Edgar a anunţat:

— Gata, aţi şi început să vă giugiuliţi în public, porumbeilor? Nici n-am servit lichiorul de ouă.

Dash s-a tras deoparte, strângându-şi jacheta pe el.

—Nu ne giugiuleam, Edgar.

Edgar i-a făcut cu ochiul.

—Sigur că nu. Bun venit, petrecăreţule!

Pe mine m-a măsurat din creştet până în tălpi, zicând:

—îmi place la nebunie puloverul tău, Lilişor!

Edgar purta un pulover pe care era înfăţişat Iisus cu o tichie de petrecere în forma unei felii de pizza cu salam, şi cuvântul SĂRBĂTORITUL era scris peste pieptul Mântuitorului; asortase la pulover o pereche de pantaloni în

carouri roz-gri şi ciocate alb-negre. O ţinută stridentă, care îl făcea pe Edgar să iasă în evidenţă.

Părinţii lui fac parte dintre cei unu la sută din unu la sută dintre experţii în fonduri de investiţii cu tone de bani şi fără niciun pic de timp pe care să-l petreacă cu fiul lor. Şi doamna Basil E. stă într-o vilă în oraş, e drept însă că a ei are iz de mucegai, e mobilată cam extravagant şi e nerenovată. Dar foarte primitoare. A lui Edgar e ca dintr-un catalog de arhitectură, cu mobilă sobră, mini- malistă şi opere de artă de un milion de dolari. Foarte intimidantă şi rece.

— Lilişor? s-a mirat Dash şoptindu-mi la ureche în timp ce urcam treptele de marmură la etaj. Pe bune?

— Prietenii voştri v-au luat-o înainte, a zis Edgar. De gaşcă, puştii. Au dat deja startul la lichiorul de ouă, după cum vedeţi.

în mijlocul salonului, am dat cu ochii de Bum şi Sofia, purtând pulovere de Crăciun cu gâşte, identice, şi dansând languros în vreme ce din boxele invizibile bubuia o piesă hip-hop. Râdeau, se sărutau şi-şi legănau fundurile până aproape de podea, arătând fiecare, din plin, că se bucură de compania celuilalt. Aş fi vrut să fim şi noi aşa. Să ne bâţâim de dragul bâţâielii, fără să ne pese cine se uită, ca ei doi, care erau încolăciţi, literalmente, unul în jurul celuilalt.

— Vreţi lichior de ouă? l-a întrebat Edgar pe Dash. Am turnat în el şi-un pic din Jack Daniels-ul Ediţie Limitată Centenar Frank Sinatra al tatei.

— Da, te rog! a zis Lily cea Obraznică.

M-am uitat la al meu Young Blue Eyes — Dashiell — sperând că vom sorbi împreună o doză de năstruşnicie. Că vom ciocni paharele brumate şi ne vom uni buzele cu

Rachel Cohn 6t David Levithan
aromă de Ediţie Limitată Centenar Frank Sinatra într-un sărut. Sau 20.

— Nu, mersi, a zis Dash.

La naiba, la naiba, LA NAIBA!

Cu voce ca de bebeluş, Edgar l-a întrebat pe Dash:

— N-al vlea copilaşul nostlu un pic de iaulţel în loc?

Dash şi-a atins o nară şi l-a întrebat pe Edgar:

— Eşti răcit cumva? îţi curg mucii.

Nu-i curgea nimic, din câte puteam eu să văd, însă Edgar a căzut în capcană, a scos o batistă din buzunarul de la pantaloni şi şi-a suflat nasul. Apoi a zis:

— Oameni buni, aveţi chef, mai încolo, de-un învârte Sticla? Cine câştigă se poate duce să-şi facă de cap în dormitorul părinţilor, sub ochiul matern al lui Motherwell. Ha-ha, v-aţi prins?

Gazda noastră a plecat să aducă lichiorul, în vreme ce eu şi Dash inspectam camera. Petrecerea se dezlănţuise, da — însă nu erau decât vreo duzină de oameni acolo, o colecţie foarte variată de indivizi. Eu, Dash, dansatorii Bum şi Sofia, Cyril şi Isabella Fontana, o editoare de cărţi de bucate pensionată care se număra printre clienţii mei la plimbat câinii şi care ar fi trebuit să aibă mai multă grijă la recent operatul ei şold, plus nişte puşti coreeni piliţi, tovarăşi de club de-ai lui Edgar pe care îi recunoşteam din apelul pe FaceTime, când cu foamea de dimineaţă, cel care-mi grăbise călătoria spirituală către Staten Island. Petrecăreţii variau ca vârste între 17 şi 70 de ani şi purtau pulovere cu oameni de zăpadă, îngeri, Moşi, elfi, reni şi pisici de Crăciun. Edgar, sprijinit de perete în faţa unei mese având în mijloc o sculptură în gheaţă înfăţişând două gâşte care-şi atingeau afectuos ciocurile, contempla strania colecţie de oameni desperecheaţi şi de pulovere

neasortate. Niciodată nu mi se păruse mai singur decât acum, în propria-i casă. Un prinţ fără regat.
— Aş prefera să mergem într-un loc liniştit, mi-a zis Dash. Unde să putem vorbi. Vreau să-ţi spun ceva important.
Atunci, am ştiut. Dash avea de gând să o rupă cu mine. Intenţiona, în sfârşit, să pună capăt jenantului nostru impas.
— Dansăm? l-am întrebat, dorindu-mi să-l strâng în braţe pentru ultima oară.
O versiune R&B a piesei „Let It Snow” a început să se audă în boxe, iar interpretul s-a apucat să cânte modulat ooooo vino încoace, ajută-mă cu bradul/în braţe vreau să te cuprind.
— Te rog? am insistat.
Voiam să-mi amintesc acest ultim moment în braţele lui.
S-a ridicat, înalt şi drept, deloc în largul lui. însă îndată au apărut Bum şi Sofia, care ne-au condus spre mijlocul încăperii. Au început să se unduiască lent şi, urmându-le exemplul, Dash şi-a trecut braţele peste talia mea, eu mi-am pus o palmă pe umărul lui şi am dansat.
Eram exaltată. Ştiam că Dash nu suportă aşa ceva şi-l iubeam fiindcă-mi făcea totuşi pe plac. Tresăltam, la propriu, de bucurie. M-am lipit mai tare de pieptul lui şi mi s-a părut că-i simt inima bătând lângă a mea. Era nespus de plăcut, nu mai voiam să mă desprind. Trebuia să-i spun că îl iubesc — să-mi asum riscul şi gata, să trec odată peste toate nesiguranţele, îndoielile şi imposibilităţile — până nu era prea târziu.
— Vreau să-ţi spun ceva, i-am şoptit la ureche.

— Şi eu vreau să-ţi spun ceva.

Trebuia să-i spun. Neapărat.

Şi, tocmai când să deschid gura, l-am văzut pe Dash aruncând o privire spre Sofia, uitându-se la ea cum îmi dorisem dintotdeauna să se uite la mine. Dorinţă pură. încerc să nu fiu geloasă pe Sofia, care e superbă fără să facă vreun efort, şi pe faptul că ea şi Dash au fost cândva împreună. Nu-mi iese mereu.

Aşa că am spus-o prima.

— Cred că ar trebui să ne despărţim.

7
DASH
Cântec de lebădă
foi, 18 decembrie
Şi am zis: — Nu!
Miercuri, 17 decembrie
Neprimind niciun semn de la Lily după misterioasa-i întoarcere din Staten Island, luasem la puricat toate mesajele schimbate cu Langston şi un nume îmi sărise în ochi:
Edgar Thibaud.
De ce mă întrebase Langston despre tipul ăsta?
Ce era între el şi Lily?
Ştiam că aveau o istorie neplăcută. Ştiam că el încercase să se apropie de ea la vremea la care propriile-mi sentimente abia încolţeau.
Mai presus de orice, ştiam că era Regele Jigodiilor.

Rachel Cohn 6t David Levithan

L-aş fi putut întreba, presupun, pe Langston — însă de-abia descoperiserăm că ne respectăm reciproc şi nu voiam să-l testez.

Lui Lily îi scăpase, la un moment dat, informaţia că Thibaud fusese condamnat să facă ore de serviciu comunitar la clinica unde ea mergea cu bunicul ei pentru tratamentul de recuperare. Aşa că, după ce am terminat şcoala, am decis să mă duc la sursă.

Joi, 18 decembrie

— Cum adică nu? a întrebat Lily. Ce-ţi pasă?

A încercat să se smulgă din braţele mele.

Nu i-am dat drumul.

Miercuri, 17 decembrie

Thibaud avea darul să-i facă pe profesioniştii din domeniul sănătăţii la fel de uituci ca pe pacienţii lor. Când am întrebat pe unde umblă tipul, toate asistentele mi-au dat câte un răspuns diferit. Şi niciunul dintre răspunsuri nu era corect.

în cele din urmă, lui Sadie Rânjită, o pacientă care se sprijinea într-un baston roz-aprins, i s-a făcut milă de mine.

— îl cauţi pe golanul ăla? a întrebat cu o voce aspră ca şmirghelul.

Fără îndoială că pe el îl căutam, şi i-am spus asta.

— Atunci ai face bine să te uiţi în debaraua dintre saloanele 36A şi 36B. De obicei se ascunde înăuntru ca să tragă chiulul. Dar ai grijă — e alunecos ca o proteză fixată

prost. Nu-i da drumul de-acolo dacă nu vrei să-ţi scape printre degete!

Sadie Rânjită a spus toate astea pe un ton aproape mustrător.

M-am furişat printre scaunele cu rotile şi prin mulţimea care se uita la Roata Norocului, reuşind să găsesc debaraua cu pricina. Am ajuns, dar nu ştiam dacă să bat la uşă ori nu. Apoi am auzit sunete în interior şi am ştiut că doar Thibaud putea fi.

Am dat buzna înăuntru.

Am fost pus în faţa unui spectacol dezgustător. Thibaud se uita la pornografie pe telefon, un film în care apăreau două femei, un cal şi un bărbat care semăna leit cu Donald Trump. Fuma, totodată, o ţigară, scuturând scrumul într-o oală de noapte. Stătea cu picioarele pe masa îngrijitorului.

— Ai bătut recordul, sunt sigur, la proba de vicii simultane! am anunţat cu cea mai autoritară voce de care eram capabil.

Thibaud a tresărit speriat şi s-a grăbit să-şi închidă telefonul.

— Ce mama dra...! a ţipat.

Apoi, văzând că eu sunt, n-a mai părut atât de speriat.

— A, Dash! Ce, doar nu credeai că o găseşti aici, cu mine, pe iubita ta dispărută?

Nu-mi plăcea insinuarea, ceea ce i-am şi spus. Am adăugat, apoi:

— în plus, nu mai e dispărută.

— Ai văzut-o? m-a provocat Thibaud, apoi, până să blu- fez, şi-a stins ţigara în oala de noapte şi a adăugat: Ştiam eu că nu.

Rachel Cohn 6t David Levithan

N-am apucat să-i mai arunc vreun cuvânt în faţă, că a şi deschis uşa şi a ieşit grăbit în hol. M-am ţinut după el ca o umbră.

— Nu, stai puţin! am zis, dar şi-a văzut de drum şi a intrat în salonul cu televizor, ignorându-mă cu totul.

— Are cineva nevoie de ceva? i-a întrebat pe bătrânii de acolo.

— O vocală! îmi trebuie o vocală! a ţipat o doamnă cu păr albastru, gesticulând spre televizor.

ADOnDEDON, scria pe ecran.

— Ajun senin! a anunţat cu voce sfredelitoare doamna cu păr albastru.

— Amar pelin! a strigat un bărbat în scaun cu rotile.

— Amor nebun! a ţipat un bătrân în pantaloni gri de velur. Bărbatul din scaunul cu rotile s-a arătat indignat.

— Ce naiba ţi-a venit cu amor nebun?

— He-he, a râs cel cu pantalonii de velur. Nu mai ţii minte, nu-i aşa?

— De ce-i dai mesaje lui Lily? l-am întrebat pe Thibaud. Ce înseamnă ea pentru tine?

— De ce mă întrebi pe mine, şi nu pe ea? mi-a replicat.

cnnnnR

— Condor! a ţipat ascuţit doamna cu păr albastru.

— Contor! a insistat bărbatul din scaunul cu rotile.

— Castor! a tuşit tipul cu pantaloni de velur. Thibaud s-a răsucit spre mine şi mi-a şoptit din vârful
buzelor:

— Eşti o caricatură de iubit! Eşti plictiseala maximă a iubiţilor. Printre iubiţi, eşti cum e bejul printre culori. Eşti iaurtul fără arome al iubiţilor.

— Aşa ţi-a spus Lily?

— Normal! a răspuns cu un zâmbet radios.

116

12 zile cu Dash ;/' Lily
foi, 18 decembrie
Nu mi-a venit să cred ce auzeam de la Lily. Şi nu reuşeam să cred că vorbea serios.
Cred că ar trebui să ne despărţim.
Eram nedumerit.
Eram supărat.
Eram furios.
— Ai înţeles greşit, i-am spus. Ai înţeles totul greşit.
Miercuri, 17 decembrie
Zâmbetul lui Thibaud era prea larg. Ştiam că minte.
— S-o laşi în pace! l-am avertizat. S-o laşi pe Lily în pace!
— Sau ce? Mă sufoci cu vocabularul tău? Mă pocneşti cu puterea cuvântului?
în încăpere se lăsase o tăcere de moarte. M-am uitat spre ecran.
CANCDR PULMONAR
Dumnezeule!
— Provoacă-l la duel! m-a îndemnat cu voce răguşită bărbatul în scaun cu rotile.
— Aşa! a icnit tipul cu pantaloni de velur. Arde-l pe şarpele ăsta unsuros! Al naibii, îmi fură mereu sosul de mere!
— Bine, am încuviinţat, după care, întorcându-mă spre Thibaud: Te provoc la duel.
foi, 18 decembrie

— Cum poţi să spui aşa ceva? a ţipat Lily.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Toată lumea se uita la noi. Apoi, fără niciun sens, a adăugat:

— Ăsta nici măcar nu-i un pulover de Crăciun!

Miercuri, 17 decembrie

— Şi cum propui să ne duelăm? a întrebat, total neimpresionat, Thibaud.

M-am uitat peste umăr la cei doi bătrâni.

— Adu pistoalele! a zis domnul Velur. Vera, ADU PISTOALELE!

Doamna cu păr albastru a încuviinţat şi apoi, încet — încetişooor — s-a ridicat de pe scaun. După care, încet — foaaaaarte încet — s-a dus până la cufărul din colţ, în care avea lucrurile nepoţilor care o vizitau. Apoi, foaaaaaaaaarte încet, a scormonit prin el şi a scos o pereche de pistoale cu apă.

S-a dus, după aceea, la chicinetă şi le-a umplut cu suc de roşii.

—Pătează mai tare aşa! a explicat.

Ne-a înmânat pistoalele. Tipul în scaunul cu rotile s-a aşezat de pază la uşă.

—10 paşi, ne-a instruit tipul care tuşea.

Ne-am aşezat, solemni, spate în spate.

Doamna cu păr albastru a început să numere.

Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

Ne depărtam tot mai mult unul de celălalt.

Şase. Şapte. Opt.

O făceam pentru Lily.

Nouă.

Nu aveam de gând să irosesc ocazia.

Zece.

12 zile cu Dash şi Lily

M-am rotit pe călcâie. L-am luat în cătare. Am apăsat pe trăgaci şi în acelaşi timp a apăsat şi el pe trăgaci.

Şi amândoi am... împroşcat anemic cu suc de roşii.

Cineva uitase să le dea Viagra pistoalelor noastre.

— HAAAAA! a răcnit Thibaud, năpustindu-se spre mine.

— Aaaah! am ţipat rupând-o la fugă.

Am trecut pe lângă tipul în scaunul cu rotile şi am ieşit pe culoar.

Sadie Rânjită era acolo, se plimba, şi i-a scăpat un chiţăit speriat când m-a văzut ieşind în viteză, cu pistolul în mână. Voiam ca Thibaud să tragă cât ne aflam în mişcare, să-şi epuizeze sursele şi resursele. Dar se păstra pentru lupta de aproape.

Nu aveam de gând să-i cad pradă.

— în numele binelui şi în numele lui Lily! am declamat abordând cea mai bună postură de luptă a tânărului Han Solo, care eram acum, şi apăsând cu înfrigurare pe trăgaci.

De data asta am tras puternic, propulsând un jet de suc de roşii.

Din păcate, anunţându-mi atacul, îi dădusem timp lui Thibaud să se ferească.

— S-o crezi tu, ticălosule! a mârâit.

M-am făcut că fandez spre stânga şi m-am aplecat spre dreapta. Şi-a greşit ţinta.

în acest moment, un infirmier pe nume Caleb a văzut roşul sângeriu al sucului de roşii zburând prin aer şi ne-a amenințat, urlând, cu un sfârşit încă şi mai sângeros. Thibaud a mai încercat o lovitură. I-am blocat-o cu o tavă de cantină rătăcită pe-acolo. însă asta mă împiedica şi pe mine să trag, aşa că a trebuit să abandonez tava.

Rachel Cohn 6t David Levithan

Thibaud a ridicat iarăşi pistolul. A dat să se arunce spre mine. Şi a alunecat în băltoaca pe care o făcuserăm.

De undeva, din adâncul cel mai întunecat al sufletului meu, am strigat:

—Drăgălaşule, ai încurcat-o!

Thibaud a ţipat. La fel şi Caleb infirmierul. Sadie Rânjită a ţipat:

— Vera, vino să vezi asta!

Am ţintit. El s-a chircit. Am tras.

Drept la ţintă.

Fiindcă era ud pe jos, am alunecat. El m-a înhăţat de picioare. M-am clătinat şi am căzut. Dar m-am asigurat că aterizez pe el.

— Acum, pe bune, am zis după ce am început să respirăm mai calm, te-am învins!

— Bine, m-ai învins! a recunoscut Thibaud. Ce trebuie să fac?

— Trebuie să dai o petrecere pentru noi, am spus răspicat.

foi, 18 decembrie

— Nu vezi ce ai în faţa ochilor, i-am spus. înainte de toate, ăsta chiar este un pulover de Crăciun. Doar fiindcă nu bate la ochi — fiindcă nu are beteală, luminiţe sau un ren mare şi rău pe el –, nu înseamnă că nu e un pulover de Crăciun. Adevărul nu trebuie să-şi facă publicitate. Adevărul trebuie doar să fie adevărat.

Lily arăta buimacă de-a binelea.

—Ce faci? De ce faci asta?

Am reuşit, în cele din urmă, să-i spun ce voiam de la bun început să-i spun:

iiction connection

12 zile cu Dash şi Lily
—Lily, acesta e un complot.
—Un complot? a întrebat, perplexă, Lily.
— Un complot al forţelor divine! a chiuit Bum. Dar nu în sensul religios!
— Bum vrea să spună că suntem aici, cu toţii, pentru tine. în sfârşit... cred că unii dintre amicii lui Thibaud au venit pentru pileală. Dar noi ceilalţi, restul, am vrut să te distrăm. Adică nu... taie asta! Nu am vrut să te distrăm — am vrut să te facem să te simp bine. Şi credeam că te simţi bine, chestie care — corectează-mă dacă greşesc — nu rezonează deloc cu ideea că trebuie să ne despărţim.
M-ara uitat la Sofia ca să-mi confirme că spuneam ce trebuie. Mi-a răspuns dând discret din cap.
Lily s-a întors spre Thibaud.
—Şi tu ai fost amestecat în asta?
Thibaud a încercat să scape basma curată.
— Ai putea zice că da, pentru că mi s-a pus pistolul la tâmplă. Dar... în fine! Cum am citit odată într-o cabină de toaletă, Dacă vrei să te distrezi, sună-l pe Edgar. Cum putea aşa-zisul tău iubit să reziste?
— Dacă nu-ţi retragi cuvintele, data viitoare ne înfruntăm cu săbii! l-am amenințat, prea încrezător, poate, în talentele mele de spadasin.
—V-aţi duelat? a întrebat Lily.
—Da. Şi, dacă o mai facem o dată, o să fie...
—TACI! a zbierat Thibaud.
—... două dueluri! am completat cu satisfacţie.
—Dash! a exclamat Bum. Nu despre asta-i vorba!
M-am întors spre Lily.
— într-adevăr! Nu despre asta-i vorba. E vorba de faptul că nu vreau, chiar nu vreau să ne despărţim. Vreau să fim împreună.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— Pentru totdeauna! a zis Bum.
Ne-am înfiorat, şi eu, şi Lily, auzindu-l. Mi-am zis că era un semn bun.
Vineri, 19 decembrie
Ne-am întâlnit în parc, încercând să profităm de această după-amiază plimbându-ne. Ea trebuise să plece pe furiş de-acasă, fiind pedepsită.
Ne-am plimbat pe lângă bazinele cu raţe din capătul parcului. Amintindu-mi de autorul care ne adusese împreună (cumva), m-am pregătit să-i spun cum mă întreb eu, de fiecare dată, unde se duc raţele pe timp de iarnă. Fiindcă, în perioada asta a anului, n-ar fi trebuit să fie nicio raţă.
Numai că, de data asta, era o lebădă. O lebădă singuratică.
foi, 18 decembrie
M-am uitat la ceas.
— Se apropie ora la care trebuie să fii acasă, i-am atras atenţia, apoi am zâmbit. Dar mereu rămâne timp pentru un ultim dans, aşa-i?
Şi l-am lăsat pe Thibaud să pună cea mai idioată piesă nouă a sezonului, un mix R&B numit „Moşul nu-şi mai simte faţa”.
Prea multă zăpadă, fata mea, Moşul nu-şi mai simte faţa. Prea multă pulbere în aer, fata mea, Moşul nu-şi mai simte faţa.

122

12 zile cu Dash şi Lily

Thibaud a rânjit — detaliile n-ar trebui niciodată lăsate pe mâna diavolului. însă nu voiam să mi se dis- tragă atenţia. Am cuprins-o pe Lily în braţe — şi atât de strâmt îi era puloverul, încât am simţit că pe ea o ating, nu îmbrăcămintea. Muzica trupului găsindu-şi ritmul.

—' Ce piesă oribilă! a zis Lily.

— Cu nimeni n-aş împărtăşi-o în afară de tine! am jurat.

Şi hornurile sunt îmbrăcate-n nea Ca-n visul alb al dalbului Crăciun, Moşul nu-şi mai simte faţa, însă nimic nu-l va opri din drum.

Vineri, 19 decembrie

—O vezi? am zis.

Dar fireşte că Lily o văzuse. Ne-am apropiat cu grijă. Se făcuse destul de frig ca să purtăm mănuşi. I-am luat mâna înmănuşată într-a mea.

—Ce caută aici? a întrebat.

— S-a rătăcit? mi-am dat cu presupusul. Ori poate a vrut să vadă, ca toată lumea, vitrinele de pe Fifth Avenue.

Lebăda ne-a văzut şi ea. Aluneca pe suprafaţa bazinului neîngheţat, cercetându-ne cu o rece curiozitate.

Lily mi-a dat drumul la mână ca să facă o poză.

însă, până să reuşească, pasărea a început să cânte.

Joi, 18 decembrie

Cântecul s-a terminat. Am mai ţinut-o în braţe un pic. Apoi a devenit stânjenitor, fiindcă Thibaud ne lăsase aşa, fără să mai pună muzică.

Rachel Cohn 6t David Levithan
— îmi retrag cuvintele! a zis Lily.
Dar ceva se întâmpla: nu părea convinsă. Am acceptat, oricum, să-şi retragă cuvintele. Totuşi, e o problemă când îţi retragi cuvintele, nu? Efectul lor rămâne.
Vineri, 19 decembrie
Lebăda a început să cânte, dar nu cloncănea, nu mă- căia şi nu cârâia. Era o melodie. Ceva între lamentaţie şi imn de slavă.
Am aplaudat la final. Dar, fiindcă purtam mănuşi, nu prea s-a auzit.
Lily părea îngrijorată.
— Ce este?
— O să moară. Cântă un cântec frumos... şi-apoi moare.
— Aşa se zice, dar nu e adevărat, am asigurat-o. Acum, lebăda ne ignora. A început din nou să înoate.
Să plutească pe apă.
Duminică, 20 decembrie A doua zi de dimineaţă, Lily a dispărut iarăşi.

iiction connection

8
LILY
Lily lăptăreasa
Duminică, 20 decembrie

Iar ai dispărut, îmi trimite fratele meu un SMS.

Nu am răspuns.

Rămân la Benny în seara asta. Ne facem planuri pentru apartament. N-o să ies în căutarea ta, să ştii.

Tot nu i-am răspuns.

Văd punctuleţele. Ştiu că ai citit.

„Fratele din umbră”, un nou film inspirat din SMS-uri reale, acum pe iMessage.

începi să mă enervezi, Lily-Ursuleţ. Ai depăşit graniţa subpre dintre adorabilă şi enervantă.

Ce-i spune întotdeauna, fără excepţie, adultul unui adolescent.

Fratele meu era gata să se mute la casa lui. Se număra printre adulţi de-acum.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am închis telefonul.

Nu dispărusem.

Mă rătăcisem.

Cu cinci zile înaintea Crăciunului, ar fi trebuit să apară entuziasmul, însă nu simţeam decât că mi se înecaseră toate corăbiile. încă aveam de copt fursecurile mele preferate cu glazură, aveam de colindat pe la tarabele de sezon din Union Square, de mers la patinaj în Central Park — numerele doi, şase şi opt în clasamentul meu personal al celor 10 tradiţii de sărbători care vestesc sosirea Marelui Schimb de Cadouri (numărul unu în top, evident) din 25 Decembrie. Nici măcar nu-mi făcusem o listă cu ce voiam. Nici măcar nu mă alăturasem grupului meu de colindători — şi eram membră fondatoare a grupului.

Se pusese la cale un complot, ca să-mi fie alungată tristeţea de Crăciun, dar acesta nu izbutise decât să mă facă şi mai tristă.

Bunicul îşi mutase tabăra, cu tot cu pisică, în casa surorii lui, iar eu îi permisesem s-o facă, fără să alerg după el, să-l implor să rămână, fără să-l rog să mă ierte pentru că-l făcusem să se îngrijoreze când dispărusem în Staten Island. Ori măcar să insist să lase pisica la noi.

Nu mai ştiam cine sunt.

Dash ştie că nu suport să văd animale suferind şi totuşi nu-i spusesem cât mă tulburase lebăda din parc. Mi se făcuse rău din cauza ei, dar nu i-am spus nimic lui Dash, la finalul plimbării, în afară de un: „Ne vedem mai târziu, cred”. Nu mai exista conexiune între noi şi gata, nu puteam să mă mai prefac. Trebuia să mă distanţez.

„Ai înţeles totul greşit”, îmi rezonau în cap vorbele lui Dash mai ceva decât glasul acelui tip care striga la veveriţă ca disperatul: Alviiiin.

„Ai înţeles totul greşit”

Alviiiiin!

fiction connection

12 zile cu Dash ;/' Lily

„Ai înţeles totul greşit.”

Alviiiiin!

Te rog, creier al lui Lily! TACI ODATĂ!

Aproape că eram îndeajuns de iritată cât să deschid iarăşi telefonul şi să-l corectez pe Langston, să-i amintesc faptul că am un câine, că mă ocup cu plimbatul de câini şi că niciodată nu i-aş neglija voit. S-ar putea să-i ignor pe oamenii din viaţa mea, dar nu mi-aş lăsa de izbelişte responsabilităţile privitoare la copilaşii blănoşi. Boris nu doar că fusese plimbat devreme, de dimineaţă, dar îl luasem şi la o repriză lungă de alergat şi zbenguit prin parcul pentru câini aflat tocmai pe Randall's Island, lucru care necesitase două drumuri cu taxiul fiindcă Autoritatea de Tranzit Metropolitană stipulează în regulamente că animalelor de companie le este permis accesul în mijloacele de transport în comun doar dacă au „botniţă şi nu le creează disconfort celorlalţi pasageri”. Boris s-ar fi descurcat cu prima condiţie, însă pe a doua nu o putea respecta. Aveam, prin urmare, doi şoferi de taxi deloc mulţumiţi de vânturile trase de Boris, de balele care-i curgeau şi de bancnotele ude şi murdare pe care le scosesem din geanta pe care stătea Boris în timpul călătoriilor noastre. însă pe dulăul meu îl obosise într-atât excursia, încât avea să doarmă tot restul zilei, fără ca măcar să observe că lipseam. Atunci de ce era atât de preocupat frate-meu că nu sunt acasă şi că nu îi spusesem unde mă duc?

Pe bune, acum, dacă familia mea i-ar fi verificat pe clienţii ai căror câini îi plimbam şi care primiseră de dimineaţă mesaje care-i anunţau că nu sunt disponibilă azi, împreună cu o listă alternativă de suplinitori responsabili, şi-ar fi dat seama imediat că nu dispărusem. Să dispari înseamnă lipsa intenţiei. Ca de pildă atunci când

Rachel Cohn fit David Levithan
o fată mănâncă turtă dulce halucinogenă şi hoinăritul ei care trebuia să dureze o zi se transformă într-o dispariţie nocturnă.

Poate că asta e adevărata mea problemă. Nu că m-am pierdut, ci că am devenit poate dependentă de experienţe extreme, dorindu-mi din ce în ce mai multe. Pericol. Risc. Mai multă Jahna şi mai puţină Lily.

Am oftat şi mi-am văzut aburul respiraţiei în aerul rece al vagonului de tren. Iarna geroasă se instalase până la urmă, şi încă bine. Gerul era muşcător, temperaturile, sub zero grade, condiţii care făceau ca trenul să se mişte greoi din pricina problemelor de semnalizare, obligându-i pe cei câţiva pasageri din vagoanele vag încălzite să se zgribulească în paltoane, să-şi lege bine fularele şi să-şi frece palmele înmănuşate. Nu vorbea nimeni; nu făceau decât să clănţăne cu toţii din dinţi şi să tremure.

Simţeam că aerul era la fel de rece ca inima mea. M-am uitat pe geam spre soarele după-amiezii, lucind şi parcă zicând: Uite-mă, stăpânul luminii, aşa de mare şi de puternic, încât sunt în stare să nu eman pic de căldură dacă aşa am chef şi, ca să vă fac în ciudă, o să blochez orice posibilitate ca gerul ăsta năprasnic să fie însoţit de zăpadă. Cine-i şefii' iernii? Eu sunt. îndurap, fiinţe umane din zona Atlanticului de nord-est! îmi venea să plâng, dar mă temeam să nu-mi îngheţe lacrimile pe obraji. Dash avea dreptate. Chiar înţelesesem totul greşit. Nu-l puteam înţelege, nu reuşisem să mă despart de el, eram un ghem de nervi; îl iubeam prea mult ca să insist să ne despărţim, pentru binele amândurora.

Trenul a oprit la următoarea staţie. Mi-am zis mai întâi că-mi imaginam, aşa că mi-am dat ochelarii jos, i-am curăţat cu un şerveţel şi i-am pus la loc. într-adevăr, pe indicatorul platformei Metro North scria ORAŞUL

DRĂGUŢ. Chiar exista un asemenea loc? Şi dacă da, atunci de ce se suia în tren o armată de Moşi gălăgioşi, zurbagii şi beţi? Erau adică, Moşi de toate felurile — de sex masculin, de sex feminin, tineri, bătrâni, graşi, sfrijiţi, îmbrăcaţi în echipament complet, inclusiv barbă lungă şi albă, sau aproape în pielea goală, ca dansatorii dezbrăcaţi din cluburile de noapte. Şi mai tulburător, Moşii au fost urmaţi de o gaşcă de colindători ameţiţi care-şi treceau unii altora bidonaşe cu băutură şi lălăiau ceva ce, ştiam sigur, nu se potrivea cu epoca ilustrată de costumele lor victoriene.

Copiii bocesc

Renii se pilesc

Adevărul îl ştie doar nevasta

Şi Moşul nu-şi mai simte faţa.

M-am săturat de cântecul ăsta. E mai rău decât Alviiiiiin. Complet lipsit de respect. Şi-ţi rămâne în cap!

Conductorul a intrat în vagon, după toată mulţimea asta, şi a anunţat:

— Următoarea oprire, Chappaqua!

Văzând că nu se mişcă niciun pasager dintre cei abia urcaţi, a spus, mai tare de data asta:

— Cei care au impresia că ăsta e trenul spre Manhattan ar trebui să ştie că trenul respectiv e la cealaltă linie.

Nici acum nu s-a dat jos nimeni, aşa că bărbatul a încercat încă o dată:

— Ăsta nu e trenul de Manhattan. Dacă nu vă îndreptaţi spre nordul statului, ar trebui să coborâţi. Ultima strigare, Wassaic.

Colindătorii şi Moşii s-au aşezat confortabil pe scaune.

Rachel Cohn fit David Levithan
—La naiba! a zis conductorul şi a părăsit vagonul.
Un colindător la vreo 50 de ani, îmbrăcat în costum victorian şi cu joben pe cap, s-a aşezat lângă mine. Şi-a ridicat pălăria:
—Crăciun fericit, drăguţă! Sunt Alambic din Wassaic.
Răsuflarea îi mirosea mai degrabă a Jack Daniel's
din Tennessee (şi nu a Ediţia Centenar Frank Sinatra de lux).
Nu ştiu dacă vorbea serios în privinţa numelui şi e greu de obţinut un răspuns clar de la beţivanii care au probleme să stea drepţi. Aşa încât, deşi conductorul spusese răspicat cum stăteau lucrurile, am încercat şi eu. Nu eram atât de pierdută, încât să nu fiu conştientă de ce se întâmpla azi. încercând să fiu de ajutor, i-am spus lui Alambic din Wassaic:
— Dacă la FestiMoş mergeţi, ar trebui să luaţi un tren spre Manhattan. De pe cealaltă linie.
Vecinul meu a pufnit a lehamite.
— Am luat trenul spre Grand Central, acum două ore. Ne-au dat afară în Mount Kisco.
—Dar aici e Oraşul Drăguţ.
— Nu-i aşa? Ne-am tot fâţâit dintr-un bar într-altul, după aia am decis să încercăm iarăşi să ajungem în centru. Dar o mică încăierare a izbucnit între Moşi şi colindători — multe lupte între bande anul ăsta, îmi pare rău c-o spun. Şi mareşalul de la conducerea armatei Wassaic a decis că e mai bine să renunţăm cu totul la misiune.
— Mai bine să adormiţi pe ruta asta decât să vă treziţi la închisoare în oraş, nu? l-am întrebat.
— Aaa, eşti o fată drăgălaşă, da' şi isteaţă, a zis el arătând mai degrabă ca un spiriduş decât ca un domn curtenitor din perioada victoriană.

12 zile cu Dash ;/' Lily

O Crăciuniţă cu aspect gotic — cu cercel în buză, urechi ascuţite şi păr negru făcut ţepi — a ridicat capul de pe bancheta din faţa noastră. A arătat cu degetul spre vecinul meu.

— Alambic, nu fi mojic! a zis. Nu te da la copilă!

— Nu fac aşa ceva, a replicat cu indignare Alambic.

— Ba asta faci! a rostit, într-un glas, un întreg pluton de Moşi dimprejur.

— Nu sunt o copilă, am bâiguit.

Nu voiam ca războiul dintre bande să se agraveze şi să dea în violenţă, aşa că, în cele din urmă, copilăroasa Lily din vremuri de mult apuse a ieşit din blocajul ei sărbătoresc. Dacă ştia să facă ceva ca să iasă dintr-o belea, atunci asta era: să cânte un colind.

Am început, deci:

Hai, turnaţi din alambic/Cupa s-o ciocnim.

Crăciuniţă gotică mi-a aruncat priviri drăceşti, însă colindătorii victorieni au prins imediat melodia. Printre ramurile verzi/Bucuroşi cu topi să fim/ Să ne veselim.

Era imposibil să nu simţi cum se schimbă dispoziţia de la ameţiţi de alcool şi încruntaţi, la ameţiţi de alcool şi veseli de sărbătoare.

Ni s-au alăturat cel puţin jumătate dintre călători. Şi în anul care vine/Dacă Domnul o va vrea/Să ne fie şi mai bine/Veseli vom cânta.

Alambic din Wassaic s-a ridicat şi a făcut o plecăciune la finalul strofei, de parcă anume pentru el ar fi fost scrise versurile.

Nimeni nu a continuat după strofa a doua. Lily cea de Altădată — zisă şi Lily-Strofa-A-Treia — ar mai fi putut s-o ţină aşa un timp, însă a fost amuţită de o doamnă în rochie victoriană a cărei bonetă tocmai îi fusese smucită

Rachel Cohn fit David Levithan
de pe cap şi care a aplicat fără veste o palmă de dimensiuni legendare pe obrazul roşu unui Moş pântecos care îşi prinsese la spate aripi de înger.
— îşi mai simte Moşul faţa? a ţipat sfredelitor doamna în rochie victoriană la Moşul-îngeraş grăsun.
—Cafteală! Cafteală! au pornit să scandeze beţivii.
N-am nimic cu oamenii beţi, dar îmi plac cei voioşii,
nu scandalagiii.
Acum chiar că voiam la mama.
Am coborât la capăt de linie, la Wassaic. Alambic din Wassaic şi grupul lui de Moşi nu prea veseli şi de colindători zurbagii nu au coborât cu mine. Fuseseră daţi jos încă de la Katonah.
Mama mă aştepta în parcare, tremurând în maşina închiriată.
—Trenul tău a întârziat o oră.
— E din cauza vremii rele, am spus. Şi din cauza unor Moşi beţi care au trebuit daţi jos din tren.
— Azi a fost FestiMoşul? a zis mama, iar eu am încuviinţat din cap. O zi în care e bine să nu fii în oraş. De parcă n-ar fi şi aşa îmbulzeală în perioada asta. La început erau drăguţi. Acum te scot din sărite.
Am văzut rochia lungă de seară iţindu-se de sub paltonul mamei. în picioare avea pantofi de fiţe, cu toc cui. Ştiam că mama putea să se afle acum în locuri mai importante, însă eu treceam printr-o criză existenţială. Aveam mai multă nevoie de mama.
— Mersi că ai venit aşa repede. Nu le-ai spus nimic lui Langston şi tatei, sper?
Mama a clătinat din cap. Nu putea spune un NU clar, fiindcă am fi ştiut amândouă că minte, ca în dăţile când

jurase că nu o să le spună că mi-am luat primul sutien şi că am avut prima menstruaţie, dar le spusese în detaliu. A zis:
— Am maxim o oră la dispoziţie. Tata îi ţine acum de vorbă pe sponsori şi nu trebuie să fiu acolo neapărat, dar e nevoie să mă întorc la timp pentru începutul petrecerii corpului profesoral, asta în caz că vreau să rămân măritată şi după aia. Aşa că, dacă nu cumva vrei să vii cu mine şi să fii plimbată ca un exponat, în calitate de fiică a directorului, o să fiu nevoită să te sui în trenul spre Manhattan într-o oră.
— Am înţeles.
Pe lângă toate boroboaţele mele din ultima vreme, făceam acum inutile frumoasa rochie de seară a mamei mele şi chipul ei aranjat pentru petrecere, obligând-o să zacă în maşină cu mine, bosumflată.
— Arăţi foarte bine! i-am spus.
De obicei, ţinuta mamei este colanţi-plus-cămaşă-lar- gă-şi-păr-prins-neglijent-la-spate, însă când îşi dă cu un pic de rimei şi cu ruj, şi-şi lasă părul desfăcut e „uau, ce tipă fainã e mama!”
— Mersi. Uite ce ţi-am luat, a zis mama şi mi-a întins un pahar de carton cu cafea, deasupra căruia se afla un fursec cu melasă.
— E cafea? S-a răcit.
Se purta frumos cu mine, deşi nu meritam, aşa că nu ştiu de ce mă smiorcăiam atâta, dacă nu puneam la socoteală criza existenţială plus dispoziţia groaznică şi schimbătoare.

— Aşa ar trebui. înainte să vină trenul tău, pe partea cealaltă a străzii era parcată o dubă hipsterească. Făceau acolo băuturi cu tematică de sezon pentru pasagerii care

se îndreptau spre oraş. Am prins ultimele lor două cafele cu lapte şi ultimele două fursecuri de turtă dulce, înainte să închidă.

—Cafeaua ta unde e?

— Era aşa de bună, că am terminat-o cam într-un minut. Orice s-ar spune despre hipsteri, băieţii ăştia bărboşi, cu bretele, chiar ştiu să facă o băutură artizanală.

— Arată cam dubios pentru o cafea cu lapte, am zis uitându-mă suspicioasă la spuma cremoasă din pahar.

— Nu te mai strâmba şi gustă odată! Ce vezi nu e chiar lapte, de fapt e un amestec de îngheţată şi espresso la care s-au adăugat un soi de şerbet de vanilie, biluţe de cereale cu lapte şi bucăţele de ghimbir tras în zahăr.

Vândut! Am înmuiat fursecul în lichidul din pahar şi am muşcat din el.

— Dumnezeule! Cred că e cea mai gustoasă băutură din viaţa mea!

Am inclus în calcul, tacit, şi acea unică dată, de anul trecut, când mă îmbătasem cu şnaps mentolat, care avea gust de bomboane de mentă. Paradisul. Cafeaua cu lapte şi turtă dulce venea din rai.

—Eşti cea mai tare, mamă!

— Văd cumva un zâmbet pe faţa ta? A trecut ceva timp de când n-am mai văzut unul, deci nu sunt sigură.

Am băut ce mai aveam în pahar, fără să-mi pese că graba asta putea să-mi provoace o migrenă din cauza îngheţatei atât de reci. M-am lins pe buze.

—Zâmbesc! am zis.

De adăugat pe lista mea mentală: dispoziţia putea să mi se schimbe fără veste din posomorâtă în veselă, cu doza potrivită de zahăr.

12 zile cu Dash şi Lily

Hormoni de adolescentă. Nu ştiu. E obositor să-i ţii sub control.

— Dac-aş fi ştiut că doar de nişte turtă dulce e nevoie, aş fi trecut mai demult pe la duba aia cu cafea.

S-a uitat îngrijorată la ceasul de pe bordul maşinii, apoi chipul i-a devenit serios.

— Zi-mi, deci, ce se petrece, Lily? Ai atenţia mea deplină până la ora 2:37. Mă îngrijorezi.

—Şi eu sunt îngrijorată din cauza mea.

Şi-a dus mâinile în zona aerului suflat de sistemul de încălzire, apoi mi-a apăsat palmele calde pe obrajii reci. Era plăcut.

— Spune-mi, scumpa mea. Are de-a face cu mutatul lui Langston? Sau cu faptul că ne-am putea muta noi, eu şi tata? Ori bunicul? înţelegi, nu, că victimele atacurilor de cord se simt adesea deprimate şi furioase pe parcursul recuperării? Nu mai e cel de altădată.

—Mă supără tot ce-ai spus. Dar, nu.

— Nu mai suntem, deci, în centrul vieţii tale? a întrebat cu blândeţe.

—Nu chiar, am recunoscut.

—Ah, a rostit mami. Dashiell.

Mamele întotdeauna ştiu.

—Am încercat să mă despart de el. Şi a spus nu!

—Serios? Ce surpriză!

Nu înţelegeam care era surpriza: că voisem să mă despart de el? Sau că mă refuzase?

—Ce i-ai spus?

—I-am spus: „Cred că ar trebui să ne despărţim”.

— Nu mi se pare o formulă foarte convingătoare. Şi Dash ce a zis?

— A zis că nu, că am înţeles totul greşit. Dar nu a spus exact ce.
— Nu înţeleg. Mai întâi, de ce ai vrea să te desparţi de el? Ştiu că bărbaţii din familia noastră se străduiesc din greu să nu-l placă, iar mie mi se pare o scumpete. Şi îţi e devotat.
— Asta-i problema!

Simţeam lacrimi reci, grele, dar nu-mi păsa dacă îmi îngheţau obrajii. Trebuia să plâng.
— Lui Dash îi place de mine. Pe când eu... îl iubesc.
— Of, draga mea, a zis mama ştergându-mi lacrimile şi trăgându-mă spre ea într-o îmbrăţişare. Lui i-ai spus?
— Am încercat. O dată. Dar parcă nu m-ar fi auzit. Şi nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte. Şi doare să iubeşti pe cineva care nu-ţi răspunde la iubire, mamă!

M-am simţit foarte uşurată că spusesem asta. Deja mă simţeam mai bine, în ciuda rănilor din inima mea.
— Scumpa mea, ştiu că e dureros, dar gândeşte-te un pic. Declaraţia „te iubesc” defineşte cu adevărat o relaţie? Faptele contează, nu vorbele.
— Numai că specialitatea lui Dash sunt vorbele!

Chipul mamei reflecta adevărul crunt al vorbelor
mele.
— E adevărat, a recunoscut ea. Dar cum îţi poţi da seama că nu simte şi el acelaşi lucru? Poate crede că ştii deja. Celorlalţi, tuturor, li se pare evident.

Ştiam că spune aşa doar ca să mă facă să mă simt mai bine. Era plăcut. Apreciam încurajările ei, deşi erau ca nuca în perete.
— Nu pot vorbi cu el despre asta!
— De ce nu? E iubitul tău. Nu înţeleg.

12 zile cu Dash şi Lily

A durat un moment ca să recunosc, în sfârşit, adevărul adevărat.

— Fiindcă o să vadă ce sufocantă sunt, ce nesigură pe mine.

—Eu nu aş spune asta despre tine.

— Păi, aşa mă simt! Altădată îmi părea rău de fetele care parcă se tâmpeau când intrau într-o relaţie. Şi acum am ajuns să fiu una din fetele astea! O fată care are nevoie ca el să-i spună că o iubeşte, fiindcă altfel nu se poate simţi validată în ceea ce simte pentru el. Cât urăsc asta!

Nu ştiam ce mă apucase. Niciodată nu mă mai confesasem aşa mamei. Moşii ăia ameţiţi mă infectaseră, probabil, cu lipsa lor de reţinere. Mama a izbucnit în râs.

—Nu-i nimic amuzant, i-am reamintit.

— Ştiu, a zis redevenind serioasă. Doar că mi-ai amintit de mine în perioada când începusem să am sentimente puternice pentru tatăl tău. Ieşeam împreună de câteva luni şi apoi, din senin, am devenit de gheaţă şi m-am despărţit de el. Nu voiam să-i permit să se apropie atât de mult de mine.

— Şi familia e un bagaj greu când eşti cu cineva, am zis.

Cealaltă frică a mea legată de Dash: familia mea. Familia lui.

— Mda, e adevărat, a recunoscut mama. La mine a durat ceva până să-l invit de Crăciun la noi, să-mi cunoască unchii, mătuşile şi nenumăraţii veri. încă nu şi-a revenit din şoc, după ce a văzut câţi suntem.

—Familia lui Dash e toxică.

—Asta nu înseamnă că şi el e aşa.

— Ştiu. Dar mă tulbură când îi văd pe ai lui ce urât se poartă unul cu altul. Dacă o să ajungă şi el ca taică-său?

— Ştiu că n-am fost pregătită pentru relaţia ta cu un băiat, dar aici sunt de partea lui Dash. Nu seamănă deloc cu taică-său. Dacă nu pui culoarea ochilor la socoteală.
— Dar ochii lui Dash sunt aşa de frumoşi! am exclamat, gata să mă pun iarăşi pe bocit.
— Tu ce vrei de fapt de la mine, Lily? Să te conving că relaţia asta e o idee bună sau dimpotrivă?
— Vreau ca Dash să ştie ce să spună şi ce să facă! Vreau să ştie când e cazul să mă invite la Corgi&Bess şi să facă din asta ceva special. Vreau nu doar să-mi aducă un pom de Crăciun, dar şi să rămână după aceea cu mine.

Parcă nici nu mai vorbeam cu mama. Am continuat:
— Nu-mi arăta, pur şi simplu, că mă adori. Spune-mi că mă iubeşti sau rupe-o cu mine şi scuteşte-mă de chinul de a vrea să-ţi dăruiesc inima mea în timp ce tu zici: „O, dar ce inimă drăguţă îmi dăruieşti cu atâta naivitate, Lily! Nu te deranjează că o arunc pe jos şi-o calc în picioare, sper?”

Mama s-a abţinut să zică ceva, cred că încerca să-şi reprime un hohot de râs, însă măcar a reuşit să lase impresia că urmează să formuleze un răspuns serios. A spus, într-un târziu:
— în primul rând, nu e cinstit să te aştepţi ca Dash, cu puteri telepatice, să ghicească ce vrei tu de la el. în al doilea rând, şi ăsta e un sfat mai general pentru tine în legătură cu întâlnirile tale amoroase din viitor, să ştii că orice tip care poate să bifeze automat toate punctele de pe lista ta de dorinţe e prea bun ca să fie adevărat. Nu stă în firea speciei lor şi, dacă face asta cumva, ar trebui să ţi se pară extrem de suspect. în al treilea rând, dacă ai sentimente atât de puternice, cred că e responsabilitatea ta să fii sinceră, şi nu să aştepţi ca el să-ţi spună un lucru pe care nu are habar că aştepţi să-l auzi.

—Şi dacă Dash nu simte la fel?
— E un risc pe care trebuie să ţi-l asumi. E unul dintre acele momente în care decizi ce vrei să fii. E ca atunci când treci printr-un episod de creştere intensă, e stânjenitor, deloc confortabil, însă până la urmă te mişti într-o direcţie clară. O să fii o persoană care-şi ia în stăpânire sentimentele şi acţiunile, chiar dacă rezultatul ar putea fi dureros, sau o persoană care-şi îngăduie să fie nefericită doar fiindcă nu are de gând să ceară ce vrea?
—Amândouă opţiunile sunt neplăcute.

Mama nu mai arăta de parcă s-ar fi străduit să nu pufnească în râs. A zis, pe un ton foarte serios de data asta:
— Acum înţeleg de ce e periculos că te-am cocoloşit atâta. Ai ajuns să-ţi supraprotejezi inima.
—Mi-e frică.
— Ar trebui. Nimic nu-i mai înspăimântător decât adevărata intimitate.
— MAMĂ! am exclamat foarte jenată. Nu asta am vrut să spun!
— Nici eu. Vorbesc despre intimitate emoţională, nu fizică. Să-ţi accepţi trăirile, să pricepi cine eşti. Să-ţi deschizi sufletul către o altă persoană. Nimic nu-i mai înfricoşător. Şi am cutreierat destule magazine de Black Friday. Ştiu ce înseamnă groaza.

Nu aveam nimic de zis, aşa că am absorbit ce-mi spusese. Văzând că tac, mama a adăugat:
—Dar, dacă tot ai adus tu vorba...
— Nu, n-am făcut nimic amândoi! am exclamat fo- indu-mă ca pe ace. Nici măcar nu a protestat când i-am zis de regula că uşa dormitorului meu trebuie să rămână deschisă dacă suntem înăuntru doar noi doi.

— Asta e regula tatălui tău, nu a mea, dar nu pot spune că-i găsesc vreo vină lui Dash. Nu cred că aş vrea să-mi fac de cap cu tine în dormitor dacă aş şti că de cealaltă parte a uşii ai o duzină de rubedenii care abia aşteaptă să mă strângă de gât în caz că trec de limita atinsului mâinii.

îmi venea, sincer, să icnesc de greaţă auzind-o pe mama rostind cuvintele „să-mi fac de cap” în contextul relaţiei mele cu Dash, dar îmi plăceau cealalte sugestii ale ei.

— Deci îl pot primi pe Dash în dormitor cu uşa închisă?

— Dacă îndrăzneşte, sigur. Anulez, de data asta, regula lui taică-tău. Dash e băiat bun şi, dacă eşti gata să ai cu mine discuţia asta despre intimitate, atunci am încredere că vei lua cea mai bună decizie când va fi timpul potrivit pentru voi amândoi, şi că te vei purta responsabil. Numai că... am senzaţia că Dash ar prefera să fie singur cu tine prin alte locuri. Nu aş considera că indiferenţa lui în privinţa uşii deschise e un semn că nu te doreşte.

Ora noastră de discuţie se terminase. Auzeam apropi- indu-se trenul de 2:37 în direcţia Manhattan.

—Chiar o să vă mutaţi aici? am întrebat-o pe mama.

— încă nu ne-am hotărât. Dar admit că e mai bine decât m-am aşteptat. E greu să faci naveta în Long Island doar ca să fii profesoară suplinitoare la o postliceală unde trebuie să-i înveţi engleză pe unii care au nevoie de note, dar nu dau doi bani pe marile sonete. S-ar putea să-mi placă mai mult să fiu o poetă şomeră aici.

—Dar ai familia în oraş.

— Tata vrea să locuim aici. E riscul pe care trebuie să mi-l asum. Să-l aleg pe el. Şi noi, cei mai în vârstă, mai trecem prin perioade dificile.

(iction connection

12 zile cu Dash ;/' Lily
—Şi bunicul?
Mama a oftat.
— S-a făcut foarte căpos. Ştim cu toţii că i-ar fi cel mai bine într-o instituţie în care să trăiască asistat. Ar avea o calitate a vieţii mai bună.
Am suspinat.
—Ce s-ar supăra dacă te-ar auzi cum vorbeşti!
— Ştiu. Asta e o parte majoră a problemei. Nu vede că ce e mai bine pentru el ar fi mai bine şi pentru noi, restul. Are nevoie de mai multă îngrijire decât îi putem noi oferi, cu toate că-l iubim. Vieţile noastre, ale tuturor, s-au oprit în loc de când a căzut el, dar o să vină şi momentul când va trebui să ne hotărâm să trăim din nou, oricât de dureroasă ar fi alegerea.
—Şi eu unde o să mă duc?
— Te poţi muta cu noi aici şi să mergi la liceul lui taică-tău. Sau ai putea locui la doamna Basil E. şi să stai la noi peste vară. Ea s-a oferit să te găzduiască. Eşti om în toată firea de-acum. Poţi să-ţi dai şi singură seama ce-ţi convine mai mult. Nu te abandonează nimeni, toată lumea o să facă tot posibilul ca să-ţi uşureze situaţia. Fiindcă de-asta e minunată familia ta şi de-asta ar trebui să nu mai fugi niciodată.
Ar fi fost încă multe de discutat, însă mai aveam doar un minut înainte să fiu nevoită să cobor din maşină şi să urc în tren. M-am concentrat, deci, asupra celei mai importante probleme.
— încă sunt pedepsită?
—Da.
— Chiar? am zis făcând o faţă de Lily pe cale să se lase iar pradă unui vârtej de emoţii.

— Nu. Şi să nu crezi că nu-mi dau seama ce faci.

Rachel Cohn & David Levithan
-Ce?
— Lily Lăptăreasa o mulge pe mama de toată bunăvoinţa. Hai, du-te acasă şi pune pe roate Crăciunul. Iar lui Dash spune-i...

Am pupat-o pe obraz.

— Pa, mamă! Mulţumesc. Te iubesc!

Am coborât din maşină repede, am alergat spre tren, spre oraş, spre Dash.

Mi-am pornit din nou telefonul odată ce am ajuns în vagon. Inima stătea să-mi explodeze de câte aveam să-i spun lui Dash. Nu mai eram pedepsită, aveam apartamentul doar pentru mine şi iubeam un băiat.

Primul mesaj pe care l-am văzut pe ecran era de la Dash. Am simţit că-mi creşte inima văzându-i numele. Apoi că mi se opreşte, când am citit ce mi-a scris. încerc din răsputeri să te fac fericită. Dar e clar că nu pot. Nu vreau să spun că eşti imposibil de mulţumit. Dar eşti imposibil de mulţumit. Şi, de vreme ce nu te poţi abpne să nu dispari tot timpul, mi-am dat seama că ai dreptate. Ne trebuie o pauză.

9
DASH
Tămbălău în doi
Sâmbătă, 20 decembrie

M-am oprit un pic din scris, după care am continuat.

Pauza va dura exact 23 de ore. Nici mai mult. Nici mai puţin.

— Am prins bine schema? am întrebat-o pe doamna Basil E., arătându-i telefonul.

— Da. Acum... amănuntele de final.

— Cum să nu!

Urmează instrucţiuni, am tastat.

TRIMITE.

Am aşteptat să văd dacă Lily îmi va răspunde.

Nu mi-a răspuns.

— Chiar sper să meargă, am zis.

Doamna Basil E. a ridicat privirea spre mine, de pe divan, şi era clar că nu voia să fiu un bolovan.

— Trebuie să te străduieşti. Dar atenţie, te rog, unde am pus accentul în propoziţie. O să repet, ca să înţelegi: Trebuie să te străduieşti.

—Dar nu am stabilit că e imposibil de mulţumit?
— Cei care vor perfecţiunea sunt întotdeauna imposibil de mulţumit. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să încercăm. Chiar dacă aşteptările lor nu sunt echilibrate, instinctele lor sunt. N-o să-ţi iasă totul impecabil, Dash. Până şi Lily ştie asta. Ce contează e să încerci.
—Atunci... gândul contează.
— Aşa, dar ai încercat vreodată să-ţi aduni gândurile? E foarte greu să te aduni.

M-aş fi rezemat de spetează şi aş fi oftat, însă stăteam pe o banchetă şi nu aveam de ce să mă reazem, iar dacă oftam, n-aş fi făcut altceva decât să fiu etichetat de către interlocutoarea mea drept un tip care-şi plânge de milă.

în schimb, am zis:
—Doar că... am senzaţia că-i ultima mea şansă.
Şi chestia asta, odată ce mi-a ieşit pe gură, a sunat melodramatic... însă, întâmplător, era şi adevărul adevărat.
— Uite cum stă treaba cu iubirea, a replicat doamna Basil E. Primeşti o ultimă şansă. Apoi, când n-a funcţionat, mai primeşti o ultimă şansă. Apoi încă una. Şi încă una. O ţii aşa până ce se epuizează şansele.
— Dar dacă sunt aşa de multe, asta nu înseamnă că doar cea din urmă e...
— Nu încerc să dau aici o explicaţie gramaticală, m-a oprit din avânt doamna Basil E. încerc să dau o explicaţie emoţională. Nu mă aştept să mă înţelegi încă — nu eşti decât un tânăr romantic, un pom tânăr. Eu sunt o sequoia, aşa că ai face bine să asculţi ce am de spus.
—Mult mai multă maturitate.
—Exact!

M-am ridicat şi am zis:
—Apreciez ajutorul.

12 zile cu Dash ;/' Lily

S-a ridicat şi doamna Basil E. de pe divan.

— Iar eu apreciez aprecierea ta. Să trecem, acum, la treabă. Trebuie să ne ocupăm de probleme logistice arzătoare. 23 de ore pot părea un interval lung de timp, însă orele trec cât ai clipi. Atâta timp îi ia unei cărţi să cadă de pe raft.

Mi-am privit telefonul. Tot niciun răspuns.

Doamna Basil E. şi-a lăsat palma pe braţul meu. O atingere uşoară, dar hotărâtă.

— O să vină, m-a asigurat. Nici ea nu-şi dă încă seama că asta nu e ultima-ultima şansă. E şi ea un pomişor. Dar asta e frumuseţea dragostei tinere — puteţi învăţa împreună să fiţi arbori.

—Dacă funcţionează.

—Dacă funcţionează.

Duminică, 21 decembrie

M-am întâlnit cu Langston în faţă la Ştrand. Ştrand nu este doar locul în care a început relaţia mea cu Lily, ci se întâmplă să fie şi cea mai bună librărie din lume, un tărâm fermecat pentru literaţi şi pentru literatură. Dacă asta avea să fie ultima mea şansă, voiam să mă întorc la prima şansă şi să întrunesc toate condiţiile ca acea şansă dintâi să reînvie, un an mai târziu.

Langston avea o cutie în mână. Ridicând-o ca să mi-o arate, a zis:

—Eşti sigur că e necesar?

Ştiam că îi este greu. Ştiam că obiectul aflat în cutie era de mare preţ pentru el.

— Mark a promis că stă cu ochii în patru, i-am spus. Va ajunge în mâinile lui Lily.

Rachel Cohn fit David Levithan
— Dar de ce trebuie să fie tocmai Joey? Era deja o relicvă a unei trupe de băieţi când mi l-a dăruit Elisabeth, în clasa a cincea. Acum a ajuns super vintage.
— Ideea e că Lily o să ştie că-i al tău. O să ştie că suntem amândoi implicaţi.

Langston ştia asta, însă tot îi era greu. Nu a lăsat din mâini comoara până ce n-am ajuns la raionul Tineri Adulţi, vărul său Mark însoţindu-ne fără pic de chef.
— Habar nu am de ce te ajut, a mârâit Mark. Dar uite că te ajut. E un afront adus indolenţei mele.

Până şi Mark s-a arătat totuşi respectuos când Langston a scos din ambalaj păpuşa întruchipându-l pe Joey McIntyre.
— Ai grijă, i-a şoptit la ureche lui Joey. Nu uita, e pentru Lily.

Am scos din geantă un exemplar din Baby Be-Bop, i-am înlăturat supracoperta şi am potrivit-o pe un jurnal Mo- leskine roşu. Apoi ne-am apucat să aranjăm totul.
— Nu trebuie să-l scapi din ochi pe Joey, l-a instruit Langston pe Mark.
— Te porţi cu el de parcă-i Timberlake, a bolborosit Mark. Dar... fie!
— Să dai de ştire în minutul în care apare ea, i-am reamintit.
— Dacă apare, m-a corectat Mark, bucurându-se să sublinieze cuvântul dacă.
— Dacă, am încuviinţat.

Nu mă puteam împiedica să nu-mi fac griji. Mai erau de făcut multe altele, într-un timp mult prea scurt.

La 22 de ore şi 57 de minute de la trimiterea mesajului către Lily, i-am mai trimis unul.

12 zile cu Dash şi Lily

Lasă elful pe raft.

Du-te unde a început totul şi caută un New Kid on the Block.

Nu aveam timp să aştept răspunsul. împinsesem prima piesă de domino — nu-mi mai rămânea decât să sper că celelalte vor cădea când le va veni rândul.

Următoarea oprire am făcut-o la Bum. Era, poate, cea mai riscantă dintre piese, din pricina tendinţei lui de a se abate de la drumul stabilit.

Camarazii lui Oscar se răriseră considerabil, aşa că păduricea din marginea străzii, de care se ocupase Bum cu câteva zile în urmă, se transformase acum într-o lizieră, însă Bum era la fel de efervescent.

— Mai am la dispoziţie trei zile ca să le găsesc la toţi căsuţă! mi-a şoptit Bum de parcă s-ar fi îngrijit de un centru de plasament pentru copaci.

Am scos o caserolă pătrată din rucsac şi am deschis-o, arătându-i lui Bum conţinutul.

—Aaa! a exclamat. Bile de rumeguş aromate.

M-am holbat o clipă la el.

— Nu-s bile de rumeguş? Atunci... sunt bucăţi întărite din caca de ren?

Am înghiţit în sec.

—Ce ciudat, mi se pare că au forme de litere!

— Da, am zis. Chiar au forme de litere. Sunt un indiciu.

—Dar de ce ai folosit caca de ren?

—Nu e caca de ren! Am făcut fursecuri.

Bum a început să râdă în hohote. Nu un râs anemic. Nu o mustăceală. Nu, Bum a început să râdă copios, apoi să hohotească din toţi rărunchii.

— Fursecuri! a zis când şi-a recăpătat suflul. Sunt... cele mai urâte fursecuri... pe care le-am văzut în viaţa mea!

— Sunt lebkuchen, turtă dulce nemţească! am strigat la el. Sau, cel puţin, fursecuri în stil lebkuchenl E o reţetă din Nuremberg! Din Nuremberg via site-ul de gătit al Marthei Stewart! Potrivit admiratorilor Marthei, reţeta datează din secolul al XlV-lea!

Bum s-a calmat şi s-a mai uitat o dată în caserolă, de data asta cu veneraţie, ca şi cum ar fi fost nişte moaşte într-un sfânt relicvariu.

— Aha... aşa se explică, a zis cu solemnitate. Sunt din secolul al XlV-lea!

—Nu fursecurile astea!

M-am uitat iarăşi la ele — fiind nevoit să recunosc (faţă de mine însumi, nu de Bum) că aveau un aer gotic. în graba mea de a le face, cu o seară înainte, trebuise să substitui unele ingrediente (fiindcă, spre deosebire de Martha, nu avusesem, ca din întâmplare, patru curmale medjool prin frigider) şi vedeam acum că rezultatul arăta precum ideea unui iubitor de pâine despre aluatul fără gluten.

— N-o las să mănânce aşa ceva, a zis Bum. S-ar putea să i se facă rău. Ori poate se supără.

— Nu sunt de mâncat. Sunt de... citit, am zis aran- jându-le în ordine pe fundul caserolei.

— BAM BAM ME... SI MADAM ! a citit Bum, după care m-a întrebat: Auzi, dar n-ar trebui să fie şi r în „mersi”, ca în „carte”, „parte” sau „friptură”?

— R-ul l-am ars, nu se mai înţelege ce e, bine? Până una-alta, îţi aminteşti replica ta?

—„Lily, ai nevoie de vreo clarificare?”

—Nu... Claraficare.

—Clarificare.

—Clar-A-ficare.

12 zile cu Dash şi Lily
— Clar-/l-ficare.
— Perfect! Şi dacă spune da?
— Atunci zic: „Aş vrea să-ţi sparg nucile”!
— Nu. „E o nucă greu de spart!”
— „M-ai spart cu nucile tale!”
— „E o nucă greu de spart.”
— „Ce nuci sparte ai!”
— Bum, sub nicio formă nu-i poţi spune lui Lily „Ce nuci sparte ai!” S-a înţeles?
— Poate ar fi mai bine să-mi scrii pe ceva, şi eu să-i dau biletul?
— Bună idee!
în vreme ce-i scriam fraza pe dosul unui bon fiscal, mi-a vibrat telefonul.
Boy Band a murit! scria Mark. Trăiască Boy Band!
Cum adică? i-am scris.
E piesa lui Bieber, nu a celor de la Boy Band! mi-a răspuns Mark.
Gata cu aluziile pop, m-a întrerupt Langston, căci mesajul era pe grup.
Joey e în mişcare?
Stă agăţat bine de fata noastră, a răspuns Mark. Şi au un jurnal cu copertă roşie de citit.
Mă uimea că mă simţeam aşa de uşor. Ceva se întâmpla. Eu şi Lily aveam nevoie să se întâmple ceva şi uite că se întâmpla.
— în regulă, Bum, trebuie s-o tai, am zis.
— A, fir-ar, Dash... te taie la burtă şi noi n-avem toaletă.
— Nu mă taie în felul ăla. Vreau să spun că „trebuie să ajung în altă parte”.
— Păi, să sperăm că au budă acolo!
— Au, cum să nu? l-am asigurat. Ba chiar mai multe.

149

Rachel Cohn fit David Levithan

Ştiam că nu am cum să urmăresc drumul lui Lily, dacă voiam ca ea să ajungă acolo unde trebuia să ajungă.

Trei indicii se înşiruiau între Strand şi Bum, iar Lily, unul câte unul, le-a cules.

Du-te pe 92 să vezi a noua şi a zecea lumânare.

(Nonconformiştii noştri amici evrei ortodocşi Dov şi Yohnny erau poziţionaţi lângă candelabrul cel mare din centrul comunitar de pe 92nd Street, cu lumânări în mâini, plus un indiciu.)

E vremea ca botina să-ţi cadă... în acelaşi loc în care ai pierdut-o pe prima.

(Sofia îl îmbrobodise pe proprietarul unui club popular s-o lase pe Lily să intre acolo pe timp de zi. Doamna Basil E. îmi împrumutase o gheată de-ale ei ca s-o las în cabina de toaletă unde lăsasem, cu un an în urmă, un mesaj pentru Lily. Mesajul de atunci spunea: înapoiază, te rog, carneţelul galoşului arătos cu pălărie. Sofia, imitându-mi scrisul, lăsase un bilet în care scria: Vulpile cele Mici vor să ştii că nu e o fundătură. S-o fi terminat programul pentru copii, însă mai e timp pentru o ciocolată caldă cu gheaţă.)

(Asta avea să ducă la Serendipity — fiindcă toată lumea din New York ştie că nu există, în Manhattan, decât un singur loc din care merită să-ţi iei ciocolată caldă cu gheaţă. Acolo, bunicul lui Lily avea s-o aştepte la o masă — Sofia urma să-i trimită bunicului un mesaj, ca să aibă ciocolata pregătită. Primise instrucţiuni să nu vorbească cu Lily despre jurnalul cu copertă roşie, ci să abordeze orice alt subiect i-ar fi făcut plăcere. Apoi, când venea nota, chelnerul avea să apară cu următorul indiciu scris pe dosul ei — Dacă un pom se prăbuşeşte în pădure, cine e mai probabil să-l întrebe dacă e OK?)

12 zile cu Dash ;/' Lily

Asta ar fi dus la Bum.

Iar Bum ar fi dus la Brooklyn.

Mi-a dat un mesaj exact când ieşeam de la metrou.

Vestea bună: e pe drum. Nici măcar nu a cerut clarApcarea.

Am aşteptat şi vestea proastă.

Şi-am tot aşteptat.

Am scris, până la urmă:

Şi care e vestea proastă?

A, da! Vestea proastă e că, deşi am avertizat-o, a gustat dintr-un fursec.

Nu aveam timp să-mi bat capul cu asta — abilităţile mele de patiser nu fuseseră nicicând baza relaţiei noastre, aşa că nu compromisesem mare lucru arătându-i limitele mele la capitolul fursecuri. M-am îndreptat, în schimb, către Brooklyn Academy of Music — pe scurt, BAM — ca să mă pregătesc de sosirea lui Lily.

La BAM se juca o adaptare coregrafică a Spărgătorului de nuci intitulată O nucă greu de spart. Povestea din Spărgătorul de nuci se muta într-o locuinţă trăsnită de suburbie din anii 1970. Una dintre scenele de bază era o petrecere la care lumea se îmbăta criţă şi o lua razna. Alta o implica pe Mărie — Clara din Spărgătorul de nuci — rezistându-i Regelui-Şobolan având la dispoziţie doar o lanternă cu care să se apere.

Scena arăta ca o versiune butaforică a unei case dintr-un sitcom al anilor 1970. Exista acolo şi un pom de Crăciun şi sub pom se aflau daruri.

Iar unul dintre ele era pentru Lily.

Asta era partea cea mai elaborată a planului. Din fericire, doamna Basil E. cunoştea pe cineva de la BAM. („Am

sprijinit atâta vreme artele, încât e pur şi simplu firesc să le cer şi eu să mă sprijine”, mi-a explicat.) Lauren, dansatoarea care o interpreta pe Mărie, m-a lăsat să intru în sală. Când apărea Lily, avea să-l găsească pe David, dansatorul care-l juca pe Spărgătorul de nuci, aşteptând să o conducă pe scenă. Apoi el urma să dispară şi toţi ceilalţi aveau să aştepte în culise. în concluzie, era o repetiţie fără public la care, pentru scurt timp, urma să se mai adauge un personaj.

Mi-am ocupat locul în balconul cel mai de sus din sala de spectacole goală. Langston, Sofia, Bum, doamna Basil E., Dov şi Yohnny îmi trimiteau cu toţii mesaje, ţinându-mă la curent. Le-am trimis la rândul meu o actualizare rapidă şi mi-am închis telefonul.

Aproape că n-am auzit uşa deschizându-se. De unde eram cocoţat, n-am izbutit, mai întâi, s-o zăresc pe Lily — am văzut-o doar când a început să înainteze pe culoarul dintre rânduri, spre scenă. într-o mână ţinea jurnalul roşu, în alta, pe Joey Mclntyre. Era dificil, fiind atât de departe, să-i desluşesc expresia feţei.

Pomul era luminat de un singur reflector. Lily a urcat treptele spre scenă şi s-a uitat în jur să vadă dacă mai e cineva. Raza de lumină s-a concentrat pe un singur cadou, iar Lily s-a dus spre el. Dacă priveai printre gene, puteai crede că era însăşi Clara, care se trezise în dimineaţa de Crăciun. Dacă deschideai bine ochii, vedeai că nu mai e o fetiţă, ci o domnişoară. însă aceeaşi uluire candidă se vedea în mişcările ei, fiindcă ăsta nu e un lucru care se pierde când creşti.

înfăşurasem cutia în reţeta de lebkuchen. în cutie se afla o altă cutie, ambalată în citate din Baby Be-Bop. în ea, încă una, în hârtia de împachetat pe care o păstrasem

de la magazinul de jucării FAO Schwartz. Iar în aceasta se afla o cutie şi mai mică, înfăşurată într-o reclamă din ziar la Corgi&Bess. Iar în ea era, în sfârşit, cea mai mică dintre cutii, pe capacul căreia scrisesem cu mâna mea numele lui Lily.

A deschis-o. A scos plicul. A desfăcut felicitarea şi a citit cele două cuvinte pe care le scrisesem, după care mă semnasem. Din felicitare a căzut un tichet de cadou. L-a luat şi s-a uitat la el, a văzut de unde era şi ce valoare avea.

A zâmbit.

Apoi, parcă ştiind că aş fi vrut s-o văd zâmbind, a ridicat privirea. M-am gândit că gata, m-a prins, şi nu ştiam dacă era un lucru atât de rău. însă, în vreme ce privea spre balcoane, luminile de pe scenă s-au aprins şi a început să se audă muzica lui Ceaikovski. Tresărind, Lily s-a retras lângă pom.

Zânele-ghiocei au început să danseze.

Era partea mea preferată din balet. Ştiam că o să fie şi partea preferată a lui Lily. Balerinele, vesele, imitau mişcările fulgilor în aer. Apoi, în vreme ce muzica se intensifica, un salt în aer... braţele desfăcute larg... şi ninsoare. Ninsoare de hârtie căzându-le printre degete.

Ştiam că ăsta era semnalul pentru mine să plec. Ştiam că am nevoie de un avans pentru ultima piesă din puzzle. Trebuia să fiu acolo ca să o văd pe Lily. Trebuia să o văd strângând la piept comoara de preţ a fratelui ei, bând ciocolată caldă cu bunicul ei, ghidată aici de prieteni şi de familie deopotrivă. Dacă asta n-o făcea fericită, poate că n-aveam să izbutesc nicicând. Dacă nici asta nu o făcea fericită, atunci nimic din ce aş fi putut face eu vreodată nu o putea face fericită. Dacă nici asta nu o înveselea, atunci poate că era prea târziu pentru mine.

Dar nu era prea târziu. Până şi de-acolo, de la balcon, puteam să văd asta.

Furişându-mă cu agilitatea unui personaj obişnuit să se strecoare pe hornuri, am ieşit tiptil din teatru. Mi-am pornit tetefonul şi am trimis un mesaj pe grup.

Viaţa e minunată!

Ştiam că ultima parte a planului avea să fie cea mai dificilă. însă greşeam închipuindu-mi care anume vor fi dificultăţile.

Crezusem că Moşul o să fie problema, însă până la urmă a fost elful.

M-am întâlnit cu bizarul străunchi Sal al lui Lily într-o cabină de probă de la magazinul Macy's. Eram îmbrăcat în haine de oraş. El, în uniformă de Moş.

— Trebuie să ne mişcăm repede, a zis. Te duci acolo, îţi rezolvi treaba cu Lily şi te întorci imediat aici, bine?

— Bine, i-am spus dorindu-mi să-mi fi închiriat un costum. (în trei locuri diferite sunasem cu o seară înainte; nu mai era nimic disponibil.) Aştept în cabina de alături să-mi dai costumul.

— Nu, nu! a zis începând să se dezbrace de bluza de Moş Crăciun. Aici şi acum.

Cabina nu era destul de mare pentru amândoi. Simţeam sudoarea Moşului. O simţeam în aer.

Ştiusem, din ultima mea interacţiune cu acest Moş, că nu o să poarte tricou pe sub costum. însă una e să ştii, şi alta e să vezi cu ochii tăi. Să fiu obligat să ating burtoiul păros al Moşului, ca să primesc un plic de la Lily, era floare la ureche în comparaţie cu a-i vedea burtoiul care stătea să pocnească. Nu doar că burta lui arăta ca o balenă hirsută înălţându-se dintr-un ocean de culoarea pielii, dar mai avea şi un tatuaj pe el, două cuvinte:

DA, VIRGINIA. Numai că un pliu de grăsime de pe burta Moşului acoperea ultimele două litere.

Am luat haina de Moş şi mi-am tras-o peste cap, mai ales ca să-mi acopăr ochii. Mi-era foarte mare, dar nu-mi păsa — nu cum arăt mă interesa, ci efectul. După ce mi-am pus haina, am ridicat privirea şi am văzut că Moşul îşi dăduse jos pantalonii roşii, rămânând în nişte boxeri imprimaţi cu bastonaşe de acadea.

M-a surprins uitându-mă şi a şoptit:

—Îţi place?

I-am smuls pantalonii din mâini şi am încercat să-i îmbrac rapid. însă, concentrat să mă mişc repede, m-am dezechilibrat şi, băgând al doilea picior, am început să mă clatin... apoi m-am trezit că mă prăbuşesc direct pe burta Moşului.

—Ho ho ho! a strigat cu încântare.

—Nu nu nu! am strigat şi eu.

Am încercat să-mi trag pantalonii şi să mă dau înapoi, însă n-am făcut-o îndeajuns de rapid. Fiindcă, exact când mă aplecam să-mi trag al doilea crac peste încălţăminte, uşa de la cabină s-a deschis furtunos şi un elf a răcnit:

—CE FACEŢI AICI?!?

Şi nu orice elf.

Ajutorul numărul unu al Moşului.

Ne ciondăniserăm cu un an în urmă şi iată-ne revenind în formaţie completă.

—OROARE! a ţipat. OROARE ÎN CABINA DE PROBĂ!

—Desmond! a zis Moşul. Calmează-te!

—ÎŢI FURĂ COSTUMUL!

—îl ia cu împrumut.

— NU E PERMIS!

Mi-am tras pantalonii bine pe mine, apoi am pipăit buzunarul hainei. Am găsit înăuntru, cum mi se promisese, o barbă.

Eram pe cale să înşfac şi scufia Moşului, când elful a făcut un pas şi mi-a blocat calea.

—MOŞULE! a ţipat.

—Du-te! l-am auzit pe Sal zicând.

Mi-a luat o clipă să înţeleg că vorbise cu mine.

—E o scufie de rezervă sub sanie, a adăugat.

Am dat să plec. Trebuia cumva să trec de elf.

— NU TOLEREZ OBRĂZNICIA! ţipa acum elful. PAZA! PAZA!

Lily urma să ajungă din clipă în clipă. Trebuia să depăşesc obstacolul. Mă pregăteam s-o fac — să-l împing ca să trec. însă Moşul şi-a întins braţele goale, l-a prins de umeri pe elf şi l-a atras spre el să-l pupe.

Drumul era liber. Am ţâşnit ca din puşcă.

Am trecut pe lângă o oglindă mare. Mi-am pus barba. Nu era măsura mea, dar mergea.

— MOŞULE, TU AI FOST MEREU! a chiţăit din cabina numărul patru Desmond, în vreme ce mă îndreptam spre fotoliul de Moş Crăciun.

Benny mă aştepta în sătucul de Crăciun de la acelaşi etaj, să joc probabil cel mai periculos şi riscant rol al zilei, în următoarele 10 minute, avea să joace şi el un rol: să se dea drept angajat la Macy's şi să le spună părinţilor şi copiilor că Moşul de la acest etaj luase o pauză de pipi şi că puteau merge la Moşul de la etajul doi dacă nu mai aveau răbdare. Nici măcar ecuson Macy's nu avea — doar un clipboard şi o expresie preocupată („Lumea nu te refuză niciodată când te vede cu un clipboard de-ăsta”, m-a asigurat. „Dacă am reuşit eu să intru în culise la concertul

lui Adele, sigur e suficient un clipboard ca să te ajut s-o faci pe Moşul.”)

Ascunzătoarea de care-mi spusese Moşul Sal era în spatele săniei. Am băgat mâna dedesubt, am dat de un costum întreg de schimb şi am luat scufia. Oglindă nu aveam, aşa că m-am uitat în ecranul telefonului, după care am pus restul costumului la loc. Eram aşa de concentrat, că nici nu l-am observat pe băieţelul din faţa mea, decât când a zis:

— Moşule, de ce-ţi faci selpe?

— Pentru că te aşteptam pe tine să vii, am zis, gân- dindu-mă totodată: Puştiule, cum ai trecut de Benny?

(Răspuns: pe puşti îi doare-n cot de clipboardun.)

Fără să ezite o clipă, băieţelul s-a suit drept în poală la mine, după care s-a aşezat pe piciorul meu.

Bine, mi-am zis, o s-o fac şi pe-asta.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Max.

— Şi ai fost cuminte sau obraznic anul ăsta?

îl vedeam cum se gândeşte, apoi cum îşi dă seama ce răspuns duce la cadouri.

— Cuminte, a zis pe un ton hotărât.

— Bine. Asta e tot ce vreau să ştiu. Să ai un Crăciun fericit!

însă Max nu se clintea.

— Tanner de la mine din clasă zice că nu eşti adevărat, a spus.

— Uite-mă chiar aici! m-am arătat cu degetul.

însă nu era tocmai în regulă. Dacă nu era o minciună, atunci era evitarea adevărului. îi datoram mai mult de-atât lui Max.

— Să-ţi spun ceva, Max, am zis. Ce trebuie să reţii — ce aş vreau eu, tare mult, să reţii — e că nu contează

dacă locuiesc cu adevărat la Polul Nord sau dacă eu sunt acela care-ţi aduce daruri în fiecare an, în Ajun. Cei ca Tanner o să-ţi spună că sunt un prefăcut şi, pe măsură ce creşti, cei ca Tanner o să-ţi spună că şi alte lucruri sunt prefăcătorie. Dar ştii ce am eu să le spun lor? Şi ce dacă? Asta să le spui. Fiindcă, până la urmă, nici nu contează dacă povestea e adevărată sau nu. Contează grija pusă în poveste. Iubirea. Dacă ceva e inventat, asta înseamnă de obicei că cineva şi-a sacrificat timpul ca să construiască o poveste în care să poţi trăi. Iar să construieşti poveşti înseamnă multă muncă. Da, va veni şi o vreme când o să-ţi dai seama că povestea nu e adevărată. Dar intenţiile? Sunt absolut adevărate. Şi iubirea pusă în poveste? La fel de adevărată.

Max părea să aibă ochii umezi. Când am terminat, a clipit şi a întrebat:

— Dar cadourile?

— O să primeşti. De la cei care te iubesc. Ceea ce înseamnă mult mai mult decât să le primeşti de la un tip oarecare, care vine cu renii.

Max a părut mulţumit de răspunsul meu.

La fel şi fata din spatele lui.

Nu o observasem pe Lily venind, atât de concentrat fusesem asupra lui Max.

— A, salut! am zis.

Îl lăsase deoparte pe Joey, jurnalul cu copertă roşie şi tichetul-cadou de 12,21 dolari de la Macy's. Nu mai avea în mână, acum, decât felicitarea pe care-i scrisesem cele două cuvinte:

Aniversare fericită.

— Hai, acum, fugi! i-am şoptit lui Max, iar puştiul s-a dus spre Benny, care-l aştepta pentru a-l încredinţa părinţilor.

12 zile cu Dash şi Lily
— Bună! a zis Lily.
— Bună!
— Eşti îmbrăcat în Moş Crăciun.
— Nu scapă nimic ochiului tău ager, bag seamă.
— Pentru mine.
— Să zicem că nu e o situaţie care s-ar fi produs vreodată dacă nu te-aş fi cunoscut.
Lily a scos telefonul, cu gura până la urechi.
— îmi pare rău, dar trebuie s-o fac.
M-a pozat. însă eu, de fapt, ar fi trebuit să fac o poză — nu cu mine în costum de Moş, ci cu ea uitându-se la mine în costum de Moş. Arăta de parcă ar fi crezut că sunt adevărat.
— Aniversare fericită! i-am spus, repetând cele două cuvinte scrise pe felicitare.
— Aniversare fericită!
— Şi-acum, hai, vino încoace! Nu avem decât puţin timp înainte ca următorul puşti să treacă de Benny.
— Nu mă aşez în poală la tine, a zis Lily.
Am bătut cu palma pe băncuţa săniei.
— Ţi-am păstrat un loc lângă mine.
Şi-a lăsat geanta jos şi s-a aşezat lângă mine. încă gâfâia un pic de la atâta alergătură.
— Bun, am zis, acum povesteşte-mi cum a fost anul ăsta pentru tine.
Drept răspuns, a izbucnit în plâns.
Nu mă aşteptasem la aşa ceva, dar nu pot spune că m-a luat prin surprindere. Ştiam că ţinuse totul în ea. Nu ştiam însă dacă avea vreodată să arate ce simte. Eram recunoscător pentru haina moale de Moş, fiindcă aşa îmi era mai uşor s-o trag la pieptul meu, mai uşor s-o ţin îmbrăţişată.

— E-n regulă, i-am spus.
A scuturat din cap.
— Nu, nu-i în regulă.
Am prins-o uşor de bărbie. Am obligat-o să se uite în ochii mei.
— Nu, voiam să zic că e-n regulă dacă nu-i în regulă.
— A, în regulă.
Ce idiot e Moş Crăciun că umblă singur cu sania! Cine ar vrea să străbată lumea fără să simtă alături bătaia inimii altcuiva?
— Trebuie să stăm de vorbă amândoi, am zis. întotdeauna o să fie o parte din noi care vrea să fugă, şi o altă parte care ştie unde e casa noastră. Unde este Polul Nord pentru noi. Chiar dacă nu există în realitate, putem să mergem acolo dacă suntem de acord că există. Te iubesc şi mă scoate din minţi să te văd supărată. Vreau să repar asta şi ştiu că nu pot. Ce vreau eu însă este să rescriu lumea întreagă ca să putem îndrepta lucrurile între noi. Vreau să născocesc o poveste pe care lumea să aleagă să o sărbătorească şi, în această poveste, oamenii să nu se îmbolnăvească niciodată, cei pe care îi iubim să nu fie niciodată trişti, iar cantităţile de ciocolată caldă să fie infinite. Dacă ar fi după mine, poate că nu aş reuşi să-i fac pe toţi să creadă în Moş Crăciun, dar cu siguranţă că aş reuşi să-i fac pe toţi să creadă în ceva, fiindcă sigur există un soi de frumuseţe care va face ca lumea să pară magică, dar trebuie să învăţăm să o vedem. Cu alte cuvinte, după o matură chibzuinţă, cred că realitatea are şanse uriaşe să fie naşpa şi că felul de a evita asta e să iei, din când în când, o pauză de la realitate şi să găseşti ceva mai plăcut de făcut, alături de cineva de care te poţi bucura plenar.

(iction connection

12 zile cu Dash şi Lily
în viaţa mea, tu eşti persoana aceea. Şi dacă e nevoie să mă costumez în Moş ca să-ţi spun asta, aşa să fie!
— Dar dacă totul nu e altceva decât prefăcătorie? a întrebat Lily.
— Cred că, prefăcându-ne, aflăm mai multe despre cine suntem cu adevărat. Să nu crezi că aş vrea să fiu Moş Crăciun. Dar aş vrea să fiu tipul care trece prin tot soiul de frământări psihice oribile ca să se îmbrace în Moş pentru tine.
—Frământări psihice oribile?
Atunci, ca la un semn, în sătucul nostru s-a auzit un freamăt. O voce de elf, tare şi ascuţită:
—AVEM UN INTRUS PRINTRE NOI!
M-am întors spre Lily.
— îţi aminteşti ce am spus mai devreme. Ei bine, susţin în continuare partea cu scrisul poveştii, cea cu te iubesc şi cea cu îmbrăcatul în Moş ca să te fac fericită. Dar partea cu „n-ar trebui s-o rupem la fugă”? O reconsider, fiindcă acum ar fi un moment excelent s-o rupem la fugă.
—Putem să luăm sania?
— Mă tem că e înşurubată în podea. Va trebui să ne facem o ieşire mult mai... pedestră. Te bagi?
Lily s-a ridicat în picioare, şi-a şters ochii şi a sărit de pe sanie.
—Mă bag, cum să nu!
Am căutat uşa şi am ieşit. Am dat apoi de o toaletă de bărbaţi şi m-am dezbrăcat de hainele Moşului — nu voiam să par un Moş întârziat de la FestiMoş, umblând pe străzi în căutarea unui tunel ori pod pe care să pot să mă duc acasă. Am lăsat atârnat pe uşă costumul lui Sal, apoi i-am trimis o fotografie cu locul respectiv.

Am ieşit din toaletă şi am surprins-o pe Lily notân- du-şi ceva, febril, în jurnalul Moleskine cu copertă roşie. Când m-a văzut, l-a închis.
—Pornim? am întrebat-o.
—încotro?
— Mă gândeam să vedem O viaţă minunată? Spectacolul de la ora 7, de la Film Forum? Am şi nişte prăjiturele în rucsac.
Expresia de pe chipul ei era nepreţuită. Lily cea Drăgălaşă încercând să nu mi-o spună de la obraz.
— Prăjiturele de la Levain, am adăugat. Nu ştiu exact cum le fac, dar sunt 90 la sută zahăr, 90 la sută unt şi cam 6 la sută făină. Ar trebui, cu alte cuvinte, să ne îndopăm cu cât mai multe cât încă mai suntem tineri şi organismele noastre pot suporta.
Am ajuns la uşa care dădea spre Herald Square. Ne-a întâmpinat 34th Street, deloc miraculoasă.
— Nu uita, i-am spus lui Lily. Tot ce ne pofteşte inima, în orice fel vrem să fie spusă povestea noastră. Nu e momentul pentru realitate acum. Realitatea n-are decât să vină înapoi în ianuarie, dacă nu se poate altfel. Dar acum... oraşul e al nostru, să-l modelăm cum vrem.
Mă aşteptasem să mărim pasul — Lily însă a rămas pe loc, muşteriii bulucindu-se pe lângă noi.
— Dash? îţi dai seama că ai spus-o, nu-i aşa? De două ori.
— Serios? am replicat. Mie mi s-a părut că am spus o singură dată „plenar”.
Faţa i s-a întunecat.
—Nu asta am vrut să zic.
Am privit-o drept în ochi.
— O s-o mai spun acum iarăşi, dacă vrei. De fapt, să-i informăm pe aceşti necunoscuţi.

12 zile cu Dash şi Lily

Am început să mă adresez oamenilor care se îmbulzeau pe lângă noi.
— Domnule, o iubesc pe Lily. Doamnă, se întâmplă să o iubesc pe Lily. O iubesc, o iubesc pe Lily — O IUBESC PE LILY! Sunt un însetat de iubire, în costum de Moş, căzut în limbă după Lily! Dacă s-o iubesc pe Lily este o crimă, atunci declaraţi-mă vinovat! Mai zic?

Lily a dat aprobator din cap.
— O iubesc pe Lily mai mult decât iubiţi voi Crăciunul! Mai mult decât vă iubeşte Macy's dolarii consumerişti! O iubesc atât de mult pe Lily, încât ar trebui să-mi puneţi dragostea în vitrină! Iubirea mea pentru Lily e mai mare decât PIB-ul naţiunilor celor mai industrializate. O iubesc...

Lily mi-a pus o mână pe braţ.
—Bine. Opreşte-te!
—Suntem de acord acum?
—Aşa cred.
— Şi, chiar dacă nu se vede pic de vâsc, pot să te sărut în mijlocul acestei intrări aglomerate de supermarket?
—Da.

Zis şi făcut. Ne-am transformat în clasica pereche de adolescenţi agasanţi care se sărută în pragul unui magazin mare, sub privirile lungi ale trecătorilor şi înjuraţi de aceştia, fără să le pese câtuşi de puţin.
— Aniversare fericită! am zis retrăgându-mă din îmbrăţişare.
—Aniversare fericită! a zis ea revenind la pieptul meu.

Apoi, de mână, ne-am pierdut în noapte.

Ne mai rămâneau patru zile până la Crăciun şi venise vremea să le umplem cu povestea potrivită.

10 LILY
Săltăreţele de la Rawkettes[1]
Luni, 22 decembrie

Crăciunul nu are decât să se ducă în... învârtindu-se, fiindcă am deja ce vreau: pe Dash.

Simţeam pe faţă soarele palid al dimineţii, însă, înainte să deschid ochii, voiam să mă bucur respiraţia lui pe pieptul meu, de corpul lui cald lipit de al meu.

Ieri, foarte probabil cea mai bună zi din viaţa mea dacă nu pun la socoteală premierele la filmele din seria Războiul stelelor, eu şi Dash ne-am declarat iubirea unul pentru celălalt. Dash m-a condus acasă, ne-am tolănit lângă foc şi l-am contemplat pe frumosul nostru pom-co- pil, Oscar. I-am spus cât de mult îl iubesc.

— Iubesc volumele tale obscure, muzica melancolică, ba chiar şi prăjiturelele groaznice. Iubesc bunătatea ta. Te

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Rawkettes (care ar putea avea drept echivalent Prospăturile) se rosteşte ca Rockettes, compania de dans amintită în text. (N.r.)

12 zile cu Dash ;/' Lily

iubesc pentru că-ţi place Crăciunul, chiar dacă nu prea-ţi place. Dar îţi place de dragul meu.

Ţinusem toate astea în mine prea mult şi simţeam nevoia să spun totul.

— Când ţi-ai dat seama că mă iubeşti? l-am întrebat pe Dash.

— Nu a existat un moment anume. N-ai de ce să arăţi atât de dezamăgită. Fiindcă mi-am dat seama treptat. Am început să-mi dau seama că viaţa mea e mult mai plăcută dacă faci parte din ea. Şi mi-a spus Sofia că, de când te cunosc, am devenit mult mai vesel, mai fericit.

Nu mai eram deloc geloasă pe Sofia. Nu în legătură cu Dash, cel puţin. Dar nu aveam cum să nu fiu geloasă în continuare pe eleganţa ei europeană şi pe relaţia deloc americană, raţională pe care o avea cu dulciurile.

— Le-ai spus lui Bum şi Sofiei că mă iubeşti înainte să-mi spui mie?

—N-a fost cazul. Se pare că toţi ştiau înaintea mea.

— Avem o aniversare! îmi place de mor de noi doi, pentru asta! Ador că mi-ai spus că mă iubeşti, chiar cu ocazia aniversării!

—Nu ţi-ai amintit, nu-i aşa?

—Aşa e, am recunoscut.

în decembrie fusesem atât de prinsă cu chestiile tradiţionale, încât nu-mi trecuse prin minte că propria mea relaţie amoroasă putea fi, de-acum, inclusă printre datele importante ale sărbătorilor.

— Ce carte de Nicholas Sparks crezi că am fi, în cuplu? Spune furnalul!

Ochii albaştri, visători ai lui Dash s-au făcut de culoarea alburiu-cenuşie a gheţii.

— Nici în glumă să nu spui aşa ceva.

Rachel Cohn fit David Levithan

Nu glumisem.

— Stric momentul cu trăncăneala mea? l-am întrebat.

— Da. Hai să discutăm în linişte!

Şi am făcut-o, cu multe, multe sărutări înainte să adormim pe podeaua sufrageriei — complet îmbrăcaţi, complet extenuaţi.

Urma, acum, să savurez faptul că ne trezeam unul lângă altul. Pe braţ mi-a picurat salivă şi, cu pleoapele tre- murânde, am deschis ochii. Drăcie cu pălărie! Boris era cel pe care îl cuprindeam drăgăstos, nu pe Dash. Dezamăgirea mea matinală era aiurea. Eram, de fapt, de două ori bine-cuvântată. Avusesem ce-mi doream nu doar anul ăsta, ci şi anul trecut. Pe Dash şi câinele. Jurnalul Moleskine cu copertă roşie — era mai mult decât îmi trebuia.

De cealaltă parte a lui Boris stătea întins Dash, aproape treaz. Şi Dash căpătase deja de Crăciun ce-şi dorise. Mama lui plecase în vacanţa ei anuală de sărbători şi nu insistase ca Dash să stea la tatăl lui cât era plecată, aşa că Dash nu mai trebuise să-i mintă pe fiecare că va sta în apartamentul celuilalt. Cel mai mult, Dash îşi dorise să aibă casa doar pentru el. Şi putea, dar mai târziu. Deocamdată Dash era doar al meu.

Inima îmi exploda de o bucurie necuprinsă. Iubeam un băiat! Mă iubea şi el! îmi făcuse fursecuri! De la care nu mi se făcuse rău!

Ştiam că am un serios competitor pentru afecţiunea lui. Dash a măsurat cu lăcomie raftul cu cărţi de lângă Oscar. Aşa că, în loc de bună dimineaţa, l-am întrebat:

— De ce iubeşti cărţile atât de mult?

Nu era o întrebare ostilă, ca şi cum aş fi fost geloasă pe volumele cu cotoare cartonate, colorate, care

conţineau atâtea minunăţii pe... paginile lor. Eram pur şi simplu curioasă.
— încă de copil mama mă ducea la bibliotecă, măcar o dată pe săptămână, a zis Dash. Bibliotecarii erau, pentru mine, un fel de Mary Poppins. Ştiau întotdeauna ce carte se potriveşte cu starea mea sau cu ce înduram pe-atunci. Mi-am găsit mereu pacea în cărţi.
—A fost şi un mijloc de evadare?
— Da, sigur. Dar nu mă interesa atât să evadez, cât să mă las purtat către ceva. Te poţi duce oriunde într-o carte. Cărţile sunt aventură. Cunoaştere. Posibilitate. Magie.
Nu-mi venea să cred că prea iubitul şi ţeposul meu Dash rostise o asemenea blasfemie. M-am ridicat într-un cot, pe duşumea, şi i-am privit de sus chipul uluitor. (Şi faţa boţită a lui Boris, alături. Ce fată norocoasă eram!)
—Crezi în magie? l-am întrebat.
Mutrele alea. Iubitul şi câinele meu. Ei erau magia mea.
— Da, a răspuns Dash, apoi a adăugat solemn: Dar să nu spui nimănui, te rog, că am zis asta.
— Am auziiiit! a schelălăit fratele meu, Langston, trecând prin camera de zi spre bucătărie.
S-a apucat să fredoneze:
—Dash crede în magie. O fi iubire!
Benny a intrat şi el după Langston. Văzându-ne pe mine şi Dash lungiţi alături pe jos, Benny şi-a propulsat şoldul într-al lui Langston, cu subînţeles. Apoi mi-a zis:
— De-acum iubitul stă aici peste noapte? Ce noroc că mama şi tata încă-s în Connecticut!
S-a uitat la Dash, apoi iarăşi spre Langston.
—îl batem pe Dash acum sau mai târziu?

— Suntem drăguţi cu Dash acum, a zis cu un oftat Langston.
— Ñoña es! a exclamat Benny, ceea ce cred că înseamnă, în portoricană, „nu pot, în pana mea, să cred”.
— E dragoste, presupun, a zis Langston cu un surâs viclean.
La care Benny:
— Diantre! E prea devreme să-i dăm cadourile de Crăciun?
Langston a dat din umeri:
— Dacă-i musai.
S-a întors spre Dash:
— S-ar putea să vrei să ne mulţumeşti că te lăsăm să-l deschizi acum şi nu mai târziu, în faţa părinţilor prietenei tale.
Dash nu a zis nimic.
— Ingratule, i-a zis Langston.
Benny s-a îndreptat spre vraful de cadouri şi a scos o cutie îmbrăcată în hârtie multicoloră, de la Ştrand. I-a pus-o în braţe lui Dash. Dash a desfăcut-o. Se vedea bine că e un set de cărţi, aşa că nu am înţeles de ce se îmbujorează. A ridicat spre mine colecţia de volume: erau Operele complete ale lui D.H. Lawrence.
— Feliz Navidad! i-a urat Benny.
Nu ştiam ce anume, la D.H. Lawrence, îl făcuse pe prietenul meu să facă o asemenea mutră jenată (şi urma să caut cât de curând pe Google, normal).
— Fii sexy şi fă-o în siguranţă, Dash al nostru cel literar! a exclamat Langston, râzând.
— Zise persoana care se mută în Hoboken, a ripostat Dash. Sexy. în siguranţă. Hoboken. Hmm, care dintre cuvintele astea nu se potriveşte aici?

12 zile cu Dash ;/' Lily

—HOBOKEN? am ţipat.

Reacţia a fost instinctivă, nu am avut timp să conştientizez faptul că Boris era lungit lângă mine. Au- zindu-mi strigătul, Boris a sărit imediat în picioare şi l-a doborât la pământ pe Benny, persoana cea mai puţin cunoscută de el.

— Am uitat cumva să-ţi spun şi unde e noul nostru apartament? m-a întrebat Langston.

— M-ai privat intenţionat de informaţii, l-am acuzat, ştiind însă că vina îmi aparţinea în egală măsură.

Aşa de supărată fusesem când aflasem că vrea să se mute, încât uitasem să-l întreb unde.

— Manhattan şi Brooklyn sunt mult prea scumpe, a continuat Langston. Iar Queens şi Bronx sunt cam departe de centru.

— Hola! a zis Benny. Mi ayuda!

— Jos! i-am comandat lui Boris, care l-a lăsat îndată în pace pe Benny.

—Micul dejun! a zis Dash.

—Pregătesc eu ceva, a zis Langston. Eşti bine-venit!

— Nu cu voi, a zis Dash şi m-a luat de mână. Avem o întâlnire matinală cu doamna Basil E. Vrea să discutăm despre planurile pentru petrecerea ei de Crăciun.

încântarea se vedea de la o poştă pe faţa lui Dash. Pentru un tip care urâse cândva Crăciunul, se deschidea cu siguranţă o pagină nouă. Ori o nouă cutie cu ornamente. Idee de cadou! Cărţi şi mult vâsc. Dash mi-a ridicat mâna spre buzele lui şi mi-a sărutat palma. Dacă ar fi avut la îndemână, cred că şi-ar fi presărat sărutările cu bucăţele de acadea.

Dash credea în magie. Dash iubea Crăciunul. Dash mă iubea pe mine!

Rachel Cohn & David Levithan

Mă dovedeam, într-adevăr, de o incredibilă superficialitate. Mă preocupa mult prea mult dragostea din inima mea, ca şi promisiunea micului dejun, ca să mă gândesc prea mult la faptul că fratele meu se muta la naiba în Hoboken. Treaba ta! Du-te în galop, Langston! Ce-mi păsa mie? îl aveam pe Dash. Singura mea preocupare era ca nu cumva relaţia cu iubitul meu să fie de fapt o stratagemă de-ale lui Dash ca să petreacă mai mult timp cu adevărata lui dragoste, străbătuşa mea octogenară.

— îmi plăcea mai mult de tine când erai arţăgos, i-a zis Langston lui Dash.

La care Dash:

—Nu-ţi plăcea de mine deloc.

—Exact, a zis Langston.

Mă durea să recunosc. Dar am recunoscut.

— Bunicul arată super, i-am zis doamnei Basil E. în vreme ce ne conducea din salon către sufragerie, pentru micul dejun.

Bunicul o luase înainte, cu Dash — pasul bunicului era din nou sprinten, iar ochii îi scânteiaseră cu voioşia şugubeaţă de altă dată când ne întâmpinase.

— îl apăsa toată atenţia pe care i-o dădeai, a zis doamna Basil E. Nu vrea să fie o povară. Se simţea mereu vinovat.

— Dar nu e deloc o povară! am zis, ca să arăt că nu mă deranja să-l îngrijesc, însă doamna Basil E. m-a îndemnat să tac.

— E şi al meu, a zis. Iar tu eşti tânără şi trebuie să ai grijă de tine. De săptămâna viitoare încep să caut candidaţi pentru asistenţă la domiciliu, să se ocupe de nevoile lui.

Mi se părea, cumva, că-l dezamăgisem pe bunicul.

—Dar pot şi eu să fac asta, am zis.

12 zile cu Dash ;/' Lily

— Ştiu că poţi, dragă. Numai că, deocamdată, familia ar dori ca ocupaţia ta să redevină cea de adolescentă cu normă întreagă.

—Care plimbă câini.

—Dacă insişti.

Un mic dejun fastuos se întindea pe masă. Ouă, chifle, cafea, suc, salată de fructe şi preferatul lui Dash, iaurtul, din belşug. Ne-am aşezat şi am început să ne îndopăm.

— Ia şi nişte somon afumat, Lily Ursuleţule, mi-a spus doamna Basil E. Am pus să mi se aducă de dimineaţă de la Barney Greengrass. E cel mai bun.

Adesea, când doamna Basil E. mă îndeamnă să mănânc carne, mă servesc politicoasă cu o bucăţică şi o plimb cu furculiţa pe farfurie fără să o mănânc. De data asta, n-am mai făcut aşa:

— Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui Lily Ursuleţul, te rog. Şi... sunt vegetariană.

— Nici măcar peşte nu mănânci? a vrut să afle doamna Basil E.

Nu o să pricep niciodată de ce cei care mănâncă carne întreabă mereu asta când le spun că sunt vegetariană. Dacă mă mai întreba şi din ce îmi iau proteinele, aproape că aş fi fost tentată să arunc cu farfuria de perete, ca o nerecunoscătoare-dar-sătulă-de-întrebări Lily Ne-Ursuleţul ce eram.

—Nu, nu mănânc nici peşte, am zis cu voce gingaşă.

— Păi, de ce n-ai zis aşa din timp? a spus doamna Basil E. Nu are rost să stricăm pe tine o aşa bunătate.

Şi zicând asta, a mai pus o bucată de somon pe chifla bunicului.

— Bun! a rostit bunicul printre înghiţituri.

Rachel Cohn fit David Levithan
— Auzi, cică nu mai e ursuleţul nostru, l-a informat doamna Basil E. pe bunicul, după care au clătinat cu tristeţe din cap. E din cauza ta? l-a întrebat apoi pe Dash.
— N-am nimic de-a face cu asta. Lily e vegetariană de când se ducea la grădiniţă.
Doamna Basil E. s-a mirat:
—Şi mie nu mi-a zis nimeni!
îi spusesem de un milion de ori. Mersesem cu ea la restaurante vegetariene. Are mintea ca briciul, strămătuşa mea, numai că, la fel ca bunicul, a devenit cam uitucă. E îngrijorător. în clipa aceea am decis. Dacă ai mei se mutau în Connecticut, aveam să accept invitaţia doamnei Basil E. de a locui cu ea şi cu bunicul. Aveau nevoie de mine. Un conac cu cinci nivele, în oraş, era mai mult decât suficient pentru toţi. Plus Boris. Doar că cinci nivele de scări aveau să fie o problemă pentru bunicul. însă urma să găsim o cale de a-i menţine mobilitatea.
—Chiflele sunt delicioase, a zis Dash.
— Cum să nu fie? a răspuns doamna Basil E. Nu-mi pierd vremea cu carbohidraţi de calitate inferioară.
— Aşadar... cum vă putem ajuta cu petrecerea de Crăciun? a întrebat Dash.
— Venind la petrecere, a răspuns strămătuşa mea, de parcă ar fi fost limpede ca apa de izvor.
— Credeam că ne-aţi chemat fiindcă aveţi nevoie de ajutor. Ne-am bucura să vă ajutăm, s-a oferit Dash.
—îmi angajez ajutoare pentru petrecerile mele, tinere.
S-a uitat la el, la mine, apoi iarăşi la el:
—Ia spuneţi... acum e iubire?
—Aniversarea de un an! am rostit cu mândrie.

12 zile cu Dash ;/' Lily

Momeala unui jurnal Moleskine cu copertă roşie mi-l adusese pe acest băiat minunat. Trecuse de atunci un an. Relaţia era mai puternică decât oricând. Şi iubirea, declarată oficial.

— Dă încoace lista, frate, i-a zis doamna Basil E. bunicului.

Bunicul a băgat mâna în buzunar şi a scos o foaie de hârtie împăturită pe care i-a întins-o. Strămătuşa mea a despăturit-o, i-a netezit cutele, după care i-a pasat-o lui Dash.

— Dacă vei fi partenerul oficial al lui Lily, ai aici lista cu sărbătorile, în ordine descrescătoare a importanţei. Petrecerea mea de Crăciun e în capul listei, evident.

Nu-mi venea să cred că Dash primise un exemplar al Listei. De obicei, cei cu şanse de a fi viitori membri ai familiei noastre nu o obţin până ce nu se logodesc cu una dintre rudele noastre. Şi după ce îşi fac programare la un magazin de cadouri pentru nuntă care întruneşte aprobarea doamnei Basil E.

— Nu înţeleg, a zis Dash.

— E foaia de pontaj, l-a luat în râs bunicul. Mult noroc, puştiule!

— Nu-i nici pe departe aşa, a pus la punct lucrurile doamna Basil E. E doar o listă cu sărbători pe care e de aşteptat să le petreci cu noi dacă faci parte din familie, în ordinea importanţei. Asteriscurile indică sărbătorile opţionale, iar notele de subsol indică ocaziile de mai mică importanţă, a căror celebrare îţi este permisă, prin rotaţie, şi în sânul propriei tale familii.

Dash a parcurs lista şi apoi a ridicat ochii întrebător.

— Ziua Recunoştinţei canadiană e o sărbătoare cu notă de subsol?

Rachel Cohn fit David Levithan
— Nu şi pentru canadieni, a zis doamna Basil E.
— Tata o să se bucure. E canadian.
O tăcere de gheaţă s-a lăsat peste masa cu micul dejun. în cele din urmă, simţindu-mă aproape trădată, am zis:
— Nu mi-ai spus niciodată că tatăl tău e canadian.
— Contează?
— Păi, cum să nu conteze? s-a amestecat bunicul.
Dar era o reacţie defensivă. Ştiam cu toţii că nu
conta.
Şocul însă era că ştiam cu toţii cum era tatăl lui Dash.
— Dar e aşa un...
Nu voiam să spun cu voce tare cuvântul. Ticălos.
Doamna Basil E. m-a scutit să-l rostesc. A zis, răstit:
— Nu toţi canadienii sunt de treabă, Lily. Nu mai fi atât de naivă! Dashiell, vom prelua custodia ta de Ziua Recunoştinţei canadiană. îl poţi îndruma spre mine pe tatăl tău, dacă are nelămuriri.
— Ador familia asta! a zis vesel Dash.
Doamna Basil E. şi cu mine ne-am făcut, ştiutoare, semn cu bărbia. Ştiam că Dash voise să spună că pe noi ne iubeşte mai mult. Ştiam că pe noi ne-ar fi ales oricum pentru Ziua Recunoştinţei canadiană.
Expresia radioasă a lui Dash mi-a umplut iarăşi inima de bucurie. Ieri îmi oferise deja fericire din plin.
Dar eu eram şefa Crăciunului. Ştiau asta cu toţii. Nu-l puteam lăsa pe Dash să mi-o ia înainte cu gesturi romantice. Voiam şi eu să-mi strig, de pe acoperişuri, iubirea pe care i-o purtam. Iar acum, ştiind că Dash e jumătate canadian, ştiam exact şi de pe care acoperiş s-o fac.
— Ce mai face domnul Gheţuş? l-am întrebat pe bunicul.

12 zile cu Dash ;/' Lily

Bunicului îi plac femeile, însă nu şi-a mai găsit ni- cio iubită de când cu infarctul. Gaşca lui de amici, pe de altă parte, se ţinea încă bine. Se vede cu ei o dată pe săptămână la mezelăria italienească din cartierul nostru. Se adună cu toţii, beau espresso şi joacă table. încă de mică, m-am referit întotdeauna la camarazii bunicului cu numele afacerilor lor şi nu pe numele de familie. Domnul Găluşcă, fostul proprietar de restaurant chinezesc, preferă ceaiul cafelei. Domnul Borş, fostul proprietar de birt polonez, se încrede prea mult în talentul lui la table şi, ca urmare, a pierdut multe fişicuri de monede de un sfert de dolar. (Vodca Zubrowka cu aromă de iarba-zimbrului pe care şi-o toarnă în apa minerală carbogazoasă contribuie şi ea, probabil, la ghinionul lui.) Domnul Gheţuş, un dezvoltator imobiliar vârstnic însă nepensionat deocamdată, a trecut la alimentaţia fără gluten, aşa că nu mai are voie să mănânce pateuri la meciurile lor, se dă însă în vânt după fursecurile cu unt de arahide fără gluten pe care i le fac adesea. Domnul Gheţuş e atât de înamorat de fursecurile astea, că de mult îmi tot spune că-mi e dator, iar acum aveam de gând să-mi încasez datoria.

în ciuda poreclei sale, domnul Gheţuş nu avea de-a face cu industria derdeluşurilor şi patinoarelor. însă construise, cu câţiva ani în urmă, o nouă clădire de apartamente în vestul extrem al Manhattanului, care dă spre High Line, al cărei acoperiş era convertit în patinoar pe timpul iernii. Eu, una, prefer să plătesc câţiva verzişori pentru o şedinţă de patinaj la Rockefeller Center ori Patinoarul Wollman, însă unii trebuie să cotizeze, presupun, nişte milioane pentru apartamentele astea de lux ca să se aleagă cu sentimentul patinatului de Crăciun. Le place vacanţa pusă la gheaţa exclusivismului şi privilegiului.

însă aveam de câştigat, cel puţin azi, din bogăţia lor obscenă.

I-am dat lui Dash adresa şi i-am cerut să ne vedem acolo la 7 seara. Toată după-amiaza aveam să mă ocup de amănunte. Invitaţii. Mâncare. Distracţie. Pirotehnie.

în acea seară, când Dash a sosit în holul de la intrarea în clădirea domnului Gheţuş, primul lucru întrebat a fost:

— Nu ţi-e frig aşa?

Vremea era, într-adevăr, foarte rece, însă purtam colanţi groşi pe sub costumul de Crăciuniţă din grupul de dans Rockettes — rochie de catifea roşie până sub genunchi, eşarfă strânsă pe talie şi decolteu adânc, tivit, ca şi poalele, cu blană albă falsă.

Am răspuns că nu-mi e frig şi i-am dat lui Dash un pupic. Era cam ger, recunosc, însă inima îmi era fierbinte. Aveam vreodată să scap de îmbujorarea asta de bucurie cu care mă alegeam ori de câte ori dădeam ochii cu el? Probabil că niciodată.

Dash, apoi, a întrebat:

— Mergem pe High Line?

Era unul dintre locurile noastre favorite din Manhattan — o cale ferată la înălţime, pe partea vestică, ce fusese transformată într-o frumoasă zonă de parcuri şi grădini.

— Cam aşa ceva, am zis.

L-am luat de mână şi l-am condus spre ascensor. înainte să apăs pe butonul de Urcare, mi-am desfăcut eşarfa din talie.

— Legat la ochi? l-am întrebat pe Dash, fiindcă voiam ca prima imagine cu petrecerea noastră să fie o surpriză.

12 zile cu Dash şi Lily

— E vreo orgie de-aia cu cătuşe şi chestii? a întrebat Dash.

începuse, probabil, să citească vreuna dintre cărţile lui D.H. Lawrence. Da, căutasem pe Google.

— Nu, dar mersi că mă crezi capabilă de ceva atât de destrăbălat.

L-am legat cu eşarfa la ochi, apoi am introdus car- dul-cheie care ne permitea accesul în ascensor şi la ultimul etaj al clădirii.

— Nu e cumva o petrecere-surpriză? s-a îngrijorat Dash în vreme ce liftul urca. Ziua mea de naştere nu e în decembrie.

— Nu e.

— Şi n-o să-mi sară nimeni în spinare de după tufe, din vreo grădină de pe acoperiş, ca să mă sperie? îmi place o sperietură bună. Dar nu într-o clădire înaltă.

— Relaxează-te!

Liftul s-a deschis. L-am ghidat pe Dash către zona din marginea patinoarului, unde fuseseră aşezate mese, scaune şi deasupra lor o foaie de cort făcută să semene cu un iglu. Muzica era tare şi petrecerea începuse. îi vedeam pe Bum şi pe Sofia patinând împreună, de mână. Edgar Thibaud, în haina sa cu romburi, aluneca în viteză, de parcă ar fi dat pe gât un butoi întreg de Red Bull. Oaspeţii noştri de onoare, dintre care nu cunoşteam personal pe nimeni, erau şi ei pe ring. Unii se dovedeau buni patinatori, însă cei mai mulţi se ţineau cu disperare de mantinelă. Mulţii lor desagi de pânză plini cu cărţi erau înşiraţi în zona cortului-iglu, alături de pantofi şi de ghete.

I-am dezlegat eşarfa şi i-am spus lui Dash:

— Priveşte! Patinaj de Crăciun. Cu toţi oamenii tăi preferaţi!
Dash s-a uitat la patinatori, apoi iarăşi la mine.
— Singurii pe care-i recunosc sunt Bum şi Sofia. Plus Edgar. Bleah!
— Restul sunt bibliotecari, am zis. Vărul meu Mark de la Ştrand are acces la un forum pentru bilbiotecari, aşa că a postat acolo invitaţii pentru ei. Eşti, literalmente, înconjurat de oameni ai cărţii. Literalmente. Te-ai prins?
Dash a făcut o grimasă la auzul glumei mele nereuşite, dar s-a luminat la faţă văzând masa cu gustări de la celălalt capăt al igluului.
— E cumva un dozator de ciocolată caldă acolo? a întrebat.
— Sigur că da! I-am angajat pe cei de la Jacques Torres Chocolate să aducă la petrecere ciocolate calde, ciocolate normale, fursecuri cu chipsuri de ciocolată şi...
—Până pleacă de-aici, o să intre toţi în comă diabetică.
— Să sperăm! Aşa ştim că-i o petrecere grozavă. Doamna Basil E. zice mereu: „Cu cât se simte mai rău lumea a doua zi, cu atât mai reuşită a fost petrecerea”.
Dash a zâmbit. Apoi s-a încruntat.
—Cred că a costat o mulţime de bani.
—Doar cateringul. Şi artiştii. E plăcerea mea.
Nu-mi place să mă laud, dar sunt destul de bogată. Nu mulţumită părinţilor mei, intelectuali pârliţi, ci afacerii mele cu plimbatul câinilor. Contul meu bancar are cinci cifre (cu chiu cu vai), fără să mai socotim zecimalele. Banii ar trebui să fie fondul meu pentru facultate, dar aş prefera să-i cheltui pe Crăciun.
—Artiştii?

12 zile cu Dash şi Lily

— O să vezi, am zis şi i-am întins o pereche de patine. Hai să ne încălţăm!

—Confesiune: nu sunt mare patinator.

—Dar eşti pe jumătate canadian!

— Dragostea mea pentru Arcade Fire e tot ce am căpătat de la gena canadiană.

Mi-am pus patinele, apoi l-am ajutat şi pe Dash. S-a ridicat nesigur pe picioare. L-am luat de braţ şi ne-am apropiat de oglinda de gheaţă.

—O să te dea pe spate priveliştea, i-am promis.

Am intrat, de mână, pe patinoar. Era cu adevărat un patinator execrabil. Prea precaut, agitat, nesigur pe picioare, asta până ce am ajuns la margine şi am văzut peisajul urban. Manhattanul la nord, dominat de Empire State Buliding şi de Turnul Chrysler, apoi, la vest, râul Hudson şi Newjersey (în fine). Dedesubtul nostru, High Line.

— Incredibil! a zis Dash. Chiar dacă, din cauza înălţimii, aproape că-mi vine să vomit.

—Crăciun fericit! i-am spus.

Abia dacă am avut timp de încă un sărut şi de dat o tură pe patinoar până să apară artiştii. Veniseră mai devreme decât prevedea planul iniţial fiindcă vremea se transformase din foarte rece în geroasă, plus că acum începuse burniţa, ceea ce însemna că posibilitatea unei ploi îngheţate nu era de neglijat, aşadar le dădusem un mesaj în care le ceream să apară imediat după sosirea lui Dash.

Edgar Thibaud se rotea pe gheaţă ca un jucător profesionist de hochei. îl angajasem să facă atmosferă. Cu steluţe sărbătoreşti în mâini, a anunţat:

— Doamnelor, domnilor, distinşi bibliotecari! Să le întâmpinăm cum se cuvine pe fetele de la... Rawkettes!

Rawkettes sunt o trupă de dans punk înfiinţată de nepoata dansatoare a străunchiului Carmine, care a decis să-şi folosească experienţa de la audiţiile eşuate date la compania de dans Rockettes într-un număr mai potrivit cu talentul ei. Dansatoarele din grup sunt totodată împătimite după ficţiune speculativă, aşa că un timp s-au numit Spockettes şi au purtat costume făcute să semene cu uniformele Federaţiei Unite a Planetelor din Star Trek, dar fiindcă nu avuseseră succes, îşi schimbaseră recent numele în Rawkettes, explorând o nouă direcţie. Petrecerea de la patinoar era prima lor angajare de la ultima reîncarnare încoace. Ba chiar, posibil, prima lor angajare dintotdeauna.

— Tipa aia nu e Kerry-verişoara? m-a întrebat Dash în vreme ce respectiva ocupa centrul scenei împreună cu trupa, în costume „punk” ce aduceau mai degrabă a Ziggy Stardust decât a Sid Vicious. O mulţime de sclipici pe feţe şi salopete de lame auriu în stilul anilor 1970. Abia aşteptam să-i transmit doamnei Basil E. că Dash se dovedea într-adevăr demn de primirea Listei! O recunoscuse, ba chiar ştiuse să-i spună nepoatei străunchiului Carmine „Kerry-verişoara” ca s-o distingă, în jargonul familiei noastre, de „Carrie-mătuşica” şi de Cary Grant, al cărui nume nu necesită ghilimele şi ale cărui filme sunt adorate de toţi.

— Ba da! am zis.

Edgar a dat drumul la muzică şi Kerry-verişoara a început, împreună cu trupa, să danseze pe una dintre piesele preferate ale lui Dash, „Calamity Song”, a trupei Decemberists. Nu e o trupă care să-mi placă în mod

deosebit, poate doar pe parcursul lunii decembrie, însă îmi place că au versuri fără sens. Hetty Bomboana/Macaroana din cana-stacana.

Dash s-a uitat la mine vrând parcă să spună Nu se poate! iar eu i-am răspuns cu o privire gen Ba da, fir-ar să fie, ba da!

Era uluitor. Tot ce-i plăcea lui Dash, adunat într-un singur loc. High Line! Bibliotecari! Ciocolată caldă! Decemberists!

Apoi s-a pornit ploaia — picături mari, îngheţate.

— Acum! am îmboldit-o pe Kerry-verişoara.

Voiam ca Rawkettes să se grăbească cu numărul grandios de final înainte ca ploaia să le-o ia înainte. Aşa că, purtând desagi de Moş, Rawkettes au dat câteva ture de patinoar, şerpuind printre bibliotecari, printre mine şi Dash, Sofia, Bum şi Edgar, aruncând din desagi pumni de sclipici. Voisem ca noaptea să ia sfârşit cu o explozie de culoare pe gheaţă.

Şi, preţ de o clipă, a şi fost o lume de culori minunate, exact ca la Disneyland. Gheaţa scânteia în roz, verde, vineţiu, auriu şi argintiu. însă, pe dată, mi-am dat seama: sclipiciul n-ar fi trebuit să scânteieze. Sclipiciul ar fi trebuit să fie mai iridescent, ca o cădere de fulgi molatici.

Şi de ce, acum, cădea toată lumea? De la ploaia cu gheaţă ori de la sclipici?

— Ce fel de sclipici e ăsta? am strigat la Kerry-verişoara când a trecut printre mine şi Dash.

Sclipici, sclipici, sclipici, totul sclipea şi fetele de la Rawkettes azvârleau pumni întregi de sclipici pe patinoar, ca pe un praf magic.

— Sclipici artizanal! a răspuns. Mi-ai zis să nu mă zgârcesc la bani, aşa că nu m-am zgârcit!

Rachel Cohn fit David Levithan

Am cules de pe gheaţă nişte fire de sclipici. Nu era din cel cosmetic, cum avea pe faţă Kerry-verişoara, ci din cel scump, făcut din sticlă pisată fin, de forma şi mărimea unor grăunţe de nisip. Sclipiciul ăsta artizanal nu era deloc praf de zâne, ci mii de arme tăioase, mărunte şi mortale răspândite pe întinderea patinoarului. Şi-i făcea pe patinatori să cadă ca muştele, lovindu-se tare de gheaţă.

Bum a trecut de noi în zbor — „Uuuu!” — şi a luat o căzătură urâtă pe sclipici. Dash s-a aplecat să-l ajute chiar când se prăbuşea încă o bibliotecară, iar lama patinei ei i-a trecut tăioasă peste obraz.

— Ochiul meu! a ţipat Dash.

— Genunchiul! a răcnit altcineva.

— Cred că mi-am rupt mâna, s-a auzit încă o voce. Totul se întâmpla fulgerător. Acum fetele de la Rawkettes îşi făceau numărul, bibliotecarii patinau bucuroşi împrejur, pentru ca în clipa următoare totul să se transforme într-o scenă de triaj la urgenţe, cu medici încercând să mute târgi pe gheaţă, trecând pe lângă dâre de sânge curs din multe răni. Era Haos pe Gheaţa cu Sclipici. Un masacru al bibliotecarilor.

în vreme ce Dash era dus spre ambulanţă, cu ochiul rănit acoperit cu tifon însângerat, cu mâna deja învineţită şi tăiată de la patinele altora care căzuseră peste el, i-am spus:

— îmi pare aşa de rău, Dash! O să-l sun pe tatăl tău şi-o să-l anunţ că te îndrepţi spre spital.

— Nu mai pune sclipici pe rană, Lily, a zis Dash. Kerry-verişoara mi-a trimis un mesaj vocal: „încă îmi datorezi 100 de parai”.

Mai rău de-atât nu puteam să mă simt. Eram responsabilă pentru faptul că o mică armată de bibliotecari — oamenii cei mai drăguţi din lume — era luată cu salvarea de la o petrecere care ar fi trebuit să fie sărbătorirea lor. îl rănisem de moarte şi pe prietenul meu.

Lily, care iubea atât de mult Crăciunul, tocmai îl făcuse harcea-parcea.

11
DASH
Nu vă temeti de cimpoier!
Luni, 22 decembrie

Două zile mai rămâneau până la Crăciun şi, în întregul spital, nu mişca nicio făptură... dacă nu puneai la socoteală şase bibliotecari îndopaţi cu analgezice.

Fiindcă ne aduseseră pe toţi de la Marele Masacru Sclipicios, împărţeam un salon la New York — Presbyterian. Nu-i ştiu pe toţi bibliotecarii, ei însă se cunosc — patinatul nu fusese decât o completare la cheful obişnuit pe care-l trăgeau înainte de sărbători. E ceva foarte tulburător, dar mai ales remarcabil, să vezi o gaşcă de bibliotecari pusă pe tuşă, iar între graniţele înguste ale stabilimentului spitalicesc, eu vedeam asta de-aproape... deşi numai cu un ochi. Cu toate că nu mă nimerise în plin, lama patinei se apropiase îndeajuns de corneea mea cât să mi se pună pe ochi un bandaj protector, până ce se vindeca. Din păcate, apucasem să arunc o privire în oglindă înainte de a fi pansat şi globul ocular arăta ca şi cum fiecare vas de sânge din el plesnise, de parcă aş fi

fiction connectlon

12 zile cu Dash ;/' Lily

stat treaz un an întreg fără să-mi aduc aminte să clipesc. Dacă aş fi dat probă pentru un rol de drac împieliţat la o serbare de Crăciun, aş fi fost primit cu braţele deschise. (Odată bandajat, eram mai potrivit pentru rolul de Pirat Numărul 3.)

Primisem un mesaj de la tata, în care mă anunţa că e „pe drum” — asta însă cu două ore în urmă, lucru care mă făcuse să mă întreb pe ce rută venea. între timp, străjerii mei erau Potera Întoarce-Pagina.

— „Moşul nu-şi mai simte faţa!” s-a apucat să fredoneze Kevin din Kalamazoo (cu leziuni necesitând guler cervical şi morfină). Niciodată nu mi s-a potrivit cântecul mai mult decât acum!

— Moşul trebuie să-şi redecoreze odaia! a adăugat Jack din Providence (umăr dislocat).

Nu mă surprindea că mobilierul auster al spitalului îi jigneşte sensibilităţile — purta cel mai complicat pulover cu Krampus pe care-l văzusem în viaţa mea, împreună cu nişte nădragi albaştri şi lucioşi care aduceau suspect de mult a colanţi.

— Şi Moşul mai vrea o duşcă dublă..., a continuat el, după care a băgat mâna în geanta Marc Jacobs şi a scos un termos, un shaker de cocteiluri şi şase pahare.

— Voilâ!

— Pe-al meu să-l faci triplu! a strigat Chris, care venise cu Jack, dar era de undeva de prin New York. (Nu avea decât nişte vânătăi, dar era dornic să ne ţină companie.)

— Mă mulţumesc cu unul dublu, am zis.

Toţi bibliotecarii au întors capetele spre mine, făcând: „Şşşşş...”

— Mă tem că va trebui să supravieţuieşti şcolii de bibliotecari, să ai de-a face cu publicul zi după zi şi să înduri

nişte ani de tăieri bugetare ca să meriţi băuturile în cauză, mi-a comunicat cu blândeţe Chris. Dar, într-o bună zi, toate vor fi ale tale! Ne pricepem la de-astea, iar tu eşti un tânăr şi bibliotecar temporar, aflat la ananghie şi având doar un ochi!

Au închinat, apoi, în sănătatea mea. Şi, cu toate că eram rănit şi pe cale să mă confrunt cu tata, mă simţeam destul de voios. Ştiam că nu aşa voise Lily să iasă, însă, sunt sigur, aşa voios voia să ştie că sunt la sfârşitul serii.

Am înălţat paharul de carton cu apă pe care mi-l lăsase infirmierul.

— Ridic paharul în cinstea sclipiciului care ne-a adus împreună. Poate că nu tot ce sclipeşte e aur, însă uneori sclipiciul e mai distractiv decât aurul. Şi în cinstea lui Lily, care s-a străduit din răsputeri, chiar dacă a sfârşit prin a ne răni considerabil.

—în cinstea lui Lily! au strigat cu toţii.

Jack tocmai pregătea o serie nouă de băuturi, când în salon a dat buzna tata.

— Aici erai! a zis pe un ton care lăsa impresia că mă jucasem, până atunci, de-a v-aţi ascunselea cu el.

—Exact unde trebuia să fiu, am replicat.

După cum era îmbrăcat (costum, cravată, eau de Bombay Sapphire), mi-am dat seama că venea de la o petrecere. După timpul care-i fusese necesar, îmi dădeam seama că plecarea lui nu fusese tocmai urgentă.

— Ţi-am întrerupt petrecerea? am întrebat.

—Da, a răspuns tata. în Philadephia.

Mi-am recunoscut eroarea. Şi, un moment, mi l-am închipuit în taxi, agitat, fremătând, aşteptând cu

disperare să ajungă la fiul său internat în spital. Era o imagine mişcătoare.
— Haide, a zis nerăbdător tata. Leeza aşteaptă în maşină. Ia-ţi lucrurile!
Bun, mi-am zis. Deci aşa stă treaba.
M-am apucat să-mi strâng lucrurile, iar tata s-a pregătit să iasă din salon.
—Stai puţin! a zis Jack lăsându-şi paharul pe o targa.
— Tu cine eşti? a întrebat tata.
— N-are a face. Pentru următorul minut o să mă transform, fir-ar să fie, în conştiinţa ta. Şi o să te informez că e o procedură standard ca, atunci când îţi iei copilul din spital, primul, al doilea şi al treilea lucru pe care i le spui sunt: Cum te simti?
— Vezi plasturele de pe ochiul lui? s-a băgat şi Chris. Nu e un accesoriu la modă.
Tata nu avea timpul şi răbdarea să i se spună ce trebuie să facă. Cum se întâmpla adesea cu mama, cea mai bună apărare a lui era atacul.
—Dar cine te crezi? a mormăit provocator.
Kevin s-a îndreptat cu paşi mari spre el, întinzând paharul în faţă cu o mişcare bruscă şi făcând ca băutura să se reverse spre tata.
— Suntem bibliotecari, domnule. Şi nu îţi vom permite să-l externezi pe acest viitor bibliotecar dacă nu demonstrezi că vei avea mare grijă de el odată ajuns acasă.
Era interesant să-l vezi pe tata confruntându-se cu un bibliotecar care poartă guler cervical. Şi mai interesant însă era să văd cum toţi bibliotecarii din salon credeau în mod clar că tata este cel care greşea. Aveam nevoie de această verificare a realităţii, fiindcă în acest

punct al vieţii mele eram deja mult prea obişnuit cu ea.
— E-n regulă, m-am adresat celor din salon. Tată, ne vedem în sala de aşteptare. Vezi dacă nu poţi primi nişte bandaje suplimentare de la doctor, fiindcă o să trebuiască să le schimb de dimineaţă, aşa că le-am putea lua gratis de-aici. Bibliotecari, voi avea nevoie de adresele voastre de e-mail, fiindcă am de gând să vă invit la o petrecere, dacă mai sunteţi în oraş.

Zis şi făcut. în vreme ce bibliotecarii îşi treceau adresele pe ultima pagină a jurnalului meu, am primit un mesaj de la Lily.

Ce faci? întreba. (Avusesem deja un lung schimb de mesaje de genul îmi-pare-rău-n-ai-de-ce.)

Pe punctul să fiu externat. Vrei să facem ceva mâine care să nu implice acuitate vizuală?

Spune tu, a răspuns.

O să-ţi spun, am promis.

Până atunci însă, trebuia să supravieţuiesc unei nopţi cu tatăl meu.

Primele cuvinte ale Leezei, când am urcat în maşină, au fost:
— Of, nu, bietul copilaş!

Intenţii bune, alegere nefericită a vocabularului.

Cât a durat drumul, a făcut mare caz de ochiul meu şi, până să ajungem la apartament, am simţit că tata se simţea mai agasat de ea decât de mine. Ceea ce reprezenta o măreaţă realizare.

în multe feluri, Leeza nu era ce mă aşteptasem de la o mamă vitregă. Mă aşteptasem, de pildă, să fie cineva mai apropiat de vârsta mea. însă Leeza, de fapt, era cu

un an mai în vârstă decât mama — ceva ce pe mama o sâcâia la culme, fiindcă una era să fii părăsită pentru un model mai tânăr şi alta să fii lăsată pentru o tipă la fel de uzată ca tine. (Mama n-ar fi trebuit să-mi spună asta, însă mi-o spusese într-o seară deosebit de întunecată, înainte să-l cunoască pe tatăl meu vitreg, când aveam 10 ani.)

Mă mai simţeam, printre altele, uşurat şi că Leeza şi tata nu voiseră alţi copii — tata trâmbiţase acest fapt cu ocazia multor cine la care participasem pe parcursul anilor mei de formare. Asta însemna că poziţia mea era sigură. însă pe de altă parte confirma şi faptul că, poate, nu fusesem nici eu dorit. Fiindcă, dacă tata s-ar fi distrat atât de bine cu mine, n-ar fi vrut să repete experienţa? (Ştiam că era mai complicat de atât, însă, emoţional vorbind, aşa părea câteodată.)

Camera mea din apartamentul tatei era cam un sfert dormitor şi trei sferturi debara pentru echipamentul de yoga şi alte fleacuri. Leeza, de obicei, mai strângea din obiecte, reuşind să elibereze cam 50 de procente din cameră înainte de sosirea mea, însă de data asta nu apucase.

— îmi pare rău, a zis mutând o minge medicinală din apropierea pernei mele. Dacă vrei, îţi aduc şi cearşafuri curate. Le-am schimbat după ce-ai fost aici ultima oară — dar au trecut nişte luni de-atunci.

Din fericire, nu era un reproş în vorbele ei. Cel puţin nu până a intrat tata pe fir.

— Da, am observat că nu prea ai fost pe-aici, Dashiell, a zis el din pragul uşii. Aşa au stat lucrurile tot anul, nu? Cam de când ai cunoscut-o pe Lily, dacă nu mă înşel. Ştiu cum sunt hormonii de adolescent, dar familia e familie şi e timpul să înţelegi asta.

Rachel Cohn fit David Levithan
— Şi tu acum, dragă, a zis Leeza în vreme ce punea în şifonier un braţ de saltele pentru yoga. O iubim pe Lily.
— Iubim ce-am văzut din Lily, a răspuns tatăl meu. Dar trebuie să spun... în primul rând, acum un an, te-a băgat la pârnaie. Acum te-a băgat în spital. Mă face să mă întreb dacă Lily e genul de fată cu care să-ţi petreci atâta timp.
—Glumeşti, nu? am zis.
—Ba deloc.
M-am holbat la el cu singurul meu ochi sănătos.
— N-o cunoşti deloc pe Lily, nu mă cunoşti deloc nici pe mine, aşa că observaţiile tale, deşi rostite cu convingere, nu-s decât o grămadă de balegă, tată.
Tata s-a făcut roşu ca racul.
—Ia ascultă, Dashiell...
— Nu, am zis clătinând din cap. Opreşte-te! Nu face asta! Nu emite tu judecăţi de valoare!
—Sunt tatăl tău!
— Sunt foarte conştient de asta! Şi e destul de aiurea că mă tratezi ca pe un idiot. Dar să nu îndrăzneşti să te atingi de Lily. E nevoie şi de ea, şi de mama ca să echilibreze balansoarul care te are pe tine la capătul celălalt.
Tatăl meu a râs.
— Ha, ştiam eu că maică-ta are de-a face cu asta. Ce chestii ţi-o fi spus...
— Nu, tată. Chestiile mi le-am spus singur. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Fiindcă, surpriză! Sunt, de fapt, capabil să trag singur concluzii.
— Băieţi, a intervenit Leeza, ştiu că a fost o zi foarte lungă pentru noi toţi. Iar Dash are nevoie de odihnă, după ce-a trecut prin ce-a trecut. Aşa că ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată?

12 zile cu Dash ;/' Lily

— îmi pare rău, am spus, dar trebuie să ştiu dacă măcar vrea să fiu aici. Altfel mă pot duce acasă, pur şi simplu.

— Nu, Dash, a zis cu severitate Leeza. în noaptea asta nu vei sta singur. O să treacă efectul pastilelor pe care ţi le-au dat la spital, plus că o să descoperi că nu e tocmai confortabil să te duci la culcare cu un ochi bandajat. Ai nevoie de cineva care să te îngrijească.

Nu i-am spus, dar în clipa aceea vorbea exact ca mama, într-un fel cu care mama chiar ar fi fost de acord.

—Ascult-o pe Leeza! a zis tata.

— Nu se face şcoală mâine, nu-i aşa? a continuat Leeza. Invit-o pe Lily la micul dejun. O să fac clătite cu aluat de turtă dulce.

— O să comanzi clătite cu aluat de turtă dulce, a pufnit dispreţuitor tata.

— Nu, l-a corectat Leeza, o să le fac. O să fie plăcut să am prin preajmă pe cineva care să le merite.

— Doamne sfinte, îmi dau seama când nu sunt dorit, a mormăit tata. Ne vedem mâine-dimineaţă, Dashiell.

— Te iubeşte, a zis Leeza după ce a plecat tata.

—Nu tu ar trebui să mi-o spui, am replicat.

—Ştiu.

Cât s-a dus să scoată din debara aşternuturi curate, i-am trimis un SMS lui Lily, invitând-o la micul dejun. Era târziu, aşa că nu mă aşteptam să mai fie trează. Dar mi-a răspuns imediat, încântată.

— Lily se alătură acţiunii „Clătita”, i-am spus Leezei când a revenit.

I-am luat apoi cearşafurile din braţe; eram în stare şi singur să-mi fac patul.

— Minunat! a zis ea încercând să pară veselă. Te mai ajut cu ceva înainte să mă duc la culcare?

Rachel Cohn fit David Levithan

Spune-mi de ce te-ai măritat cu tata, i-aş fi zis, dar nu am făcut-o. Spune-mi că, atunci când greşesc, sunt greşelile mele, nu ale lui!

— Mă descurc, i-am spus.

Mi-a adus un pahar de apă să-l am pe noptieră, plus nişte Nurofen. M-a pupat pe obraz de noapte bună, apoi s-a dat înapoi şi m-a mai studiat o dată.

— Nu arăţi, de fapt, chiar aşa de rău. Aş zice că aduci mai mult a vânător de recompense decât a pirat. Profită de asta cât mai poţi.

Mi-am scos pijamaua din sertar.

— Şi, Dash? a zis din pragul uşii, făcându-mă să ridic privirea spre ea. Ai dreptate în privinţa lui Lily. E de păstrat.

Dar de ce, m-am întrebat în vreme ce-mi începeam lungul şi destul de chinuitorul drum către somn, să vrea ea să mă păstreze, dacă paternitatea era destinul?

Marţi, 23 decembrie

Nu-i spusesem lui Lily despre clătitele din aluat de turtă dulce; a sosit cu brioşe de turtă dulce proaspăt scoase din cuptor. Aveam de gând să-i explic această coincidenţă, însă m-a întrerupt ţipând ca din gură de şarpe:

—FAŢA TA!

— Ce-i cu faţa mea? am întrebat. Nici nu poţi s-o vezi pe sub bandaje, nu-i aşa? Ţelul meu e să bântui prin clădirea Operei înainte să împlinesc 23 de ani.

— Nu-i amuzant!

— Ba este! Şi cred că, în acest caz, eu ar trebui să fiu cel care evaluează nivelul de umor al situaţiei, nu?

12 zile cu Dash ;/' Lily

M-am aplecat să o sărut. Din cauza chestiei cu ochiul, am nimerit un pic pe alături. însă a fost îndeajuns de drăguţă să-mi corecteze greşeala de calcul într-o manieră extrem de satisfăcătoare.

— N-ar fi exclus ca, de-acum înainte, s-o iau pe calea lui Adam Driver, am avertizat-o. Să port mască doar de dragul distracţiei. Ca să demonstrez ce rău şi primejdios sunt. Şi e o referire la Războiul Stelelor, apropo, nu la Fetele.

— M-am prins, a zis Lily, făcându-mă să gândesc: Voilă! Acum nu te mai gândeşti la rana mea!

înainte să mă înece în Supa Scuzelor, am îndrumat-o spre bucătărie, unde Leeza era aplecată peste plită, iar tata citea Wall Street Journal.

— Marile minţi gândesc la fel! a exclamat Leeza dând cu ochii de brioşe.

— Mi se pare, mai degrabă, că orice afurisită de chestie s-a transformat, de Crăciun, în turtă dulce, a adăugat tata. Nu mă înţelegeţi greşit — mă bucur că nu-i dovleac, pentru numele lui Dumnezeu! Şi totuşi... Turta dulce nu-i chiar o idee originală. Dacă mă-ntrebaţi, eu pe Starbucks dau vina.

— Nu te întreabă nimeni, dragă, a zis glumeaţă Leeza, scoţând brioşele din pachet şi punându-le pe un platou.

Clătitele au fost gata în câteva minute. Leeza le făcuse în formă de omuleţi. (Mi se părea straniu să faci fursecuri sub formă de oameni.) A urmat apoi un lucru cu care Lily nu era deloc familiarizată — tăcerea în familie. Din când în când, unul dintre noi — chiar şi tata — complimenta clătitele. însă, în afară de asta... nimic. Lily se tot holba, îngrozită, la bandajele mele. Tata continua

să citească ziarul. Leeza surâdea vag, de parcă nişte elfi invizibili i-ar fi şoptit bârfe la ureche.

Mi-am imaginat că aşa era orice masă cu Leeza şi tata. Pe vremuri, cu mama şi tata, liniştea ar fi fost semn de armistiţiu. Aici nu însemna decât neant.

Te rog, să nu ajungem şi noi aşa, îmi venea să-i spun lui Lily.

Şi poate că era pe recepţie, fiindcă, atunci când m-am uitat la ea, şi-a dat ochii peste cap.

Am încercat şi eu s-o fac, uitând vreme de o clipă că nu era deloc o idee bună. Rezultatul a fost o nu foarte blândă senzaţie de cuţit înfigându-mi-se în retină.

Cred că am gemut, fiindcă atât Lily, cât şi Leeza m-au întrebat imediat dacă sunt bine. Tata arăta doar agasat.

— Ăăă... OK, le-am asigurat. Dar mi-am amintit că... trebuie să-mi schimb bandajul.

— Te ajut eu, au zis în acelaşi timp Lily şi Leeza.

Pot şi singur, mi-am zis.

Apoi m-am gândit:

De fapt, aş prefera să mă ajute Lily.

— Mersi, Leeza, am zis. Dar nu cred să am nevoie de atâta ajutor. O s-o las pe Lily să se ocupe, de data asta.

Ne-am dus la mine în cameră, unde am scos tifonul şi banda adezivă din rucsac. Apoi am intrat în baie, fiindcă, deşi nu ţineam morţiş să-mi văd mutra, ştiam că o oglindă s-ar fi putut dovedi de folos. Mi-am dezlipit peticul protector de pe ochi, apoi am început să desfac bandajul făcut de doctor. Lily însă m-a oprit:

— Aşază-te aici! Lasă-mă pe mine!

Am închis ochii. Am simţit cum îmi dezlipeşte leucoplastul de pe piele cât de blând poate. Am simţit cum desface legătura de tifon de pe ochi, cum o lărgeşte şi cum,

12 zile cu Dash ;/' Lily

în cele din urmă, mi-o scoate. Lily a oftat din rărunchi în faţa priveliştii — copcile, vânătaia — însă, în loc să spună ceva, şi-a văzut de treabă. Tăceam amândoi acum, da, însă era tăcere pentru că ne concentram. Nu doar ea, care acum mă pansa încet la loc. îi simţeam degetele atingându-mi tâmpla. îi auzeam răsuflarea. Eram acordat la pulsul cel mai intim al clipei. Tifonul a fost pus la loc, fixat. Peticul şi-a recăpătat locul deasupra, protejând protecţia. O palmă pe spinare — Gata, s-a rezolvat.

Am deschis ochiul.

—Sper că a ieşit cum trebuie, a zis Lily.

— Dacă o făceam eu, cred că-mi bandajam ochiul sănătos.

— Era şi nişte... sclipici. încrustat în pielea de pe partea laterală a feţei. N-am ştiut dacă să-l curăţ ori să-l las. Presupun că o să-l cureţe doctorul, data viitoare?

— O să fiu şi mai respectat în cartier, am asigurat-o. Menestrelii compun deja legende despre băiatul cunoscut ca Piratul de Sclipici şi felul în care ştie să întâmpine o lamă.

—îmi pare aşa de...

— Nu spune asta! N-a fost vina ta mai mult decât a fost vina lui Andrew Carnegie că a înfiinţat atâtea biblioteci, făcând ca, un secol mai târziu, atâţia bibliotecari pe patine să se dovedească nepregătiţi pentru exploziile de sclipici. Apropo, m-am distrat de minune până la... ştii tu... spitalizare. Fetele de la Rawkettes au fost o mare surpriză — şi asta nu e lucru uşor dacă ţii seama că eram foarte tensionat.

în clipa aceea ne-a strigat Leeza:

—E totul în regulă acolo?

Ţinând seama de remarcile tatei în legătură cu proasta influenţă a lui Lily asupra mea, am fost tentat

să zbier ceva despre şampanie şi un burete de baie — nu eram însă sigur că-i pot explica lui Lily gluma fără să-i afectez sensibilităţile. Aşa că m-am mulţumit să răcnesc un „Totu' bine!”, murmurându-i apoi prietenei mele:
— Trebuie să ieşim din apartamentul ăsta cât de iute este omeneşte posibil. Ba, de fapt, uită de limitările omeneşti — să fugim ca nişte gheparzi. Ori gazele.
— Eşti sigur? m-a întrebat Lily, privindu-mă în ochi.
— De ce n-aş fi?
— Nu ştiu. Ţi-au făcut clătite.
— Ea mi-a făcut clătite. în mare parte, fiindcă vede ce jigodie e el.
în anumite circumstanţe, aici ar fi venit momentul în care să zici: ei, hai, că nu-i aşa de rău. Dar tata nu merita acele circumstanţe.
— Metropola ne aşteaptă! i-am spus lui Lily.
— Atunci, să nu ne lăsăm aşteptaţi! a răspuns îndesând la loc în rucsacul meu toate proviziile.
I-am mulţumit pentru clătite Leezei, cam de 10 ori eu şi de 10 ori Lily, iar ea ne-a întrebat cam de 10 ori dacă sigur nu mai vrem.
— Gata, plecaţi? a zis tata în secunda în care a terminat cu ziarul.
— Ne mai rămân doar două zile de cumpărături! am ciripit voios... şi fără sens, chiar şi pentru mine.
— Bun, şi care e răspunsul referitor la Crăciun? Vii la noi sau nu?
Doar prezenţa Leezei şi a lui Lily m-a împiedicat să-i trântesc un „nu” şi să-mi văd de drum.
— Mă tem că am deja alte planuri.
— Ce planuri? a întrebat cu scepticism tata.

12 zile cu Dash şi Lily

Nu voiam să-i spun nimic despre petrecerea doamnei Basil E., fiindcă mă invitase într-un fel în care ştiam că tata n-ar fi invitat-o în veci pe Lily. Nu părea onest să-i pun pe ambii în aceeaşi oală.

—Cu Lily, am răspuns limitându-mă la atât.

—Minunat! a făcut Leeza.

Tata mi-a aruncat o privire vrând să însemne Lily nu e din familie.

Am încercat să-i arunc drept răspuns o privire cu mesajul E mai din familie decât tine.

Am pupat-o pe Leeza pe obraz. A părut surprinsă — nu acesta era, îndeobşte, ritualul nostru de rămas-bun.

—Trec pe la voi după Crăciun, i-am spus. Promit!

—Ne găseşti aici!

Tata nu s-a ridicat de pe scaun.

—Pa, tată, am spus.

—Pa! a zis şi Lily.

Când am ieşit afară, m-am simţit uşurat.

— Aşadar, a zis Lily odată ce-am ajuns pe stradă, ce să facem acum? Am câini de plimbat la 3. Până atunci îţi aparţin întru totul.

— Păi, am zis uitându-mă la ceas, e cam devreme pentru îngheţată.

— De acord. Poate mai încolo. Mai ai nevoie de cafeinizare?

Am făcut semn că nu.

—Cred că o să mi se urce la cap.

—Deci...

—Deci...

Asta e chestia caraghioasă cu New Yorkul — sunt puzderie de chestii pe care le poţi face cât e ziua de lungă,

dar tot rămân momente când habar nu ai pe care dintre ele vrei să le şi faci şi te simţi super-tolomac fiindcă ştii că trebuie să fie ceva de făcut, doar că mintea ta nu a descoperit acel ceva.
— Nu am făcut niciun plan, a zis Lily, parcă cerându-şi scuze. După aseară... m-am gândit că poate nu ar trebui.
— Nici eu n-am făcut planuri. Dar să nu fim disperaţi pentru că n-avem niciun plan.
— Ne-am putea duce să-i ajutăm pe Langston şi Benny să-şi facă bagajele.
— S-ar putea să-mi solicite prea mult ochiul.
— Aaa, scuze.
— Poate-ar trebui totuşi să ne luăm o îngheţată matinală.
— Nici nu ştiu dacă la 10 au deschis deja.
Oraşul întreg. Aveam oraşul întreg! Şi totuşi...
— Auzi? a zis Lily.
N-am ştiut, iniţial, la ce se referă. M-am concentrat apoi nu pe gândurile mele, ci pe ce se petrecea în afara lor — şi am auzit.
— E un cimpoi cumva? am întrebat.
— Cred că cimpoi e, a întărit Lily.
Apoi, parcă pentru a ne confirma teoria, un cimpoier a apărut de după colţ. Apoi altul. Şi încă unul. Şi tot aşa, 11 inşi. Un pluton de cimpoieri interpretând „River” de Joni Mitchell. în spatele lor era un şir de pietoni — nu mergând, ci parcă urmându-i hipnotizaţi, să vadă încotro o apucă cimpoierii.
Uneori faci planuri. Uneori planurile se fac singure.
Mai ales în New York.
— Mergem? am zis oferindu-i mâna.
O făceam de dragul romantismului şi totodată fiindcă mă temeam ca deficienţa mea vizuală să nu-mi

îngreuneze sarcina de a mă alătura unei mulţimi tot mai numeroase.
— Hai, a răspuns ea luându-mă de mână ca să fie romantică şi totodată temându-se ca deficienţa mea vizuală să nu-mi îngreuneze sarcina de a mă alătura unei mulţimi tot mai numeroase.

Am pornit, de mână, pe Second Avenue. A devenit curând clar, din conversaţiile celor din jur, că nimeni nu ştia cine erau cimpoierii sau încotro se duc. însă teoriile abundau.
— Cred că e ansamblul de cimpoieri de la pompieri, a zis un domn mai în vârstă.
— Nu prea cred că pompierii cântă Joni Mitchell! i-a replicat însoţitorul. E canadiancă, să ştii.

între timp, hipsterii aflaţi exact în faţa noastră se agitau de zor.
— Crezi că or fi cei de la Codiţă Pufoasă? a întrebat un tip slăbănog, în cardigan.
— Nu le stă lor în obicei să cânte în toiul zilei! a răspuns un tip zburlit, îmbrăcat cu o jachetă căptuşită.
— Păi, tocmai de-aia ar fi aşa de în stilul Pufoşilor! Să ne tragă clapa dând un concert de zi! nu s-a lăsat slăbănogul.

Nu ştiam ce vor să zică. Eram sigur însă că trupa de cimpoieri începuse să interpreteze „Fairytale of New York”, adică, în principiu, cel mai bun cântec de Crăciun scris vreodată.
—Unde crezi că mergem? a întrebat Lily.

Ştiam că nu formulase o întrebare existenţială, însă aşa alegea mintea mea să o audă. Poate fiindcă încă încercam să nu mă mai gândesc la tatăl meu şi la dispoziţia de înmormântare pe care mi-o imprimase.

Rachel Cohn fit David Levithan
Poate fiindcă încă mă întrebam dacă găsisem iar, cu Lily, un teren sigur. Ori din pricină că, pur şi simplu, ne ţineam orbeşte după 11 cimpoieri şi, cu toate că niciunul dintre ei nu părea dubios, cu siguranţă că e nevoie de multă precauţie când în viaţa ta se ivesc din întâmplare nişte cimpoieri.

Ni se alăturau tot mai mulţi oameni, în vreme ce traversam centrul oraşului. M-am gândit, preţ de o terifiantă secundă, că o s-o apucăm spre Times Square, care, în această perioadă, era literalmente o capcană pentru turişti. însă am reuşit să evităm zona, ţinându-ne după melodie, curioşi şi strângându-ne tot mai mulţi.

Când am ajuns în Tompkins Square Park, cred că ne strânseserăm vreo 200 de inşi. Muzica s-a oprit şi cim- poierii au strâns rândurile în rondul central al parcului. Hipsterii se uitau împrejur, aşteptând apariţia altei trupe, însă cimpoierii erau singurul spectacol din zonă — şi, acum erau pregătiţi să cânte un alt cântec.

Chiar dacă nu era încă nici după-amiază, s-au apucat să cânte notele introductive din „Noapte tăcută”. Nu era noapte, dar am tăcut cu toţii şi ne-am lăsat pătrunşi adânc de sunete. Un cântec nespus de paşnic şi de trist. Şi, chiar fără cuvinte, fredonam cu toţii versurile în minte.

Totul e liniştit, totul străluceşte.

Nu prea credeam în colinde, însă eram capabil să cred în ele un pic dacă, aşa cum era cazul acum, ne dădeau un mic imbold spre graţie, spre recunoştinţă. Până şi anii mai dificili au motive să fie sărbătoriţi şi asta simţeam acum, sperând că la fel simte şi Lily.

Următoarea piesă nu a mai fost o colindă, ci „Into the Mystic” de Van Morrison. Unii din public s-au

apucat să cânte în gura mare. Mi-am dat seama că Lily nu recunoştea cântecul, aşa că am început să i-l fredonez în stilul meu afon, spunându-i că ne născuserăm înaintea vântului, că eram mai tineri decât soarele. Că, atunci când se făcea auzită sirena, aveam să mă întorc acasă. Că voiam să-i legăn sufletul de ţigancă.

A zâmbit, arătându-mi o bucăţică din strălucirea acelui suflet.

A început să cânte şi ea, înainte ca piesa să se termine. A cântat apoi şi mai cu foc când cimpoierii au trecut la o interpretare vioaie a piesei „A Change Is Gonna Come” de Sam Cooke. îi acompaniam cu toţii vocal şi ni se alătura tot mai multă lume, atrasă de straniul cor. Mi se părea mai grăitor decât orice reducere de preţ cu 70 la sută, mai mult decât orice construcţie hollywoodiană, mai presus decât oricare cec scris de tata şi decât orice reclamă apărută la televizor.

Am cuprins-o pe Lily cu braţul peste umăr, ea şi-a trecut un braţ pe după talia mea şi am rămas aşa — două trupuri, o singură făptură — cât a mai durat cântecul. Apoi ne-am retras mâinile ca să aplaudăm odată cu restul mulţimii. Cei 11 cimpoieri ne-au făcut o reverenţă, apoi şi-au făcut încă o reverenţă unul altuia, după care au dispărut în zare.

— Mă bucur aşa de mult pentru noi, a zis Lily.

— Da, şi eu mă bucur pentru noi.

— Cred că e timpul pentru o îngheţată, ce zici? a sugerat Lily.

Am aprobat-o entuziast şi am pornit spre Big Gay Ice Cream să ne luăm Salty Pimp (îngheţată de vanilie, dulce de leche, sare marină, sos de ciocolată) şi American Globs (îngheţată de vanilie, biscuit, sare marină,

sos de ciocolată). De acolo, ne-am îndreptat spre Mercer Street pentru o cafea la Think, unde am fost serviţi de un uluitor barman cu păr roz care nici n-a clipit când i-am comandat o cafea cu gheaţă şi cu lapte de soia şi vanilie, atât de târziu în decembrie. Ne-a mai rămas timp cât şă ne oprim pe Eighth Street şi să le luăm lui Langston şi Benny o veioză în formă de Beyonce pe post de cadou de Crăciun şi casă nouă.
(— De ce o veioză? am întrebat-o pe Lily.
— în New Jersey e mai puţină lumină, a răspuns cu un pic de amărăciune, dar nu într-atât încât să opteze, în loc, pentru o veioză aducând cu Mariah Carey.)

După ce am terminat de făcut cumpărăturile, ochiul începuse să mă doară, iar Lily trebuia să plimbe câinii. Ne-am despărţit — însă doar pentru scurt timp. Eu m-am dus acasă, să mă odihnesc, iar pe seară Lily a venit cu pizza şi cu filme de sezon la care să ne uităm împreună. A fost şocată că nu văzusem încă Pur şi simplu, dragoste, iar eu am fost şocat găsindu-l, pur şi simplu, nu foarte groaznic. Şi, cu toate că nu ne puteam pune de acord dacă Coşmarul de dinaintea Crăciunului e film de Halloween sau de Crăciun, l-am savurat cu aceeaşi plăcere.

Am zăbovit câteva minute după ce s-a terminat filmul, lăsând ecranul tetevizorului să amuţească şi să se albăstrească după genericul de final.
— îmi place aşa, am spus. Când putem să fim noi înşine. Plus sau minus un plasture pentru ochi.

Lilly m-a sărutat pe buze, mi-a sărutat şi peticul de pe ochi şi pleoapa, atât cât nu era acoperită de bandaj.

— Trebuie să împachetez cadourile, a zis, după care a băgat mâna în geantă şi a scos jurnalul Moleskine cu copertă roşie. Instrucţiunile pentru mâine, m-a informat.

12 zile cu Dash ;/' Lily

I-am promis că nu-l voi deschide până a doua zi de dimineaţă.

Am simţit că mi-e dor de ea din secunda în care a ieşit din apartament. Dar, ca în orice iubire, presupun, consolarea stătea în faptul că avea să se întoarcă.

12 LILY
Pa ram pam pam pam banditesc
Miercuri, 24 decembrie

N-am avut de gând să-mi abandonez iubitul la Ştrand tocmai în cea mai frenetică zi de cumpărături a anului. Nu am intenţionat să-l abandonez la fiecare oprire planificată pentru azi, în cadrul seriei de aventuri din jurnalul cu copertă roşie.

în seara Marelui Masacru Sclipicios, după toată vânzoleala, stătusem până târziu să mă ocup de nevoia de mişcare a grupului meu de câini cu stăpâni plecaţi în vacanţă. Nu îl însoţisem pe Dash la urgenţe fiindcă ştiam că îl las pe mâinile bune (şi însângerate — ÎMI PARE RĂĂĂU!) ale multor bibliotecari de treabă, răniţi şi ei. Dacă oamenii ăştia erau în stare să se ocupe atât de bine de cărţi, atunci puteau să se ocupe şi de Dash, cu toată îngrijorarea mea că nu-l însoţeam la spital.

— Du-te, mi-a spus Dash când m-a auzit insistând că mă puteam ocupa şi mai târziu de câini, după ce-l pansau şi-l făceau să se simtă mai bine. Aş fi uşurat dacă n-ar

12 zile cu Dash ;/' Lily
trebui să-mi fac griji că tu îţi faci griji în privinţa câinilor care au nevoie să se uşureze.

Abia târziu în noapte mi-am terminat îndatoririle faţă de câini şi, când am ajuns acasă, eram epuizată. N-am putut adormi până ce n-am pus la cale un plan ca să repar situaţia. Simţindu-mă vinovată — şi abandonând planul meu original de a-l sărbători pe Dash —, am stat trează ca să fac un plan de rezervă pentru Ajun. Am organizat ziua şi am scris instrucţiunile în jurnalul roşu.

în loc să-l înec mai departe pe scumpul de Dash în butoiul cu cereri de iertare pentru că-l rănisem, mă gândisem că puteam celebra asta. Aveam de gând să-i ofer cea mai straşnică zi de pirat din viaţa lui. Şi urma să greşesc.

Scuze.

10 a.m.

Ahoy, o luăm din loc
Ne ducem în Park Slope
La Superhero-n magazin
Ca să ne războim din plin

Prima noastră oprire urma să fie la magazinul Superhero Supply Co., cu uşa secretă din dos care ducea într-o încăpere în care avea loc periculoasa aventură a unui curs seral de scriere creativă. Oricât m-aş fi dat în vânt după noua poză de fundal de pe telefon, cu Dash îmbrăcat în Moş Crăciun, de-abia aşteptam să o schimb cu o poză înfăţişându-l pe Dash în costum de pirat, cu peticul binemeritat pe ochi, tricornul în cap, cămaşă albă dantelată şi mantaua de căpitan de galion, pe care le puteam cumpăra de la magazinul Superhero. Şi, dacă tot eram acolo, puteam întreba dacă se depun

solicitări pentru intrarea în clubul select din spate, ceea ce ar fi fost un preludiu de sărbătoare mai bun decât un masacru sclipicios. Şi o experienţă folositoare pentru eventualul rol de bibliotecar care îl aştepta pe iubitul meu.

Jurnalul Moleskine îl îndruma pe Dash să ne vedem la magazinul Superhero la ora 11:30, în ziua de Ajun. Dar înainte să mă lansez în aventura noastră, trebuia să mă ocup de Boris. Câinele meu şi cu mine ne petrecuserăm noaptea trecută la doamna Basil E., unde îl vizitaserăm pe bunicul. Şi eram pe cale să-l iau pe Boris la o plimbare rapidă de dimineaţă în jurul parcului Gramercy, nu în interiorul lui. Putea să-şi facă nevoile, iar eu să mă gândesc la toate cadourile pe care urma să le deschid mâine şi la toate sărutările pe care aveam să i le fur astăzi piratului meu drag.

Cu Boris în lesă, eram pe cale să ies din casa doamnei Basil E. ca să dăm o tură în jurul parcului, când am auzit refrenele unui grup de colindători care cântau la intrarea în parcul Gramercy. Imitând un fel de hip-hop, aceşti albi de vârstă mijlocie fredonau şi băteau tactul pe melodia „Micul Toboşar”. în jurul lor se adunase o mulţime uriaşă, care aplauda şi se delecta cu muzica. I-am recunoscut pe interpreţi şi m-am rugat ca bunicul, care îşi lua încă micul dejun în partea din spate a casei, să nu-i audă.

Hai şi tu să-L vezi,

Pa ram pam pam pam

Bunicul nu ura cântecul. Ci îi ura pe cei din grup.

Anul trecut fuseseră o pacoste pentru East Village şi Lower East Side. îşi spuneau Canarsie Crèche Crew şi erau un grup a cappella format din patru escroci de

fiction connection

12 zile cu Dash ;/' Lily
pe Wall Street, condamnaţi care se întâlniseră în închisoare şi care, odată eliberaţi, se mutaseră în sudul Brooklynului şi-şi reluaseră viaţa de ticăloşi. Acum, în loc să ducă de nas investitori, cântau pentru turişti, iar în timpul ăsta, membrii care nu cântau le furau turiştilor portofelele, telefoanele, plasele de cumpărături şi alte bunuri.

în Rege-apoi să crezi,

Pa ram pam pam pam

Nu am reuşit să închid suficient de repede uşa din faţă de la doamna Basil E. „NU!” l-am auzit pe bunicul ţipând în spatele meu, în hol. S-a năpustit afară cu toată viteza pe care o putea atinge un octogenar în baston şi cu probleme cardiace. Din capul scării, a început să agite bastonul spre cântăreţi, urlând:

— Bandiţilor! Sunteţi nişte bandiţi! Poliţia ! Poliţia!

Apariţia bruscă a bunicului în capul scării de la intrare a fost cam precipitată, făcându-l pe Boris să se sperie şi să se repeadă în stradă, cu lesa încă în mâna mea, tră- gându-mă pe scări după el.

— Lily! a urlat bunicul în vreme ce mă duceam de-a berbeleacul.

N-aveam nimic, poate vreo vânătaie mică, însă bunicul a încercat să întindă braţul, să mă ajute.

Şi a căzut. Zdravăn.

Doamna Basil E. a sunat la 911. Eu l-am sunat pe Dash.

11:30 a.m.

Sunându-l pe Dash, a intrat mesageria vocală. Rămăsese blocat în Brooklyn, în trenul P (cunoscut localnicilor şi drept „Pana mea!”, din cauza eternelor

sale întârzieri). Când a reuşit să iasă, într-un târziu, şi să-mi dea mesaj, i-am spus să ne întâlnim la următoarea destinaţie din jurnalul Moleskine, să pot sta cu bunicul până era externat.

Eram prea speriată să mă confrunt cu realitatea. Refuzam să o văd.

După ce bunicul a fost consultat de medicul de la urgenţe, i-am trimis lui Dash o actualizare. Bunicului nu-i trebuie decât un bandaj. O să fie bine. Ne vedem la următoarea oprire. îmi pare FOARTE RĂU!

Piratul Dash mi-a răspuns: Pe barba mea! îşi mai simte Moşul faţa? Bunicul, adică?

M-a amuzat. Zâmbetul m-a ajutat să-mi relaxez maxilarele încordate.

N-are decât nişte vănătăipe obraz şi un cucui, i-am scris la rândul meu. Dar întreabă deja de prânz, ceea ce înseamnă că e bine. Stomacul şi-l simte sigur!

La care Dash: Nu te grăbi, am parte de o dimineaţă încântătoare speriindu-i cu ochiul meu pe copiii venip devreme la cumpărături în Park Slope.

Le arăţi peticul de pe ochi?

Nu, l-am scos în cinstea lor. Pauză. Iar acum mi-au cerut să părăsesc magazinul. Ne vedem curând!

3 p.m.

Un feribot orăşenesc lua-vom

În barul Comoara intra-vom

Manhattanul va fi ocolit în graba mare

Iar eu voi striga TE IUBESC tare-tare

Vânt din pupa, marinare!

Am pierdut noţiunea timpului. Şi semnalul de la mobil fluctua. De ce e reţeaua aşa de proastă în locuri

12 zile cu Dash ;/' Lily
unde ai mai multă nevoie de ea, ca în spitale, în metrou, în filme?

O mulţime de doctori intrau şi ieşeau.

Au sosit şi părinţii mei.

Apoi străunchii Sam şi Carmine.

După ei, Benny, Langston şi vărul Mark.

în rezerva bunicului era aproape ca la o petrecere. Rudele mele se apucaseră de împachetat cadourile din plase, să mai treacă timpul. Ori ca să nu mai piardă timp, de vreme ce Crăciunul era a doua zi.

Bunicul primise un pat în salon. Doctorii voiau să-l ţină sub observaţie încă vreo câteva ore.

Nimeni nu spunea de ce.

Prinsesem biletele de pagina din jurnalul cu instrucţiuni pentru destinaţia piraterească numărul doi.

Am uitat că trebuia să mă întâlnesc cu Dash acolo.

Nu-i nimic! mi-a scris Dash. Nimic nu-i e mai plăcut unei comee rănite decât să fie suflată de vântul ce şuieră peste râul Hudson.

îmi pare rău.

Să nu-ţi pară! Tocmai mi-au oferit o slujbă de barman la Comoara Piraţilor.

Fiindcă porţi peticul de pirat pe ochi?

Nu. Fiindcă sunt singurul treaz de pe-aici.

6 p.m.

Haideti buluc, pirati de soi
La Ştrand să mergem, înapoi!
Mii de pipe şi butoaie cu romuri
Corsari şi lupi-de-mare vom găsi în tomuri
închişi în subterane vom contempla un...

Nici acolo n-am ajuns.

I-am scris: îmi pare rău! Din nou!

Rachel Cohn fit David Levithan

N-ai pentru ce. Ştrand, unde sunt naufragiat, în haosul cumpărăturilor de ultima clipă, e de fapt, pentru mine, cel mai relaxant loc de pe pământ. Chiar mă iubeşti!

Te iei de oamenii care încearcă să retumeze cărţi cumpărate, aşa-i?

Deloc, m-am tolănit pe un scaun în raionul Intră pe Fir Dacă eşti Queer ¿¿-s pe cale să trag un pui de somn. SUNT EXTREM DE FERICIT. Aşa că nu-ţi cere scuze. Cum e bunicul?

Cardiologul ne-a informat în vreme ce bunicul dormea:

—Recomand să fie mutat într-o instituţie de îngrijire.

Un fel politicos de a formula cuvintele cele mai temute de bunicul: azil de bătrâni.

La care doamna Basil E. a ripostat:

— Prostii! Poate să stea cu mine. Pot să-i ofer îngrijirea de care are nevoie.

Doctorul Faţă-Rea a întrebat:

— Aveţi scări în casă?

—E un conac cu cinci nivele. Fireşte că avem.

— Riscă extrem de mult dacă o să cadă iarăşi. Sunteţi gata să instalaţi un ascensor? Casele vechi de cărămidă din Manhattan nu se împacă prea bine cu ascensoarele.

—Pot amenaja parterul pentru el.

— Sunteţi gata să-i oferiţi îngrijire continuă? Tratamentul anticoagulare necesită o monitorizare riguroasă. Se învineţeşte uşor, cum vedeţi şi pe faţa lui, şi riscă să facă mini-atacuri. Scările îi sunt cel mai mare duşman. Nu mai vorbim de cinci nivele...

Chipul mamei era trist, resemnat.

— Ştiam că o să vină şi ziua asta. Ne confruntăm acum cu problema ori amânăm iar, doar ca să avem de făcut

aceeaşi alegere în câteva luni sau peste un an, şi să riscăm ca starea să i se deterioreze şi mai mult între timp?

în adâncul inimii, ştiam că ar fi fost cea mai bună soluţie pentru bunicul. Ştiam însă şi cât de mult ura asta, cât s-ar fi opus, şi inima mi s-a strâns de durere. Recomandările doctorului erau menite să-i îmbunătăţească şi să-i prelungească viaţa. Dar pentru bunicul ar fi însemnat o condamnare la moarte.

M-aş fi aşteptat ca doamna Basil E. să nu fie de acord cu mama, însă a oftat şi a zis:

— Ai dreptate.

Străunchiul Carmine a întrebat:

— Să anulăm, deci, petrecerea de Crăciun de anul ăsta?

O tradiţie de familie veche de 50 de ani. Sacrilegiu! Anularea ei era un semn sigur că a venit sfârşitul lumii.

— Nu, a zis doamna Basil E. Petrecerea se va ţine. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să sărbătorim.

Şi, în clipa aceea, am luat-o razna.

7 p.m.

Nu au numit-o aşa, dar propriu-zis m-au băgat într-o cameră pentru agitaţi. O zonă discretă şi liniştitoare, cu pereţi capitonaţi, scaune moi, fără obiecte dure, unde erau conduşi aparţinătorii îndureraţi ai pacienţilor ca să-şi verse căcatul. Da, am zis-o. CACAT.

Situaţia era de căcat.

Crăciunul era de căcat.

Totul era de căcat.

Doamna Basil E. m-a însoţit acolo. A fost mereu singura persoană, dacă nu-l pun pe bunicul la socoteală, capabilă să mă liniştească, cu toate că ea, de la început, fusese cea care-mi provocase criza de nervi sugerând că am putea sărbători această perioadă întunecată.

Rachel Cohn fit David Levithan

Am ţipat. Am urlat. Am implorat.

— Te rog, nu-l duce la azilul de bătrâni. Ştii doar cum zice mereu, că nu pleacă din familie decât cu picioarele înainte.

Doamna Basil E. nu a spus nimic.

— Spune ceva! i-am cerut.

Tot nimic.

— Mă doare la fel de mult cât te doare şi pe tine, a rostit în cele din urmă. însă familia s-a pronunţat şi toată lumea e de acord. A sosit timpul pentru asta.

—Bunicul n-o să fie de acord.

— Nu-l cunoşti atât de bine cât crezi. Poate fi irascibil, dar vrea totodată şi ce-i mai bine pentru familia lui. Nu vrea să fie o povară.

— Nu e o povară! Cum poţi să spui aşa ceva?

— De acord. Nueo povară. E un privilegiu să mergi prin viaţă avându-l pe el ca frate mai mare. Dar, pe măsură ce o să i se altereze starea, o să se simtă chiar el o povară. Deja îl apasă pe suflet, de aceea a şi vrut să se mute la mine. Ştie că va veni şi ziua aceea, oricât s-ar opune.

Mă simţeam nespus de proastă, egoistă şi iresponsabilă. Bunicul era condamnat la azil — frica lui cea mai mare. De când cu infarctul, îl răsfăţasem, avusesem grijă de el, practic îmi oprisem viaţa în loc ca să-l ajut să evite această soartă. Şi pentru ce atâta efort?

îmi petrecusem ultimele sărbători înainte de instituţionalizarea sa prostindu-mă cu minunatul meu iubit.

Minunatul meu iubit! Pe care îl trimisesem, toată ziua, după cai verzi pe pereţi!

M-a buşit plânsul. Iar Basil E. m-a lăsat să bocesc fără să mă tragă liniştitor la pieptul ei.

12 zile cu Dash ;/' Lily

— Scoate afară totul, atâta a zis.

— Tu de ce nu plângi? am întrebat printre suspine.

— Fiindcă treaba asta o să se agraveze, a zis. Aşa că trebuie să ne ţinem tari, să ne purtăm frumos şi să îndurăm.

— Să îndurăm ce?

— Viaţa. Cu urcuşurile şi coborâşurile ei.

9 p.m.

în cele din urmă s-a petrecut un miracol.

Zăpadă. Nu un viscol în toată legea, ci o ninsoare uşoară, molatică şi dulce. în vreme ce mă întorceam pe jos spre locuinţa Doamnei Basil E. ca să-mi scot la plimbare câinele şi să-i dau de mâncare motanului, urmând ca apoi să plimb câinii clienţilor mei şi să revin la spital, senzaţia zăpezii a început să-mi încălzească inima îngheţată. Am scos limba s-o gust. Urcuşuri şi coborâşuri, într-adevăr. Şi un bine-venit semn al normalităţii. Era însă noaptea de dinaintea celei mai incitante zile din an. Nimic nu mai părea în regulă. Nimic nu mai părea normal.

L-am găsit pe Dash aşteptându-mă pe treptele de la intrarea în casa Doamnei Basil E. Dash! Bateria de la telefon îmi murise cu oră în urmă, şi renunţasem să-l mai înec pe Dash într-o mare de scuze.

Purta un tricorn de pirat. Fulgi de zăpadă îi împestriţau peticul de pe ochi. Lângă el stătea Boris. Nu văzusem în viaţa mea o privelişte mai atrăgătoare.

— Mii de pipe! a exclamat Dash şi m-a tras într-o îmbrăţişare. Boris a fost plimbat, Mâr şi-a primit hrana, mi-a şoptit la ureche. Şi clienţii tăi sunt acoperiţi pe seara asta.

îmi pare rău, am vrut să zic, dar nu am zis.

— Te iubesc atât de mult! am zis, în schimb.

Rachel Cohn Ei David Levithan

Nu ne-am mai spus nimic altceva. M-a ţinut mai departe în braţe. M-a mângâiat pe păr, iar eu am stat cu capul lipit de pieptul lui înveşmântat în haina de pirat.

Am simţit muchiile unui volum în buzunarul hainei lui şi am ştiut că era jurnalul Moleskine cu copertă roşie care-l purtase prin căutările zadarnice de peste zi. Dintre toţi oamenii care, de Crăciunul trecut, ar fi putut găsi jurnalul printre milioanele de cărţi (şi de kilometri) de la Ştrand, Dash fusese cel care-l găsise, şi nu fără un motiv. Nu ştiu ce o să se aleagă în viitor de noi doi şi sper că va fi bine, ştiu însă că, orice ar fi, a fost atras de jurnal fiindcă locul lui e alături de noi.

Face parte din familie.

13
DASH
Si a venit şi Crăciunul...
Joi, 25 decembrie

Bum era buimac.

Familia Sofiei insistase să meargă cu toţii de Crăciun în Spania, aşa că Bum era iarăşi singur. Rămas de izbelişte, trecuse pe la apartamentul mamei ca să mergem împreună la petrecerea doamnei Basil E.

— Nicio grijă, i-am spus după ce am ridicat pânzele. O să se termine cât ai clipi.

— Să clipeşti durează foarte puţin, a răspuns Bum, apoi a exemplificat mişcându-şi pleoapele. Vezi?

Eram pe cale să-i spun că am idee, în general, cam cât durează să clipeşti, însă a continuat să vorbească.

— Dar presupun că să clipeşti e de bine, nu-i aşa? Fiindcă, dacă nu clipeşti, stai tot timpul cu ochii holbaţi. Şi te dor ochii. Aşa că un clipit e în regulă, dacă o zici metafizic.

—Cred că vrei să zici metaforic.

— Nu, a replicat cu toată seriozitatea Bum. Vreau să zic metafizic. Totul e aşa cum e. Clipeşti. Apoi deschizi ochii şi totul e ca înainte... doar că unele părţi trebuie să fie un pic diferite. Dar să clipeşti? E absolut necesar.

M-am gândit la asta cât a ţinut drumul — poate că Lily şi cu mine nu tăcuserăm decât să clipim. Poate că ochii ni se deschiseseră iar. (în cazul meu se redeschisese doar unul, dar asta ţinea de domeniul medical mai degrabă decât de cel metaforic ori metafizic.)

Duceam cadoul de Crăciun pentru Lily — îi comandasem pe internet cele mai tari tăvi de copt pentru prăjituri şi folosisem şi cecul de la tatăl meu (trimis prin poştă la adresa mamei) ca să o înscriu la lecţii de gătit, în centru, la Institutul Culinar Francez.

Legasem cu o fundă tăvile, în loc să le înfăşor în hârtie, aşa că n-am fost extrem de surprins când l-am auzit pe Bum:

— Cred că-i mişto de tot că i-ai luat lui Lily săniile astea mici. O să fie super când ninge. Ar trebui să mergem în parc, să ne dăm pe ele!

— Tu ce i-ai luat Sofiei? l-am întrebat.

— Ştiu că o să-i fie dor de casă când se întoarce, aşa că am tras o grămadă de poze cu Barcelona de pe net, le-am pus în rame digitale şi-am făcut rost şi de un proiector, aşa că, dacă vrea să stea la ea în cameră şi să se creadă înapoi în Barcelona, să poată s-o facă.

Am încercat să-mi amintesc ultimul cadou pe care i-l făcusem Sofiei — cred că un ursuleţ de pluş. Lily era prima iubită căreia îi făceam daruri pe care nu le cumpărasem (ironic ori nu) de prin magazine de jucării.

— Cum faci să te pricepi la chestia asta cu relaţia? l-am întrebat pe Bum.

12 zile cu Dash ;/' Lily

O parte din mine nu-şi credea urechilor că întreb asta. O parte şi mai mare, însă, ardea de nerăbdare să afle.

— Nu cred că mă pricep, mi-a mărturisit Bum. Dar când sunt cu Sofia nu stau să mă gândesc dacă mă pricep ori nu, şi tocmai asta face lucrurile să meargă. După aia mă duc acasă şi-mi fac griji. Apoi, când mă văd iarăşi cu ea, e totul bine. Cred că asta-i chestia cu relaţia.

Casa doamnei Basil E. era deja plină de agitaţie când am sosit — îi recunoşteam pe unii dintre invitaţi, dar pe cei mai mulţi nu-i ştiam. Le-am făcut cu mâna bibliotecarilor, iar ei au ridicat paharele în semn de salut. Cum nu voiam să-i dau imediat lui Lily tăvile de copt, le-am ascuns după o statuie a lui Madame Judi Dench.

Bum l-a ochit pe Yonni şi s-a dus spre el să-l salute. M-am uitat după Lily, însă n-am găsit-o nici în sufragerie şi nici în salon.

Mi-a fost cam jenă să mă duc la doamna Basil E. şi s-o întreb: „Aţi văzut-o cumva pe iubita mea?” Din fericire, n-a trebuit să rostesc întrebarea.

— Dacă o cauţi pe Cea-Care-Nu-Mai-Vrea-Nu- mele-De-Lily-Ursuleţ-Dar-Va-Rămâne-Cunoscută-Astfel- în-Inimile-Noastre-încăpăţânate-Şi-Iubitoare, să ştii că e în bucătărie, cu fratele meu. Spune-le, dacă eşti bun, să iasă de-acolo şi să stea aici cu lumea. O petrecere, la fel ca organismul uman, capătă o rigiditate cadaverică fără o circulaţie corespunzătoare.

M-am îndreptat spre bucătărie. Mă temeam un pic de cum o să arate bunicul, după tot ce-mi spusese Lily cu o zi în urmă. A fost o uşurare să văd că, deşi a rămas pe scaun în loc să se ridice sprinten ca să dăm mâna, scânteia din ochi, la intrarea mea, încă era cât se poate de prezentă.

Rachel Cohn fit David Levithan
— Ia te uită, Long Dash Silver în persoană! s-a amuzat el. Mi-a spus ea că e grav, dar arăţi, oho, ca şi cum ai pierdut lupta cu o caracatiţă. Nu te-ai lăsat uşor, sper.
—I-am rupt cel puţin patru braţe. Cum vă simţiţi?
— Proaspăt ca un copilaş! E drept, copilaşul ăsta are 84 de ani bătuţi pe muchie. Dar tot se ţine de năzbâtii!
Cu greutate, însă hotărât, s-a ridicat de pe scaun.
— O să vă las singuri acum. Ştiu că Inga e pe undeva, serveşte aperitive, şi aş fi în stare să alerg tocmai până în Canarsie pentru aperitivele ei.
Abia după ce bunicul a ieşit, Lily a zis:
—Mă întristează rău de tot.
— Ştiu. Dar dacă îi face viaţa mai bună şi dacă acceptă asta, atunci tristeţea ta nu prea are rost.
Lily a tresărit şi din reacţia ei mi-am dat seama ce groaznic sunaseră vorbele mele.
M-am grăbit să repar ce spusesem:
— Voiam să spun că... el şi doamna Basil E. sunt persoane foarte inteligente. Ştiu ei ce fac.
— Adică eu nu ştiu ce fac? mi-a replicat Lily, încă enervată.
—Of, nu!
Lily s-a ridicat de pe scaun.
— LASĂ-MĂ SĂ FIU TRISTĂ! De ce nu mă lasă nimeni să fiu tristă?!
— Lily, nu e cazul să te lase nimeni să fii tristă, i-am zis, grijuliu. Fii tristă! Fii veselă! Fii încântată! Fii apatică! Dar nu-i pierde din vedere pe ceilalţi. Nici când eşti veselă, nici când eşti tristă.
—Ei bine, regret dacă simţi că te-am ignorat...
—Nu!

12 zile cu Dash ;/' Lily
— Nu pricepi. N-o să mai locuiască nimeni la mine acasă, Dash. Nimeni!
— Dar o să locuiască undeva! O să fie prin apropiere cu toţii.
— Ştiu, dar..., s-a blocat Lily.
Am încercat s-o ajut.
— Dar?

— Dar nu-mi place, bine? Nu-mi place cum se schimbă totul. E ca atunci când eşti mic, ai impresia că vacanţele, genul ăsta de chestii, sunt făcute să-ţi arate că lucrurile vor rămâne mereu la fel, că sărbătoreşti aceleaşi evenimente an după an şi că de aceea sunt speciale. Dar cu cât creşti, cu atât îţi dai seama că da, ai lucrurile astea care te leagă de trecut, că spui aceleaşi cuvinte şi cânţi aceleaşi melodii an de an, însă de fiecare dată câte ceva se schimbă şi trebuie să te confrunţi cu schimbarea. Fiindcă n-o observi, poate, în fiecare zi. Poate că doar în zilele festive, ca azi, bate la ochi. Şi ştiu că ar trebui să pot face faţă, dar nu sunt sigură că pot face faţă. Ca noi, Dash. Uită-te la noi! întâi, când am început să ieşim împreună, nu exista deloc timp, mai ştii? Trăiam atât de mult în prezent, încât timpul parcă nici nu exista, nu-i aşa? Trăiam aşa de mult în prezent, că niciodată nu avea să fie altfel — totul era despre ce voiam să aflăm, nu despre ceea ce ştiam deja. Era aşa de intens, de imediat, şi cred că mi-am zis: „bun, aşa e să ai un iubit pe care îl placi mult”. Apoi mi-am zis: „aşa e să ai un iubit pe care-l iubeşti”. însă după aceea, timpul îşi vâră coada şi nimic nu mai e aşa de imediat, de intens şi, câteodată, fără să vrei, te gândeşti că s-a pierdut ceva, nu? La fel şi când se mută cineva. Sau nu mai e prin preajmă. Poate tu eşti în regulă când se pierde acel ceva, Dash. Poate nu-ţi pasă.

Rachel Cohn Ei David Levithan
Dar mie îmi pasă, Dash. îmi pasă mult. Fiindcă simt asta intens. Şi habar nu am ce să fac cu ce simt.
— Nici eu! am mărturisit. De luni întregi încerc să găsesc un mod de a îmbunătăţi situaţia, Lily. Şi singurul răspuns care-mi vine în minte e să-ţi spun că există lucruri pe care nu le poţi controla, iar în topul acestor lucruri, timpul este pe primul loc. Pe locul doi e felul în care se comportă ceilalţi. L-am văzut pe tata distrugând-o pe mama — distrugând-o, pur şi simplu. l-am văzut, apoi, pe amândoi distrugându-şi căsnicia şi distrugând familia. Ştiu că n-aveam decât opt ani, dar şi dac-aş fi avut 18, n-aş fi putut face altceva decât să mă protejez pe mine. Voiam să fac tot ce-mi stă în puteri, dar răspunsul a fost să-mi dau seama că decizia nu ţine de mine. Nici măcar acum. Nu-l pot schimba pe tatăl meu. Şi tare aş vrea. Ba chiar o să recunosc în faţa ta că unul dintre motivele pentru care vreau să-l schimb pe tata e că, de-aş putea modifica ce-i greşit la el, atunci aş putea încerca să schimb acele lucruri şi la mine. Nu-i aşa că te sperie? Dar în acelaşi timp nu e firesc să vrei asta?
— Nu mi-ai spus niciodată lucrurile astea.

— Ştiu! Dar îţi spun acum — îţi spun toate astea acum —, fiindcă ştiu prin ce treci şi ştiu că ce simţi nu are nicio relevanţă, cum am mai zis, dar formulând nefericit. Nu poţi opri timpul. Nu-i poţi face pe toţi sănătoşi ori perpetuu îndrăgostiţi. Nu poţi. însă ce suntem noi doi — ce avem noi doi — putem controla. De noi ţine. Sunt momente în care am senzaţia că depinde doar de tine. Şi sunt sigur că sunt şi momente în care pare că depinde doar de mine. Dar trebuie să continuăm ca şi cum ar ţine de noi, împreună. Ştiu că nu mai e atât de intens şi de imediat cum era odată — dar asta înseamnă că, în

loc să avem doar un prezent împreună, ne-am făcut cu un trecut, un prezent şi un viitor, toate odată.

Atunci, Lily s-a mai înmuiat. I se vedea pe faţă. Nu ceda propriu-zis. însă începea să înţeleagă. La fel simţeam şi eu. Cum de nu avuseserăm discuţia asta până acum?

Probabil că încă nu fuseserăm pregătiţi pentru ea.

— Nu-i cinstit, a zis Lily venind mai aproape şi aple- cându-se spre mine. Ce vrem, mai presus de orice, când e vorba de cei pe care îi iubim? Timp. Şi ce e mai înfricoşător în privinţa iubirii? Timpul. Lucrul pe care-l dorim mai mult e şi cel de care ne temem mai mult, presupun. Timpul o să se termine. însă până atunci avem... totul.

M-a îmbrăţişat strâns şi am îmbrăţişat-o şi eu. Am fi stat aşa multă vreme dacă Inga, responsabilă cu gustările, nu ar fi intrat în clipa aceea.

— Nu am ascultat ce vorbeaţi, pe cuvânt, a zis, ceea ce era o garanţie a faptului că de fapt ascultase. Vreau doar să scot buletele cu brânză de la cuptor până nu se fac bulete carbonizate.

întorcându-ne la petrecere, i-am explicat lui Lily Teoria Clipitului emisă de Bum. I-a plăcut.

— Şi noi am clipit, a zis.

— Mda.

— Dar acum avem ochii deschişi.

— Ochiul, în cazul meu.

— Ochiul, în cazul tău.

— Şi, inevitabil...

— Vom clipi iarăşi.

— Dar e-n regulă.

— Fiindcă lucrurile vor fi mai clare după aia.

— Exact!

Am ajuns la uşă. în faţa noastră erau prietenii noştri, familia noastră şi oameni necunoscuţi. Conversaţia lor avea ceva muzical — strania orchestraţie a unei companii plăcute.

Am întins braţul spre ea. M-a luat de mână.

— Hai s-o facem! am zis. Până la capăt!

14 LILY

O Lily prezentă... în prezent

foi, 25 decembrie

Mă simţeam ciudat — atât de multă tristeţe de procesat şi totuşi mi se părea cel mai frumos Crăciun din viaţa mea.

Toţi oamenii mei preferaţi, adunaţi în casa mea preferată, în ziua mea preferată din an. Râzând. Vorbind. Dăruind. Mâncând. Bând.

Şi Edgar Thibaud într-un colţ, şeful grupului care-l înconjura, amestecând un pachet de cărţi şi bucurându-se de fascinaţia participanţilor de şcoală primară pe care îi învăţa să joace poker.

— L-ai invitat pe Edgar Thibaud aici? a întrebat Dash.

— Bunicul l-a invitat.

Bunicul, de fapt, spusese „Nu l-ai invitat pe Edgar Thibaud, sper? Huliganul ăla crunt neglijat m-a acostat la centrul de recuperare. A zis că ne vedem la petrecerea de Crăciun a surorii mele şi-acolo o să ne strângem la foc

Rachel Cohn fit David Levithan
şi-o să ne trecem de la unul la altul sticla de pileală, cu gagicuţe pe genunchi”.

M-am cutremurat la amintirea cuvintelor vulgare ale lui Edgar repetate de bunicul. însă nu mai puteam ascunde minciuna. Mi-am corectat declaraţia.

— Adică... eu l-am invitat. Bunicului îi pare rău de Edgar. Nu are pe nimeni de Crăciun.

—E un motiv bun.

— Trebuie să ne deschidem inimile faţă de cei asupriţi şi ticăloşi, i-am spus lui Dash şi l-am strâns uşor de mână. E cea mai potrivită perioadă din an pentru asta.

— Dar sper că nu primeşte şi Edgar Lista cu sărbătorile din an?

Am dat să bâigui un „mnuuu”, însă Dash m-a oprit cu un gest. S-a aplecat spre mine şi mi-a zis:

— Să mă îngrijoreze fascinaţia ta pentru Edgar Thibaud? Nu cumva te uiţi la acest bufon penibil întrebându-te cum ar fi să-l săruţi?

Dash ridicase vizibil din sprânceană, cam până la înălţimea bandajului de la ochiul celălalt, schiţând totodată un surâs. Mă tachina.

— Mă întreb şi eu câteodată, i-am răspuns. în acelaşi fel în care mă întreb cum ar fi să mă giugiulesc cu un urangutan pe punctul să aibă diaree.

Am sărutat-o pe buze.

—E mai bine aşa?

—Delicios! Cu aromă de turtă dulce.

Iubitul meu chiar ştie ce vorbe mă entuziasmează. Am simţit că trebuie să-i ofer în schimb un cuvânt acestui tip care iubeşte limbajul atât de mult.

—Edgar e un sicofantil.

—Poftim? s-a amuzat Dash.

— Unul căruia-i place să se înconjoare de oameni care-l măgulesc. Şi-i plăteşte pentru asta. Jucătorii de şah din parc. Coreenii cu care merge prin cluburi. Probabil, le dă bani şi micilor cartofori de şcoală primară aşezaţi acolo, pe podea.
— Adică Edgar îi plăteşte pe oameni ca să-şi petreacă timpul cu el?
— Mda. Are mereu un sul de bancnote în buzunarele alea bălţa te cu romburi, exact pentru asta.
—Acum înţeleg eu, a zis Dash.

Doamna Basil E. s-a urcat pe un divan şi a atins paharul de şampanie, care a scos un clinchet.
—Atenţie, prieteni dragi! a zis ea şi a ridicat vocea.

De obicei, la asemenea petreceri cu multă lume şi multă băutură, nu e suficient să strigi o singură dată ca să faci linişte într-o încăpere, însă doamna Basil E. a impus pe loc liniştea. A continuat:
— Vă mulţumesc, în primul rând, pentru prezenţa voastră aici. Şi Crăciun fericit!
— Kwanzaa fericită, doamnă Oregano! i-a răspuns Bum cu un strigăt.

Doamna Basil E. i-a făcut semn din cap.
—Mulţumesc, Buf.

Şi-a aruncat privirea peste mulţime, apoi s-a uitat la bunicul, aflat alături.
— Cum poate ştiţi, am avut parte, anul ăsta, de suficiente încercări, iar anul viitor va aduce o serie nouă. Suntem deci recunoscători, prieteni, că putem sărbători cu voi...

Bunicul a împuns-o în gleznă cu bastonul.
—Lasă-mă şi pe mine să vorbesc!

Doamna Basil E. s-a dat jos de pe divan.

—Nu trebuie s-o faci pe Sadie cu mine, l-a mustrat.
Zâmbind, bunicul s-a ridicat în picioare şi a început să vorbească:
— E o veche tradiţie ca, în orele târzii ale acestei petreceri de Crăciun, când adulţii se pun pe cântat...
— Şi cântă, şi cântă, şi cântă, au intervenit mulţii lui nepoţi şi nepoate.
Bunicul a continuat:
— Da, şi cântă întruna, iar cei tineri sunt osteniţi şi gata să plece acasă la culcare, prin urmare se obişnuieşte ca adulţii să mai câştige uq pic de timp punând un film în camera de la subsol, să se uite ăştia mici şi să adoarmă la el.
—Vrăjitorul din Oz! a propus Kerry-verişoara.
—Sunetul muzicii! a exclamat vărul Mark.
—Poveste gay de Crăciun\ a ţipat Langston.
— Ce-i aia? a zis doamna Basil E., părând scandalizată — un film de Crăciun de care nu auzise!
— Glumeam, a lămurit-o Langston. Ăsta era după petrecerea post-petrecere. Pentru cei dintre noi încă treji la o oră atât de târzie.
— Ei bine, în acest an avem o surpriză, ceva special, a continuat bunicul, oprindu-şi cu afecţiune privirea asupra mea. Lily, dacă vrei să mă însoţeşti jos pe scări, o să găseşti acolo cadoul meu de Crăciun pentru tine. Cei care vor să se uite la film sunt invitaţi să ni se alăture. Cei care nu vor, n-au decât! Puteţi să vă veseliţi mai departe aici, sus.
S-a uitat la Edgar Thibaud şi a agitat bastonul în direcţia lui.
— Toate câştigurile la jocurile de noroc din seara asta vor fi donate centrului de recuperare.

12 zile cu Dash ;/' Lily

Edgar a râs. Nu cred că-i mai spusese cineva vreodată ce să facă, în afară poate de vreun judecător. Privirile îngrozite ale multor petrecăreţi l-au convins pe Edgar că bunicul nu glumise. Edgar a ridicat din umeri şi a zis:

— Bine, o fac şi pe-asta!

Un miracol de Crăciun! Generozitate!

O parte dintre verişori au început să coboare la subsol, în vreme ce eu şi Dash l-am încadrat pe bunicul ca să-l conducem spre trepte şi să-l ajutăm să coboare.

— Ai ştiut de toate astea? l-am întrebat pe Dash.

Părea ciudat să întrerupem petrecerea, atât de devreme, cu un film. Am sperat că e vorba despre o peliculă veche, convertită pe DVD, în care urmau să apară bunicul şi fraţii lui când erau mici.

— A fost o mare conspiraţie, mi-a răspuns Dash.

Când am ajuns în apartamentul de la subsol, pe care doamna Basil E. îl ţinea pe post de bârlog pentru rude în timpul sezoanelor de fotbal european şi american, cu un bar bine aprovizionat şi un televizor enorm (în alte camere ale casei nu permitea să existe televizoare), ecranul era pornit deja, fără să ruleze nimic pe el. Barul era aranjat ca un stand de gustări de la cinema, cu aparat de făcut floricele de porumb şi o vitrină în care se vedeau mărci de bomboane precum M&M, Milk Duds, Junior Mints şi un raft întreg cu preferatele mele — Sno-Caps — aranjate în forma unui pom de Crăciun.

Dacă aveam vreo îndoială în privinţa a ce urma să vizionăm, mi-a fost înlăturată odată cu pătura care acoperea, lângă televizor, o siluetă în mărime naturală, decupată din carton. Era Helen Mirren întruchipând-o pe Bess cea fragilă şi bătrână, cu un batic de mătase înnodat

Rachel Cohn fit David Levithan
sub bărbie şi ţinându-l în braţe pe căţelul de rasă corgi din film, Papanaş.
— CE? am ţipat sfredelitor, cu foţi decibelii unei adolescente care s-a ales cu un concert dat doar pentru ea de cea mai celebră trupă de băieţi din lume.
— Stai uşor, Megadecibel! a strigat din mulţime Langston.
Inima îmi bătea atât de repede, încât credeam că o să mor de fecire.
—Cum? l-am întrebat pe bunicul.
— Amicul meu, pe care-l cunoşti drept domnul Pa- navision, primeşte în avans aceste chestii numite copii, fiindcă votează pentru premiile din industrie. M-a ajutat deci să fac rost de film şi de decupajele promoţionale. însă domnul Panavision m-a informat totodată că e vorba de proprietate intelectuală preţioasă şi că va fi chemat FBI-ul în caz că respectivul exemplar ajunge în mâini criminale, aşa că să nu i-l dea nimeni lui Edgar Thibaud şi nici să nu-l lase să intre aici, a zis bunicul.
— Standul de cinema cu gustări e din partea noastră, scumpo! a spus mama.
—Eu am aranjat bombonelele, a adăugat Dash.
— Aiurea le-ai mai aranjat. Seamănă mai degrabă cu o moviliţă de caca, a spus Langston.
Tot ce era greşit pe lume — război, încălzire globală, mutarea bunicului la azil, abandonarea şi probabil vânzarea casei care aparţinuse dintotdeauna familiei mele — era compensat de multe lucruri bune. Fratele meu bârfind şi comentând cu partenerul lui. Tata înfulecând majoritatea bomboanelor cu unt de arahide înainte ca restul să poată ajunge la ele. Doamna Basil E. prezidând peste o mare de musafiri. Mirosul de popcorn.

Bunicul îmbrăţişându-mă. Toţi oamenii pe care-i iubeam adunaţi într-o încăpere ca să se uite la o regină şi la câinele ei.

Crezusem că visul meu de aur era să văd filmul singură în sală, având-l lângă mine doar pe Dash. Dar aici, în camera subterană, era cu mult mai bine. Oamenii ăştia erau adunarea mea de vrăjitoare. Crăciun fericit, Lily! Mulţumesc, Majestate!

Mi-a plăcut mult filmul. Mi-a plăcut mult petrecerea.

Dar mai aveam şi priorităţi.

După 87 de minute în compania lui Papanaş cel drăgălaş, simţeam nevoia să-l am aproape pe câinele meu, imediat.

Cu siguranţă, comportamentul lui Boris se îmbunătăţise în ultimul an — ajunsese să pironească la pământ, să zicem, maximum unul sau doi oameni pe lună, însă deocamdată nu era învăţat cu petrecerile mari, aşa că îl lăsasem, cât ţinuse petrecerea, la noi în apartament. Prin urmare, după film, am plecat mai devreme de la doamna Basil E., ca să-l plimbăm şi ca să-mi pot îngropa faţa în blana-i de fiară.

După ce l-am plimbat şi am bocit, declarându-i lui Boris iubirea mea şi informându-l că aş fi fost onorată să mă pierd cu el prin pădurile ce înconjoară castelul Balmoral, ne-am întors cu toţii în apartament la noi ca să le pot dărui iubitului şi câinelui meu cadourile de Crăciun. I-am dat mai întâi lui Boris o jucărie de cauciuc, pe care a masacrat-o în doar un minut. Acum fusese o păpuşică Donald Trump în perfectă stare şi, cât ai zice peşte, se transformase în fâşii de perucă zburătăcite şi mădulare dezmembrate.

— A fost minunat, Boris, l-a lăudat Dash mângâind creştetul câinelui satisfăcut.

Apoi s-a ghemuit şi s-a uitat în ochii lui Boris. Imitând intonaţia regală a lui Helen Mirren din Corgi & Bess, a rostit una dintre replicile deja faimoase ale filmului, amintindu-i lui Boris:

—Dragul meu Papanaş, să mesteci întotdeauna demn!

Cadoul meu pentru Dash avea, foarte probabil, să mă facă să-mi pierd demnitatea, însă mi-am adunat curajul ca să trec şi prin această grea încercare. Dar am început cu ce era mai uşor. Ne-am aşezat lângă Oscar şi i-am înmânat primul cadou de sub brad. (Furându-i lui Dash, între timp, un sărut... sau cinci.)

Am luat scufia de Moş pe care i-o cumpărasem pe tichetul cadou de la Macy's în valoare de 12,21 dolari şi i-am tras-o pe cap.

—Ghici! am zis.

Moşul Dash a cântărit în palmă cadoul, l-a scuturat.

— O solniţă? a întrebat, deşi se vedea limpede că pachetul e de mărimea şi forma unei cărţi. Pătura pe care şi-o dorea Moşul? Fiindcă Moşul nu are deja suficiente chestii moi şi calde în viaţă?

Şi-a coborât privirea spre Boris.

— Nu cu tine vorbesc, moliciune. Mie îmi place renul Prancer, cum bine ştii. Nu te supăra!

Boris i-a lins glezna lui Dash. Nu se supărase.

—Deschide-1! am zis.

A îndepărtat cu grijă ambalajul şi l-a pus deoparte pentru refolosire. Băiatul meu minunat şi conştient de problematica ecologică.

— E o carte! a exclamat cu încântare, de parcă i-aş fi făcut cadou o maşină nouă. Nu pot să cred!

12 zile cu Dash ;/' Lily

S-a uitat apoi mai bine la volum — Poveste de Crăciun, însă nu orice ediţie. Cartea era îmbrăcată în pânză roşie, cu imprimeu în relief pe cotor. Titlul, imaginea de pe copertă şi bordurile erau aurii.

—Lily! Asta nu-i ediţia princeps, nu-i aşa?

— Aş vrea eu! Am vrut să-ţi iau una, dar costă cam 30 000 de dolari şi doamna Basil E. a zis că, dacă vreau să-mi continui traiectoria de mogul, ar trebui să-mi ponderez cheltuielile. Aşa că e o copie exactă a primei ediţii din 1843. Nu-i originală. Dar e mai puţin prăfuită şi probabil cu mai puţine şanse să poarte germeni vechi de-un secol şi jumătate. Nu mai spun că şi preţul e mult mai rezonabil.

Dash a strâns la piept cartea.

—O ador!

M-am aplecat să-l sărut pe ochiul bandajat. Apoi i-am înmânat încă un dar.

— Pe asta am cumpărat-o de la Ştrand, dintr-un impuls. De la secţiunea anticariat.

A desfăcut al doilea cadou.

— Insula comorilor! a exclamat.

— Primă ediţie cu ilustraţii, autentică, am rostit cu mândrie. Pentru piratul meu preferat.

— Pe barba mea! a exclamat piratul.

—Mai este ceva, am zis.

—Nu mă pot sătura să primesc cărţi!

— Gata cu cărţile! Celălalt cadou e ceva... ce trebuie să vezi.

Aici aveam nevoie de curaj. Şi de speranţa că avea să aibă demnitatea de a nu râde când urma să apar în cea mai vulnerabilă şi posibil cea mai ridicolă ipostază cu putinţă — provocarea nu era de ici, de colo.

Rachel Cohn Ei David Levithan

Dash a aşteptat afară cât m-am schimbat. Am întredeschis apoi uşa, invocând cuvintele dintr-una din cărţile dăruite:

—„Intră, omule, şi cunoaşte-mă mai bine!”

Dash a râs, amuzat de citatul din Poveste de Crăciun, şi a intrat precaut în dormitor.

—Ce-i cu secretoşenia asta? a zis.

Am tras aer adânc în piept şi am făcut-o. Am deschis uşa de tot, lăsându-l să mă vadă.

A suspinat scurt — nu de dezgust, ci de uimire.

— Tu eşti cadoul de la Lily! a zis.

Se prinsese! Ding, ding, ding!

Nu era o lenjerie fiţoasă, dar mi se părea la fel de riscantă. Purtam o ţinută de un roşu-strălucitor, comandată online de la un magazin pentru doamne de modă veche: pantaloni-gogoşar tradiţionali victorieni — un soi de pantaloni trei sferturi dar mai largi, cu modele croşetate sub genunchi, strânşi cu sfoară pe talie — şi un corset roşu, simplu, care-mi acoperea pieptul. După standardele moderne eram excesiv de îmbrăcată. După standardele lui Lily eram practic în pielea goală. Nici măcar ochelarii nu mi-i pusesem.

— Crezi că doamna Cratchit purta aşa ceva pe sub rochie? l-am întrebat sfioasă pe Dash.

Cum se făcea că stăteam atât de departe de întrerupătorul electric? Voiam să sting lumina în clipa aia!

— Mai degrabă doamna Fezziwig. Dădea nişte petreceri fantastice. Exact ca tine.

—Mutila şi bibliotecari?

—Doar când se ducea să patineze pe gheaţă.

A urmat o pauză jenantă. Mă îmbrăcasem cu hainele respective. Ce urma să facem acum cu asta?

12 zile cu Dash şi Lily
— Vino încoace, Lily-Cadou, a zis Dash.
Piratul meu drag m-a tras către el. M-a sărutat. Apoi iarăşi m-a sărutat, şi din nou. încetişor. Apăsat. Poruncitor.
A intrat în dormitor, i-am smuls de pe cap scufia de Moş, mi-am trecut degetele prin părul lui, l-am sărutat de mai multe ori pe frunte, pe obraji şi pe frumoasele-i buze.
— Moşul îşi simte cu siguranţă faţa, a îngânat Dash. Apoi mi-am auzit părinţii în hol, ameţiţi de alcool şi
hlizindu-se.
— Să vedem ce face? a întrebat tata.
— Ştii că adoarme înainte de miezul nopţii, la fiecare Crăciun, a zis mama. Nu rămâne niciodată trează după toată agitaţia de peste zi.
I-am auzit cum mergeau împleticindu-se spre dormitor. M-am dus la uşa dormitorului meu, presupunând că Dash avea să termine cu şedinţa de săruturi şi că o să se întoarcă acasă la el, acum că reveniseră ai mei. în schimb, Dash a zis:
— închide uşa, Lily!
Uşa a rămas închisă mai puţin de un minut înainte să se deschidă iar, fără să ciocăne cineva în prealabil. Tata a aruncat în cameră tricornul lui Dash, spunând:
— Noapte bună, Jack Sparrow! La care Dash:
— Mă simt pe Depp-lin ofensat.
— Bun, a zis tata. Acum du-te acasă!
L-am condus pe hol şi l-am sărutat de noapte bună.
— Ştii care e lucrul cel mai bun pe care ţi-l dă adevărata ta iubire? l-am întrebat.
— Care? a zis Dash.

— Adevărata iubire.

M-a sărutat încă o dată, şi-a pus pe cap pălăria de pirat, mi-a făcut cu ochiul — cel fără petic, fireşte — şi a ieşit.

Nu eram deloc obosită şi, pentru că aveam tăvile noi, dăruite de Dash... Era momentul să mă apuc de făcut prăjituri.

Nu mai erau decât 364 de zile până la Crăciunul următor!

Cohn ţi Levithan scriu cu multă imaginaţie şi cu un umor de-a dreptul spumos... Personajele lor sunt inconfiindabile, iar povestea este absolut delicioasă.
KIRKUS REVIEWS
Condimentată cu replici spirituale şi cu observaţii ingenioase despre NewYork-ulde azi, 12 zile cu Dash şi Lily este o comedie romantică de cea mai bună calitate.
PUBII5HERS WEEKLY
Amuzant şi emoţionant, romanul lui Cohn şi Levithan surprinde prova câiile iubirii adolescentine, precum şi pe cele ale vieţii de adult.
SC HO OL LIBRARV .IODRHAL
Rachel Cohn şi David Levithar. au scris împreună ?ase cărţi, Prima, PUylist pentru Sick jiNorah (Editura Trei, 2014) a fost ecranizată, cuMichael Cera ţi Kat Dennings in rolurile principale. A doua, Naomi S Fiysifo Kisi List, a fost desemnată S«v York Public Library Boot forTeen Age.
Cei doi sunt ţi autorii seriei Dash& Lily care cuprinde erei cărţi: Dash. Lily şi Cartea Provocărilor, 12 zile cir Dash şi Lily şi Mind the flap. Dash & Lily La Editura Trei. a apărut Dash, lily îi Cartea Provocărilor, ecranizată într-o serie de excepţie NetfUx, cu Austin Abrams şi Midori Francis in rolurile principale.
Oe asemenea, Rachel şi David au scris împreună şi romanul Sam & Hsa' s LastHunah.
Rachel Cota es le o autoare celebră pentru seriile YA Cyd Charisse, The Steps şi Beta, precum şi pentru romanele My Almost Flawless Tokyo Dream life. Kill All Happies, Pop Princess, printre altele.
Cărţile lui David Levfthan s-au bucurat ie mare succesfn rândul adoiesoenţilor. Printre ele, se numără BnyMeefaBoy recompensat cu Lambda Literary Award, The Realm of Possibility Hold Me Closer: The Tiny Cooper Story Invisibility Every You. Every Me, The Lover's Dictionary Are We There Yet?, live is the Hij her Law.
La Editura Trei, de acelaşi autor, ao apărut Zi după zi, incăo2i şi Will Grayson. Will Grayson (scris împreună cu John Green).